ION ȚUGUI

CONTACTE CU UNIVERSUL INVIZIBIL

• Incursiune în fenomenologia PARANORMALĂ

2

Editura Moldinformbusiness
FILIALA DIN ROMANIA

ION ȚUGUI

CONTACTE CU UNIVERSUL INVIZIBIL

Incursiune în fenomenologia paranormală

Editura NOTA ZECE

Toate drepturile rezervate EDITURII NOTA ZECE.

Nici o parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sub nici o formă şi nici un fel de mijloc – electronic sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informației, fără acordul scris al Editurii NOTA ZECE..

DE LA OMUL CULTURAL, LA TRĂIREA EXTRASENZORIALĂ

Poate că una din erorile ce ne-au obstrucționat legătura cu dimensiunea perceptibilă, dar insondabilă, a existenței noastre cosmice, este semnificată de despărțirea senzațiilor de adevăruri. Am deplasat senzațiile într-un fel de imperiu al subiectivității, negându-le ca semne transcendentale, sau am recoltat din aceleaşi senzații idei, pentru a le folosi în cultură ca evenimente ale imaginarului. Este adevărat că de-a lungul multor secole omul cultural a avut şi mai are o atitudine pozitivistă față de fenomenele aşa-zis oculte; pe măsură ce cultura a devenit o zestre prețioasă pentru formarea omului în spiritul civilizației, fenomenele care l-au surprins şi uimit în atâtea feluri, şi pe care nu şi le putea explica, au fost numite superstiții, halucinații, imaginație grotescă...

Distingem însă în evoluția omului, în acest sens, două căi. Separarea lor n-a adus nimic bun evoluției înseşi. Pe de o parte, progresul culturii, care se instituie ca fundament în construcția subtilă a omului favorizat de cunoaştere, iar pe de altă parte tradiția trăirilor extrasenzoriale, refuzată de omul cultural. Nu ne-am întrebat prea des de ce omul cultural a cunoscut o evoluție, mai înainte fiind dependent de senzații, şi de ce trăirile extrasenzoriale au fost prezervate pseudo-cunoaşterii, ca fenomene fără nici o valoare de cunoaştere spirituală.

Subiectul este foarte delicat. Oare omul cultural a distrus în sine pe omul conectat la dimensiunea cosmică prin simțuri şi revelații respinse de cunoaşterea prin cultură? Ce-am fi fost astăzi dacă de-a lungul mileniilor ne-am fi dezvoltat capacitățile extrasenzoriale în mod egal cu acelea cerute de formarea noastră culturală? Cum am fi arătat azi–vorbind în termenii consacrați în ultimul secol–dacă le-am fi acordat şi fenomenelor paranormale o valoare de cunoaştere modulată în timp ca aspirație către adevăr?

Încercând un răspuns la aceste întrebări, putem afirma că înainte de toate am fi cunoscut o consecvență eficientă revelatoare în credință mai ales, reuşind probabil să înțelegem Puterea Divină şi să ne trăim viețile ca oameni şi ca societate într-un alt tip de lume, golită de înlănțuirea maleficității şi de istoria sanguinității planetare. Să recunoaştem că intuiția asupra alternativelor ne-a fost inspirată dintotdeauna: liberul arbitru avea şansa opțiunilor celor mai congruente cu mesajele divine. Şi totuşi, oricât de dureros ar fi sau oricât de înfricoşător, liberul arbitru ne-a alunecat opțional şi spre entuziasme negative.

Între omul cultural şi trăirile extrasenzoriale s-a deschis o graniță artificială, primul văzând în cel de-al doilea un involuat, un primitiv, mai târziu un asocial şi un subdezvoltat spiritual. Omul cultural va dobândi în veacuri prestigiu şi o posteritate atunci când el însuşi devine un creator de cultură. Iar omul trăirilor extrasenzoriale va coborî din ce în ce mai jos, fiind confundat cu o natură deficitară psihic sau incapabilă să se dezvolte cultural. Această prăpastie va deveni atât de profund secularizată, încât şi

atunci când omul cultural va trăi cu luciditate o seamă de fenomene paranormale, el se va feri de ele ascunzându-le de ceilalți cu străşnicie.

Este adevărat că în sprijinul şi favoarea omului cultural vor veni ştiințele şi în mare parte sistemele filosofice. Influența religiei creştine asupra dezvoltării spirituale va fi aleatorie, recrutând o morală religioasă benefică doar prin subiecții ce-şi descoperă într-un moment sau altul ceea ce se cheamă "teama de Dumnezeu". Nu am în vedere alternativa formării unei societăți mistice pătrunsă de o vibrație uniformă în credință, ci trăirea cu simplitate şi rigoare în morala creştină, singura care ne formează şi ne conduce pe calea nedistructivă a evoluției.

La scara istoriei, omul cultural din care se recrutează şi ateul este foarte tânăr pe scara evoluției, în Europa el epuizând doar ceva mai bine de trei milenii. Iar accesibilitatea la cultură cu o relativă generalizare până la apoteoza de azi, nu depăşeşte câteva secole. Consternant este faptul că omul cultural nu a reuşit să umanizeze omenirea, şi nu s-a dovedit o stavilă de luat în seamă împotriva maleficității şi a răului planetar. Deşi în cultură apare un larg curent umanist, prin care se propagă echilibrul binelui şi morala paşnică, distincția inteligenței creatoare în beneficiul societății.

Omul cultural a fost încă de la începuturi un mare transformator în spirit pozitivist al propriilor sale victorii în cunoaştere; dar tot el i-a refuzat revelației extrasenzoriale dreptul de-a ființa în sfera cunoaşterii cel puțin un domeniu propriu nevoii de atingere a unor adevăruri esențiale. În clipa când am convenit să judecăm miturile străvechi prin mijloace culturale

exclusiv omeneşti, ne-am tăiat pentru multă vreme legătura cu Cosmosul, cu rădăcinile originare ale propriei noastre identități.

Deşi pare riscant şi inacceptabil, putem spune ce prin cultură am deformat o seamă de adevăruri fundamentale privind evoluția noastră şi finalitatea ei. De pildă Homer avea perfecta intuiție–neliterară, a forței destinului, situând această forță deasupra lui Zeus şi a tuturor zeităților. Prin *Moira*, zeitate ce semnifică personificarea răului şi a morții, marele autor grec pare să ne avertizeze despre faptul că destinul este implacabil, şi în primul rând că este o realitate care funcționează în cadrul unui adevăr ancestral. Omul cultural al ultimelor două milenii le va recunoaşte gânditorilor vechilor civilizații capacitatea de a reflecta asupra realităților lumii înconjurătoare, dar le va cenzura sau nega faptul că ei au afirmat adevăruri transcendentale.

“Concepția greacă despre istorie ca cercetare a unor evenimente pentru a descoperi adevărul pe cale rațională nu excludea mitul, ci dimpotrivă îl îngloba, despuindu-l însă de elementul său miraculos.” (Mihai Gramatopol). Şi iată că abia la finele acestui mileniu trebuie să revenim la ideea de miracol pentru a-l integra cunoaşterii...

Evident, există şi celălalt aspect, exprimat prin faptul că a cunoaşte miracolul înseamnă să-l distrugi. Sau să-l cobori în cotidian banalizându-l. Sau să observi că o dezvăluire stinge aura unui mister, iar noi avem nevoie atât de miracol, cât şi de mister ca oameni ce acordă imaginarului valori creative. Prin fenomenele paranormale autentice nu facem decât să ne „supradimensionăm” accesul la alte niveluri de intercondiționare a

Universului, ieşind din matricea materiei biologice pentru a ne privi pe noi înşine din apropierea cauzei ale cărei efecte suntem. Trăim un moment plin de semnificații, când în plan social foarte elastic se manifestă primatul atitudinii spirituale purificate. Nevoia de curățenie, revelații, de credință şi iubire pare o intuiție ultimativă ce trebuie să remodeleze destinul oamenilor. Este sublim să urmăreşti dinamica expresiei care convoacă acutizarea pozitivă a conştiinței.

Nu este pentru prima oară când transformări sufleteşti sunt plasate unui fenomen de criză morală. Dar trăim oare o criză spirituală, când impulsurile manifestate aproape natural reclamă nevoia de credință, de Dumnezeu? Realitatea sufletească ne sugerează să excludem fenomenul crizei dintr-o societate care se retrezeşte mai permeabilă ca oricând la credință. Omul cultural, aparținând unei perioade istorice relativ scurte din evoluția spirituală a omenirii, şi-a creat un „univers artificial” prin faptul de a fi devenit creator de cultură; a pus ordine în imaginație, a impus stiluri şi mijloace de expresie, a creat capodopere care aparțin culturii şi nu neapărat cunoaşterii adevărurilor subtile ale realității, iar în acest proces a ascuns sau a eliminat relațiile sale cu transcendentul. Mai încoace însă, o dată cu explozia de spiritualitate, de idei şi de creații a Renaşterii în Europa, fenomenele extrasenzoriale eliminându-le în marginea aşa-zis obscurantistă a trăirilor. Intuiția celebrului francez La Bruyère, după care în şapte mii de ani de când există oameni care gândesc s-a spus totul, iar noi venim mereu prea târziu să spunem ce s-a mai spus, are fără îndoială un caracter vizionar integrator, corespunzând unui adevăr capabil să ne

trezească în clipele de entuziasm şi de exaltare pe care le trăim convinşi că am descoperit esențialul. Esențialul a fost de mult descoperit, doar detaliile ne obligă la un răstimp de confuzii pe care le vom limpezi convenind asupra unui adevăr care şi el a fost de mult descoperit şi afirmat. Prin acestea nu se poate spune că avem tabla cunoaşterii dată de la origine pentru totdeauna, ci că esența lucrurilor a fost de mult validată, iar noi, generațiile secolelor şi mileniilor, n-am făcut decât să aducem idei noi, amănunte în plus prin care dorim să înțelegem mai complet esențialul.

Aşa cum am afirmat, doar printr-o sugestie, în primul volum („Vise, viziuni, profeții, premoniții”), cuantificarea fenomenelor paranormale şi crearea unor discipline cu caracter mai mult sau mai puțin „ştiințific” aparținătoare ocultismului poate conduce la o alterare în supra-abstract a fenomenologiei. La ora actuală s-a ajuns deja la un mod de a scrie despre astfel de fenomene ezoteric-tehnicist, încărcat de o plăcere doctă evidentă, „specializat” într-o măsură absolut inutilă. Astfel pentru a înțelege de pildă evenimentele paranormale, de la vise premonitorii, la premoniții şi clarviziuni, de la existența sufletului nemuritor, la „migrarea” acestuia printre subiecții în viață ai senzația că trebuie să absolvi o academie de ocultism, specializându-te fie şi pentru a te familiariza cu terminologia nou creată. De ce sunt circumspect față de aceasta „scientifizare” a domeniului? Pur şi simplu pentru că astfel de fenomene, pe care le consider mesaje sau semne ale legăturii noastre astrale, dar şi cu Divinitatea, reprezintă stări speciale de trezire, şi trebuie *trăite*, conştientizate. Racordarea vieții noastre etice şi morale la dimensiunea

divină neexcluzând din proces acumulările ştiinţifice şi experimentele din psihologie, psihanaliză, psihiatrie, fizică, biologie şi aşa mai departe. Dar fenomenologiei paranormale nu-i putem asocia nici prin constrângere atributul de subiectivitate, deoarece dimensiunea divină şi Universul tridimensional care ne furnizează stările prin contacte energetice şi de rezonanţă nu au nimic subiectiv spre a le specula abstract fără şansa unui experiment concret!

Mai simplu spus, trebuie să avem în vedere, când ne referim la cazuistica fenomenologiei paranormale, că două tipuri de cunoaştere au avut de-a lungul evoluției noastre spirituale traseele apropiate unul de altul, dar cel mai adesea, contradictorii: este vorba de cunoaşterea sensurilor obiective şi subiective ale lumii şi vieții. Am pătruns extensiv în sensurile obiective, fără a avea şansa de-a intra în intimitatea sensului lucrurilor; am pătruns intuitiv şi prin revelații în cunoaşterea aşa-zis subiectivă, descoperind efectele, dar fiindu-ne încă inaccesibilă amploarea determinărilor. De aceea în locul complicării în descrierea fenomenelor paranormale, ne putem bizui pe senzații, trăindu-le.

În fenomenologia paranormală întâlnim frecvent prezența spiritelor benefice în viața unor subiecți, dar şi intervenția unor spirite negative, recunoscută îndeobşte prin manifestările atestate, unele destul de violente, chiar dacă nu se pot cita cazuri de acte extreme. Această revelare este considerată de mulți autori drept o descoperire a lumii moderne, ceea ce este fals. Ştim azi că radiesteziştii şi persoanele superdotate cu un biocâmp energetic eficient pot depista în corpul energetic acele entități noesice

malefice; ceva mai mult chiar, entități demonice pot fi depistate şi în atmosferă, de prezența lor fiind legată în anumite locuri "regula accidentelor rutiere". Astfel de entități noesice au fost fotografiate în aer în zone în care accidentele par o fatalitate. Aceeaşi realitate insondabilă o întâlnim şi la nivelul corpului fizic. Dar avem de-a face, oare, cu o descoperire a omului modern? Iată cum descria marele Platon, în *Timeo*, o entitate noesică malefică, cu mai bine două milenii înainte ca aceasta să capete numele pe care-l are astăzi: "O seriozitate pernicioasă care, reținută în cap şi asociată cu bila neagră, se răspândeşte furioasă în vene şi făcându-şi drum până la vârful capului, îşi revarsă teribilul său flux în creier, şi slăbeşte imediat acea parte a sufletului care cu puterea rațiunii ocupă şi conduce creştetul omului şi întunecă şi răstoarnă căile divine ale inteligenței". Nimeni de la Platon încoace nu a descris mai plastic şi mai corect, ca animație, acel *rău* care bântuie în unii subiecți umani, făcându-i să se manifeste malefic şi să gândească malefic, să acționeze malefic.

Nevoia de a cunoaşte şi de a interpreta visul, spre exemplu, a făcut şi face parte şi azi dintr-o curiozitate instinctuală, căreia cu timpul i s-a asociat şi dorința de interpretare. Nevoie şi dorință s-au întâlnit mereu în acelaşi punct, al putinței de orientare în natura onirică. În decursul evoluției sale, omul i-a atribuit fenomenului oniric calitatea fanteziei, dar neputând ajunge la o teorie satisfăcătoare, la "o problemă rezolvată", a plasat visul în contul tainelor sufletului. O dată cu emanciparea omului cultural, saturat de spiritualitate cultă, de cultură şi creațiile ei care cunosc o răspândire centrifugală, fenomenul oniric, în speță visul, este plasat subconştientului

şi reformat pentru a face parte din întinsul domeniu al iraţionalului. Iar polemica şi chiar bătălia dintre cunoaşterea obiectivă şi cunoaşterea subiectivă se vor acutiza, prima impunându-se în ultimele cinci secole mai ales, a doua rezervată mai ales funcţiilor psihice sau disfuncţiilor psihomotorii, fără nici o incidenţă cu dimensiunea transcendentală, cu existenţa sufletului.

Este adevărat că intuiţia omului din antichitate s-a aflat mereu aproape de adevăr, deşi pentru această apropiere n-a fost nevoie de parapsihologie şi de iniţiere în fenomenologia paranormală. Realitatea sufletului era văzută de omul antic ca o entitate independentă, visul ca manifestare fiind direct dependent de suflet, aparţinător sufletului. Ceva mai mult chiar, intuiţia acelor înţelepţi mersese mai departe, ei considerând că în timpul somnului sufletul părăseşte temporar corpul fizic. Cei vechi nu au mers mai departe, este adevărat, intuind eventual "mişcarea sufletului", probabil pentru că ei credeau că somnul este frate geamăn cu moartea, iar peregrinarea sufletului desprins de corp nu o puteau "vedea" decât prin ţinuturile de baştină ale zeilor. Celebru rămâne visul lui Ahile, el însuşi pe deplin convins de existenţa sufletului după ce în vis îl vede şi vorbeşte chiar cu prietenul său Patrocle, căzut în bătălia de sub zidurile Troiei. Am dat acest exemplu pentru că el poate folosi ca argument asupra modului cum intervenţia omului cultural îi atribuie visului calitatea iraţională de "accident arhaic", fără nici o semnificaţie, în afară de aceea literară, în realitate însă fiind vorba de sufletul eroului ucis care apare .în mod concret

în visul prietenului său şi, înainte de-a evolua în lumea spiritelor, îi comunică ceea ce îşi dorea să-i comunice.

Fenomenul oniric a fost numit de către omul cultural "cunoaştere arhaică", expresie ce denumeşte o involuție, egală cu superstiția şi cu fantazările subconştientului, cu orice altceva dar numai cu adevărul nu. Şi totuşi fenomenologia onirică este bogat reprezentată nu doar în cazuistica viselor la populațiile mediteraneene, dar o întâlnim şi în bâlinele slavilor, ca şi în mitologia eddelor, din lumea scandinavă. Marginalizarea fenomenului a condus şi la considerații mai mult sau mai puțin ştiințifice, care pentru cercetătorul de azi al visului, profețiilor, premonițiilor şi clarviziunilor nu folosesc la nimic. S-a spus chiar că luând în serios "natura sufletului ca ființă peste firea lucrurilor" (Petre Brânzei), n-am face decât să acceptăm o mentalitate arhaică, plasându-l din naivitate în corp. Dar dihotomia în judecarea fenomenelor paranormale era funcțională şi în lumea înțelepților lumii antice. Hipocrat, de pildă, referindu-se la bolile psihice, combătuse credințele despre factori supranaturali ce-ar interveni în astfel de maladii, referindu-se la dezechilibre umorale, viscerale şi ale creierului. Platon reprezintă, cum am văzut, opinia dizidentă, punctul de vedere exprimat într-un aforism pe care-l considerăm propriu fenomenului, în sensul intuiției privind originea visului: "Acela care vrea să înțeleagă bine cele ce se întâmplă în timpul somnului, îşi va da seama că va avea de întâmpinat multă greutate pentru toate acestea, căci trebuie să-şi întindă mâna şi să ceară ajutorul puterii zeilor". De ce zeilor? Pentru că omul deosebindu-se de animale prin rațiune, această însuşire îl apropia de zei.

Ceea ce va afirma inițiatica yoghină şi ceea ce vor argumenta în secolul nostru scrierile despre fenomene paranormale, era cunoscut în lumea antică şi formulat. Ionianul Pitagora, născut în Insula Samos, un mare inițiat în sacerdotalitatea sumero-egipteană, considera inima drept lăcaş al sufletului, compartimentând structura fizică şi psihică a omului în termeni valabili şi astăzi: „Fiecare ființă provine dintr-un germen care conține două substanțe: una din care se dezvoltă toate părțile corpului şi cealaltă parte care este un fel de *abur cald*, din care se dezvoltă sufletul.”„Evident, expresia "abur cald" nu s-a păstrat în cercetarea fenomenelor paranormale pentru că de-a lungul timpurilor s-au impus adevărurile privind câmpurile bioenergetice, aurele magnetice, ierarhia energiilor vibratorii specifice sau pur şi simplu transcendentalele energetice, definind ceea ce azi numim cealaltă lume, populată de spirite. „Gâlceava înțelepților” lumii antice privind originea visului, premoniților, profeților se pare că era la fel de actuală atunci ca şi astăzi. Diferitele şcoli din timpul Greciei antice au cunoscut o acerbă confruntare de opinii privind fenomenele oculte, şi trebuie să ne îndoim dacă a fost spre folosul cunoaşterii ulterioare faptul că studiul psihologiei umane s-a entuziasmat atunci când putuse decreta că s-ar fi eliberat de „prejudecățile arhaice”. Tocmai în acele aşa-numite prejudecăți stăteau adevăruri profunde, conexate prin intuiție la Divinitate, dar şi la comunicările spiritelor benefice sau malefice cu entități din lumea fizică.

Pentru Socrate lucrurile păreau limpezi, şi nu are nici o vină marele învățat pentru a fi fost numit „creatorul metodei de studiu a psihologiei

subiective”, când afirma cu o perfectă capacitate transcendentală adevărul prea bine cunoscut de el: „Instinctul, vocea interioară (daimon) îmi dictează că există ceva divin în noi, sufletul, care conduce trupul şi care are privilegiul de a cunoaşte Divinitatea”. Deci nimic nou pe lume! Extinzând conotațiile, este surprinzător să constați că cele mai multe cărți dedicate fenomenului reîncarnării inoculează ideea falsă că spiritualitatea multor civilizații ar fi fabulat o asemenea realitate, şi că abia în ultimul secol am putut recolta dovezi despre reîncarnare (ştiind, printre altele, că fenomenul a fost respins de gândirea teologică, deşi este cuprins în Biblie). Dar lumea înțelepților antichității cunoştea acest fenomen, însă îl atribuia şi „circuitului de idei”, cu alte cuvinte, „Ideilor” văzute în continuă mişcare. Iată ce spune Fedru: „Ideile–adevărurile eterne–pe care oamenii le-au contemplat nemijlocit în decursul unor existențe anterioare, când sufletele înaripate au străbătut lumea inteligibilă în suita zeilor”. Nimic din ce constituie temă de cercetare şi de conştientizare din fenomenologia paranormală nu i-a fost străin înțelepciunii vechi. M-am referit cu precădere la lumea vechii Grecii, pentru a consemna unele idei şi intuiții aparținătoare spațiului geografic şi de gândire mai apropiat de noi. Gândirea Orientului îndepărtat dedicată paranormalului ne este apropiată doar pe cale livrescă, tipul uman în care existăm noi, europenii, fiind construit pe alte coordonate spirituale şi, în primul rând, prioritar culturale. Omul cultural caracteristic mai ales Europei. Acelaşi om care nu spre folosul său le-a refuzat ştiințelor oculte sursa de cunoaştere a universului subtil ce se extinde nevăzut dincolo de lumea noastră material-senzorială.

Cu toate acestea, un element important se desprinde din reprezentările omului cultural privind visul. Fără nici o ezitare, visul va fi cu consecvență asociat sufletului. Iar această simbioză vis-suflet va străbate secolele, devenind pentru unii gânditori termen de analiză în încercarea de negare a relației, cât şi termen de argumentare pentru unii în sensul valabilității relației în planul superior al trăirii extrasenzoriale. Evul Mediu va prelua din gândirea vechilor greci o seamă de principii directoare, printre ele enumerându-se şi imperativul spiritual al „omului perfect", căruia Albertus Magnus, figură proeminentă a acelui timp, îi reclamă atingerea grației supreme prin ceea ce el va denumi „starea divină"- Ne aflăm în epoca năzuinței exprimate, de-a atinge Absolutul. „Dacă vrem să obținem perfecțiunea minții, purificarea şi pacea ei, spune Albertus Magnus, este de cea mai mare importanță să ne retragem în sanctuarul interior al minții (...) Acolo, în sanctuarul minții, să păşim înaintea propriului nostru eu pentru a cunoaşte adevărul; liberați interior de orice altceva, dar concentrați cu totul în noi înşine". Care sunt treptele acestei ascensiuni? Purificarea–pacea–cunoaşte-te pe tine însuți–adevărul. Este de la sine înțeles–comentează Anton Dumitriu în *Homo universalis*–că, atunci când Albertus vorbeşte de *veritas* (adevăr), nu se gândeşte la adevărul obținut în lumea sensibilă–care trebuie depăşită–,ci la adevărul grecilor, acel adevăr al „indivizibilelor" cu care se ia contact prin intelectul activ".

Visul în calitate de componentă a sufletului a fost modulat de-a lungul secolelor între îndoială şi exacerbare, între adevăr şi fantasmă, între

iluzie şi certitudine. La Freud, visul este analizat ca „proces psihic”. Savantul austriac se întreba: „are visul vreun sens, i se poate atribui demnitatea de proces psihic?” Savantul va detalia apoi, spunând: „Ştiința răspunde negativ; ea consideră ca visul este un simplu proces fiziologic, în spatele căruia nu trebuie să căutăm sens, semnificație, sau intenție. În timpul somnului, excitațiile somatice ar atinge coardele instrumentului sufletesc şi ar aduce în câmpul conştiinței diferite reprezentări, scoase din contextul coerent al vieții psihice. Visele ar fi simple tresăriri şi nu mişcări expresive ale sufletului”.

Atunci când analizezi o cazuistică satisfăcător extinsă pe subiecți umani nedumeriți sau uimiți de visele lor vizionare sau premonitorii, avertizante sau cumulând adevăruri de necontestat, îți dai seama că tocmai argumentele de mai sus, ale ştiinței, par să includă un soi de obstrucționare greu de scuzat. Freud nu va fi în analizele sale prea departe de opinia ştiințifică pe care de fapt o contestă, dar îi datorăm savantului psihanalist o remarcă interesantă atunci când se referă la gâlceava străveche dintre diferite păreri şi idei privind modul de a aprecia visul. „În disputa relativă la aprecierea visului, spune Freud, scriitorii par a se situa pe aceeaşi poziție cu antichitatea, cu poporul superstițios şi cu autorul *Interpretării viselor* (referire la opera lui Freud, bine cunoscută). Căci atunci când prezintă visele personajelor create de fantezia lor, ei rămân credincioşi experienței curente, care arată că gândirea şi simțirea omului se continuă în vis; cu alte cuvinte, ei nu urmăresc nimic altceva decât să caracterizeze stările sufleteşti ale eroilor cu ajutorul viselor acestora. Iar scriitorii sunt aliați

preţioşi, şi mărturia lor are multă greutate, întrucât ei ştiu o mulţime de lucruri pe care ştiinţa oficială nici măcar nu le bănuieşte. În ceea ce priveşte cunoaşterea sufletului, ei ne depăşesc cu mult pe noi, oamenii obişnuiţi, căci au acces la surse neglijate încă de ştiinţă. Din păcate, atitudinea scriitorilor în favoarea ideii că visul are un sens nu este suficient de hotărâtă".

Şi acest elogiu cu câteva reproşuri vom vedea că aparţine omului cultural, speculaţiilor declanşate de izvoarele culturale şi de idei pozitive. Se ezită sau se ocoleşte visul ca element de comunicare cu dimensiunea astrală, visul rămânând o simplă piesă din complicatul motor sufletesc. Atât psihanaliştii, cât şi oamenii de ştiinţă care s-au ocupat de fenomen, par stingheriţi sau ruşinaţi de eventualitatea de a-i recunoaşte visului un rol important în legătura noastră cu universul spiritelor. Se naşte în acest sens o întrebare: Dacă visul este un „simplu proces fiziologic", atunci ce altceva sau cine altcineva descrie printr-un anume vis o situaţie pe care cel ce-o visează o va trăi întocmai peste un timp? Să căutăm într-un proces fiziologic un element special, diferit de mecanismele psihice şi de anatomia umană, răspunzător de o premoniţie prin vis, de avertizare prin vis sau de o viziune ce se va pune în scenă conform proiectului visului? Eventual o celulă subtilă, de nivel atomic, în care sunt cuprinse dimensiuni ale timpului şi informaţii despre evenimente ce vor avea loc în viitor? Pe cine anume din organismul fiziologic să acuzăm că poartă mesaje pe care le comunică prin vis?

Elogiul lui Freud adus scriitorului este justificat. Însă numai din punctul de vedere al mecanismului viselor, pe care scriitorul le poate ilustra prin propria sa experiență, redându-le așa cum le cunoaște el ca observator al sufletului omenesc şi al viselor oamenilor.

Dar ca să ajungem la intuirea esenței lucrurilor, trebuie să abordăm în „traducerea” viselor alte trasee. Mai întâi să înțelegem că echivalentul capacităților noastre raționale şi performanțelor inteligenței umane există în Univers într-un paralelism cu alte „rațiuni” ale creației divine, care ne contactează prin „specificul” de comunicare şi de conştientizare. Dacă această ipoteză s-ar dovedi eronată, atunci o alta, valabilă, nu se poate depărta prea mult de aceasta. Sau extinzând-o, am putea intui că procesul așa-numit de reîncarnare a ființelor include şi informații dintr-o existență trecută, pe care le reactualizează, într-o nouă existență. Însă o asemenea ipoteză nu stă prea mult aprinsă, deoarece o entitate reîncarnată reproduce o dată cu timpul trecut toate amănuntele timpului prezent. Dorind să intrăm în posesia unui răspuns care să ne satisfacă prin adevăr şi concretețe, îl putem imagina fantazând o situație în care am avea acces la „felul de-a fi” al universului spiritelor nemuritoare. Să cunoaştem, omeneşte vorbind, modul lor de-a exista, altfel spus, să decodificăm misterul până la ultimele sale mecanisme. Rudolf Steiner are dreptate să observe că „o concepție despre lume, nefecundată de cunoaştere suprasensibilă, trebuie să ducă la pustiire”. Însă ce am cunoaştem din lumea pentru care trebuie să trecem „experimentul” vieții materiale? Acelaşi autor afirmă un adevăr însuşit de multă vreme, când spune: „în cursul evoluției dintre moarte şi o nouă

naştere, omul primeşte, desigur, şi influenţe din lumi şi mai înalte; pe aceste influenţe nu le primeşte însă direct; i le aduc entităţile lumii spirituale”. Este ceea ce-şi propune şi această carte, nu atât prin consideraţii teoretice, cât printr-o desfăşurare de exemple concrete descrise în semnificaţia lor cauzală. Am înţeles să-i ofer cititorului o cazuistică, şi nu diagnostice, nutrind convingerea că orice ipoteză poate năzui spre adevăr.

O funcţie importantă în cazurile descrise în această carte pare să o deţină fenomenul telepatiei. Ştim că biocâmpul este o particularitate a tuturor sistemelor vii. După definiţia lui Mayers, telepatia este „acţiunea unui spirit asupra altuia în afara organelor simţurilor obişnuite”. Oamenii de ştiinţă au demonstrat că fenomenul telepatiei are loc şi la nivelul celulelor, ca şi în domeniul botanicii. S-a acordat, se pare, mai multă importanţă telepatiei la aceste niveluri, eludându-se sau evitându-se fenomenul la nivelul gândirii umane. În ultima alternativă, cercetările n-au ajuns la o finalizare, ci la noi şi noi ipoteze. Ceva mai mult, s-a evidenţiat fenomenul în lumea viruşilor, spre exemplu, ca în fitofiziologie. Întrebarea este în ce măsură acelaşi fenomen este caracteristic, consecvent cu sine însuşi în toate cazurile revelate? Dacă o celulă bolnavă transmite telepatic unei celule sănătoase (ca în cazul neoplasmului) „datele” destrucţiei, iar acelaşi tip de transmisie fiind comun şi lumii vegetale, atunci energia telepatică deducem că este o bancă de informaţii. Cum se face că în cazul telepatiei operaţionale la nivelul creierului uman, nu se transmit numai informaţii biologice, ci şi informaţii culturale? Informaţii care fac parte din

memoria creierului, din gândire, şi chiar din imaginația şi inteligența omului...

Ne întoarcem aşadar la câmpurile de forță ale energiilor subtile, la evocarea dimensiunii „altei lumi”. Spiritele nu ne impun din universul lor modalități de comunicare, dar acceptă modalitățile noastre, de a dialoga. Nu împărtăşesc ideile lui Rudolf Steiner referitoare la vis, vizionarism, premoniții, atunci când afirmă că observațiile făcute în aceste stări n-ar putea fi considerate ca rezultate ale ştiinței spirituale. Celebrul autor duce demonstrațiile foarte sus, iar din orizontul atins, lipsindu-i parcă curajul sau intuiția, cade cu zgomot în materie şi nu mai poate ieşi din comoditatea ei. O inteligență activă şi adeseori plină de strălucire, pare jenată de cauza primă, de fundamentul manifestărilor, evitând includerea prioritară în multe demonstrații a Puterii Divine. Tributar cauzalităților materiale şi influenței *Eu*-lui în multe procese subtile ale fenomenologiei paranormale, Steiner se opreşte în marginea Cerului, parcă neştiind dacă are sau nu are voie să-l numească pe Dumnezeu.

Ca şi în primul volum, fenomenele descrise în această carte, pretabile la analize şi cercetări ştiințifice, fac parte din manifestările tolerate ale relației noastre cu spiritele şi cu Divinitatea. Şi atunci când ştiința le va corela lizibil cu o realitate imaterială explicată prin legi transcendentale, aceste fenomene vor reconfirma o dată mai mult prezența mesajelor divine în viața noastră psihică şi extrasenzorială, dar şi în existență şi destin. Nu putem şti de ce, de pildă, din perspectiva Eternității Puterii Divine, doar dimensiunea sublimă a Creației este eternă...

VISUL CA ANTICIPAȚIE EVENIMENȚIALĂ

Orice încercare de a pătrunde în misterul unor vise cu semnificații ce se dezvăluie în timp, se însoțește de cunoaşterea mecanismelor visului pe cale experimentală. Cercetătorul are la îndemână un întreg laborator, în care, în loc de substanțe tehnologii se află bibliografia viselor, transcrisă în conținut integral, iar pe de altă parte literatura ştiințifică, studii şi idei, ipoteze şi concepte despre mecanismele trăirilor onirice. Având în vedere deci întregul material la dispoziție, nu ne rămâne decât să dezlegăm visele care conțin cu adevărat semnificații probate. Astfel de analize aparțin psihologiei, antropologiei, psihanalizei şi psihiatriei. Deci fiind asigurați de mersul pe un teren cunoscut, nu ne rămâne decât să racordăm ideile rezultate din cercetări, cu visul comunicat de un subiect uman.

Cu dezamăgire trebuie spus că traseul acesta nu duce la nici un rezultat. Urmând calea psihiatriei, şi ea abundentă în cazuistici interpretate ştiințific, într-un vis de tip mesianic sau vizionar medicul va distinge halucinații extraceptive (intrapsihice, endofasice sau pur şi simplu ecoul gândirii), care îşi creează de la sine elementele euforice, consolidând totodată o anume certitudine delirantă. Toate acestea, psihiatrul le consideră drept corespunzătoare unor aspirații afective. De aici şi diagnosticarea unui delir de imaginație, inducția paralogică de montare şi desfăşurare a unui „delir sistematizat şi aşa mai departe. Dacă rămânem la

lectura unui vis important, fără să-i cunoaştem caracterul anticipativ, vom conveni că psihiatrul are perfectă dreptate. Şi că visul respectiv este o recomandare de internare într-o clinică psihiatrică.

Apelând la o altă alternativă ştiinţifică, în speţă la ştiinţa spirituală, vom afla de pildă că visul ar fi „un rest din vechea conştienţă de imagini, conştienţă pe care omul o poseda în cursul evoluţiei lunare, precum şi în decursul unei mari părţi din evoluţia pământească.” (Rudolf Steiner).

Acelaşi autor afirmă că graţie evoluţiei, stările anterioare interferează cu stările următoare, astfel în vis este prezent *omul de azi*, văzut ca un rest ce constituia altădată starea normală. Se convoacă apoi dezvoltarea „Eului”, care ar interveni influenţând procesele corpului astral ce se desfăşoară în vis. Deci visul ar fi o conştienţă modificată de prezenţa „Eului”, în sensul că acelaşi „Eu” nu are nici o influenţă asupra corpului astral şi, în consecinţă, nu ne va ajuta la nimic în cunoaşterea lumilor suprasensibile. Dar visul ca anticipaţie există, întreaga sa desfăşurare poate fi urmărită dintr-un capăt în altul. Aşa stând lucrurile, unde anume să plasăm visul de anticipaţie, prin care o persoană îşi vede prefigurate exact evenimentele întregii vieţi?

Cercetând fenomenologia paranormală am putut desprinde o concluzie ce nu se vrea impusă, ci doar acceptată ca atare: aceea că în acest domeniu conectat la dimensiuni astrale, cosmice, divine, trebuie să avem încredere în propriile noastre stări. Să ne trăim stările convinşi că atâtea discipline ştiinţifice–pe care nu le putem nega, şi cu atât mai puţin să le veştejim autoritatea!–n-au reuşit încă să pătrundă în *adevărul tainei*. De

aceea voi spune că am adoptat celebrele cuvinte ale lui Descartes, din “Discurs asupra metodei”, pe care le consider valabile şi azi pentru cei ce analizează cazuistica fenomenologiei paranormale: “...gândul meu nu este aici de a-i învăța pe alții ce metodă trebuie să urmeze fiecare pentru a-şi conduce bine rațiunea, ci numai de a arăta în ce fel m-am străduit să o conduc pe a mea”.

În destinul Sofiei Constantin, din Bucureşti, există un prolog ce şi-a rulat pas cu pas caracterul, de suferința, de îndurare, de potrivnicie încăpățânată. Ciclicitatea suferințelor şi-a împărțit egal viața acestei femei, atât sufletească, cât şi cea trupească. Este adevărat că “încă de copil am prins o dragoste mare față de Dumnezeu”, mărturiseşte femeia. Tot de atunci a trăit o nestinsă dorință de a călători spre locurile Naşterii Mântuitorului. Dar la nouă ani, într-un accident, i s-a fracturat şoldul. Astfel devine copilul căruia i s-a făcut pentru prima oară în România transplant de os, prelevându-se os din piciorul sănătos pentru fracturat. Vreme de patru ani Sofia va sta imobilizată la pat îndurând toate suferințele posibile. Cu toate acestea urmează o şcoală particulară, în Bucureşti, fiind dusă la lecții şi examene cu căruciorul. Urmează şi liceul particular, iar după ce a putut merge, o şcoală profesională. La optsprezece ani îşi va cunoaşte viitorul soț, dar după căsătorie i se spune că nu are voie să facă copii. I s-a interzis pur şi simplu acest eveniment al vieții. La douăzeci de ani va naşte, totuşi, o fetiță, care însă se va îmbolnăvi grav. Astfel va reîncepe, acum pentru fetița ei, pelerinajul la doctori. Dar acesta

este şi momentul când, pe 3 iunie 1945, are primul vis din lanțul de vise ce i-au anticipat existența până acum, când Sofia are 67 de ani.

A visat-o atunci, în iunie 1945, pe bunica ei, care venise să meargă împreună la un medic. Au plecat împreună şi au ajuns, în vis, în fața unei case boiereşti, cu scară largă afară şi rampă care avea un inel întors, dar neînchis. Bunica s-a urcat ca un fluture pe scară, iar când Sofia urma să urce cu copilul în brațe, colțul pledului cu care era înfăşurată fetița s-a prins de inelul de fier forjat al scării. Bunica a zis: Tu desfă pledul, cobor eu şi o iau pe fetiță. “Am procedat cum mi-a spus în vis”, îşi aminteşte Sofia, dar n-am putut să mă urc. M-am luptat din răsputeri să urc scara, dar n-am reuşit”. Nu mai era cu putință să ajungă la fetița ei, deşi asta vroia. Visul s-a încheiat cu această secvență, a neputinței de a urca scara ca să ajungă la fetița ei.

Dimineața, după ce-a recapitulat visul, a sosit medicul cu oxigen. Fetița făcuse o bronhopneumonie foarte severă. O trata acasă. În aceeaşi noapte, mama Sofiei şi-a visat ambii părinți, morți de mult, care veniseră şi ei să o ia pe bolnavă. Pe fetiță o chema Doina, iar umbrele celor doi spuseseră în vis foarte clar: “Am venit să o luăm pe Doina.” Mama Sofiei visase şi ea că o îmbrăcase pe fetiță ți au dat-o părinților ei, care veniseră cu o trăsură. Acest al doilea vis Sofia n-avea să-l afle decât după ce fetița murise, când mama ei i l-a relatat cu toate amănuntele descrise mai sus.

După un an de zile, Sofia aştepta al doilea copil, îl dorea din tot sufletul în starea de suferință cumplită după pierderea fetiței. În luna a opta de graviditate o visează pe fina ei, decedată, care i-a zis: “Am venit să-mi

dai fetița!” Sofia i-a răspuns în vis: “Dar tu ai fete, de ce vii la mine?” “Nu, i s-a răspuns, eu o am pe Sofica–fata mea (decedată mai demult) şi pe Doinița, fata ta. Să mi-o dai şi pe asta cu care eşti gravidă!" Sofia i-a răspuns în vis că nu mai are nici in copil şi că a avut-o pe Doinița. “Dar mi-ați luat-o voi!”, la care decedata a ripostat energic: “Ai o fată şi mi-o dai mie!” După acest vis, trezindu-se, s-a închinat îndelung, a trezit-o şi pe mama ei şi i-a povestit visul. Dar peste exact două săptămâni Sofia a născut o fetiță moartă. În urma acestor evenimente teribile, pe care le receptase înainte de-a se întâmpla, visul aducându-i-le la cunoştință cu exactitate prin simbolul chemării fetițelor de către rude decedate, Sofia mărturiseşte că s-a înrăit. Fina decedată, ultima care apăruse în vis, lăsase în urma ei patru copii. Sofia a luat din cei patru un băiat, să-l crească ea. Fetele, trei, au rămas la tatăl lor. Băiatul pe care l-a înfiat îl botezase ea. Dar prezența finei sale în vis s-a făcut simțită abia de acum înainte, când îi spunea Sofiei să nu dea băiatul. Şapte nopți la rând Sofia s-a luptat cu fina ei, spunându-i în vis că va da băiatul pentru că ei îi muriseră două fetițe din cauza lui. Fina i-a răspuns că nu din cauza lui, şi a convenit în vis să-l păstreze! A vrut însă să-i întindă mâna, în vis, în semn de recunoştință, la care decedata a ripostat: “Cum, nu ştii, nu se dă mâna! Pune puțină apă în palmă şi arunc-o peste spate...”

Din acea noapte Sofia n-a mai visat-o. Gestul evident simbolic al apei date peste creştet va fi având o semnificație pentru spiritele are îi contactează pe cei vii în vis, însă nouă ne rămâne ascuns tâlcul acestui

simbol. Putem însă urmări în continuare obsedanta relație dintre Sofia şi spiritele unor rude decedate.

Au trecut anii, şi a venit pe lume al treilea copil, un băiat (acum are 45 ani, este căsătorit în Israel). Dar nici micul Traian n-a fost ocolit de semnele vizionare ale mamei. Pe când Traian avea doi ani şi jumătate, Sofia a visat o grădină şi o soră medicală îmbrăcată în bleu şi alb, care-i spunea: “Vino să-ți alegi copilul”. I-a răspuns: “Nu mai vreau copil, îl am pe Traian”. Pe o bancă erau înşirați copii ca papuşile înfăşurate. Aceeaşi soră zice: “Alege-ți unul!” şi răspuns la fel, refuzând s-o facă. Sora însă i-a poruncit în vis să numere copiii. Şi Sofia a numărat de la unu la cinci. “Pe ăsta oprit-o sora. Era al cincilea. Fără să ştie ce anume numărase, Sofiei nu i-a ieşit din minte acest vis. Abia o dată cu trecerea anilor a înțeles semnificația. Ea numărase de fapt anii, cinci. După cinci de la naşterea lui Traian l-a născut pe Marian-Victor, al doilea băiat. Cinci ani fără numai două zile este diferența de vârstă dintre cei doi băieți.

Visele premonitorii au continuat, însă pe fondul din ce în ce mai deteriorat al vieții în plan social. Soțul Sofiei a fost arestat şi condamnat la cinci ani închisoare. Femeia a lucrat din greu ca asistentă socială şi ca muncitoare în fabrică, câte douăsprezece ore pe zi. Din cauza greutăților a mizeriei s-a îmbolnăvit de rinichi. A făcut o criză puternică, a fost dusă la spital şi a fost operată de ocluzie intestinală. I-a auzit pe chirurgi, de pe masa de operație, întrebându-se de ce o tăiaseră, pentru că nu avea nimic! Revenind acasă, crizele au reînceput, puternice, şi din nou spitalul, suferințele. Şi va suporta a doua operație după prima, inutilă, de data

aceasta scoțându-i-se un rinichi! După această operație dificilă i s-a dat un ultim termen de viață: exact șase luni mai trebuia să trăiască.

În suita evenimențială a calvarului, Sofiei i-a fost dat să cunoască acele momente de “moarte clinică”, pe care le cunoaştem astăzi din atâtea relatări. Este interesant să-i reținem acele momente:

Vreme de trei zile, fiind dusă într-o rezervă şi nu la reanimare, a plutit într-o lumină mirifică. Îi era nemaipomenit de bine, fericită, pe deplin fericită, pentru că nu vedea lumina, cum se întâmplă în mod obişnuit, ci era ceva care îi pătrunse toată ființa şi o mângâia. Plutea ca în ceva nedesluşit, într-o mare fericire de necuprins în cuvinte. Când şi-a revenit, la întrebarea medicului cum se simte, singurul răspuns care îl putuse da, şi care era adevărat a fost: “Dacă prin ce-am trecut cu se cheamă moarte, atunci vreau să mă întorc repede acolo!”

Dar s-a întors acasă, la necazuri, pensionată, fără drept de şi avea în acest moment doar treizeci şi nouă de ani.

Însă nimic din ce-a fost eveniment important în viața acestei femei n-a trecut fără o prealabilă pregătire prin vis. De pildă, înainte de arestarea soțului ei, s-a visat într-o biserică mare. Unde se afla, a văzut desenate pe podeaua bisericii trei cercuri mari. A apărut Maica Domnului îmbrăcată într-o hlamidă mov, şi i-a zis: “Fii atentă, să nu calci pe cercul al treilea!” Dar Sofia tocmai pe acel cerc călcase. I-a spus apoi: “Vai, ce necazuri ai să ai!” Imediat a urmat arestarea soțului, însă nici acest eveniment n-a rămas fără avertizare.

Aflându-se de gardă la întreprinderea unde lucra, dormind singură, Sofia a visat că cineva îi bate în geam. S-a ridicat, a deschis uşa să vadă cine-i. Erau doi bătrâni îmbrăcaţi în haine lungi, albe, şi purtau bastoane înalte. Ea le-a zis: “Nicolae nu-i acasă.” (numele soţului). “La tine am venit, nu la Nicolae”, i-au răspuns bătrânii. Trebuie să capeţi puteri şi răbdare pentru că vei trece prin grele încercări. Şi au dispărut. Acesta a fost ultimul vis înainte de arestarea soţului.

La toate necazurile, în 1963, s-a adăugat moartea fratelui Sofiei. Între ea şi fratele ei existase o mare afinitate sufletească. Iar peste un timp se va pierde şi tatăl Sofiei, pentru ca în mod inexplicabil, rămânând singură, să înceapă să suporte ura nurorii; o ură constantă, care nu o va slăbi vreme de zece ani. Însă entităţile din altă lume n-au părăsit-o, făcându-şi prezenţa în alte feluri, nu numai în vis. Într-o noapte a simţit mâna fratelui ei mângâindu-i fruntea, părul. S-a deşteptat brusc, cu senzaţia că el se afla lângă ea. Dar nu era decât palma lui. Trează fiind, l-a auzit, mental: “Nu mai fi supărată, am ceva nemaipomenit pentru tine!” A doua zi Sofia, primeşte de la o prietenă din Israel invitaţia de a se duce acolo. Nu se aştepta la această veste. A împrumutat bani, a obţinut paşaportul, i s-a realizat visul vechi. A întâlnit acolo mitropoliţi, de Sfântul Nicolae a fost împărtăşită de mitropolitul tuturor ortodocşilor la mormântul Domnului Iisus. Fără nici un îndemn a scos batista şi a şters mormântul Mântuitorului. Batista s-a îngălbenit pe loc, căpătând un miros foarte plăcut, de care nu-ţi poţi da seama ce este, nu are nici un echivalent cu miresmele cunoscute. Visul de-a vedea Mormântul i se împlinise, şi se

întoarce în țară după cutremurul din 1977. Află că sora soțului ei murise în cutremur. Se înțelesese bine cu ea, după moartea fratelui era singura cu care comunica.

În ultima zi a anului 1977 entitățile de invizibil şi-au făcut prezența într-un mod şi mai direct. Sofia îngrijea un copil al unei vecine. Erau ceasurile douăsprezece, locuia într-o casă la primul etaj. Geamurile erau închise, afară apăruse soarele, era senin, la un moment dat perdeaua a început să fâlfâie. Nu exista în cameră nici o sursă de curent, nimic ce-ar fi putut să producă acea mişcare a pânzei. În acelaşi timp, a simțit că cineva o atinge pe spate, şi-a spus că nu-i decât o părere. În momentul următor, a văzut la colțul patului o umbră. Umbra şedea acolo neclintită, avea culoarea fumului de țigara, pălind în bej. Nu avea o formă precisă, dar totuşi arăta ca o umbră de om. S-a speriat îngrozitor, pentru că fiind numai ea cu copilul nu ştia cum să reacționeze, ce să facă. Primul gând, să ia copilul şi să fugă afară. Blocată de spaimă, aude la un moment dat glasul fratelui ei decedat: “Te-am speriat. Îmi pare rău, nu am vrut decât să văd...” şi s-a ridicat ca un fum, a schițat un gest ca şi cum ar fi vrut să-i facă cu mâna şi a dispărut pur şi simplu prin perete. Uşa rămăsese închisă.

Peste un timp, vrând să plece în oraş să cumpere nişte lână, de la sine s-a descuiat uşa de la intrarea în apartament şi s-a încuiat tot de la sine, blocându-se uşa de la dormitor, unde se afla ea. Era singură în toată casa, n-avea cine să umble la uşi. Neputând să iasă din dormitor, a chemat-o pe vecina de la etajul trei. Venind, femeia a întrebat-o: “Ce faci? Laşi uşa de la intrare descuiată şi te-ai închis singură în dormitor?” Exact aşa se şi

întâmplase. În aceeaşi clipă apare soţul Sofiei,foarte speriat. Cu câteva minute în urmă, jos, în stradă, o maşină accidentase mortal două femei. A simţit exact, că una din ele sau poate a treia accidentată trebuia dă fie ea. Blocarea uşii dormitorului se făcuse în momentul când vroise să coboare. O situaţie asemănătoare avea să se repete şi în anul următor, de data aceasta era împreună cu o prietenă. La fel s-a blocat uşa camerei în care stăteau de vorbă şi se pregătea coboare. Din cauza blocării uşii, au întârziat mult. În momentul respectiv, în stradă avusese loc de asemenea un accident mortal, victime fiind tot două femei. Sofia este convinsă, sau chiar ştie că fratele ei a apărat-o...,l-a simţit aproape tot timpul, mereu a ocrotit-o, a avertizat-o, i-a vrut binele.

În 1987 moare mama Sofiei. Visele reîncep punând-o din nou în legătură directă cu spiritul decedaţilor. Aceste semne, pe le-am relatat până aici, au constituit pe de o parte avertismente prin intermediul unor vise, completate însă de alte manifestări paranormale, prin viziuni şi chiar prin fapte desfăşurate concret în plină zi, uneori, cu martori.

Înmormântată într-un cavou, mama Sofiei nu şi-a lăsat fiica în pace multă vreme, chinuind-o în vis, când Sofia îi auzea glasul limpede: “Ia-mă de aici! Scoate-mă, nu e bine aici”! Repetându-se aceste somaţii în vis, nu-i rămăsese decât să se achite creştineşte de datorii, i-a făcut toate parastasele, s-a rugat, a făcut slujbe. Dar somaţia din vis tot nu dispărea. Atunci a început să caute să înţeleagă de ce mamei decedate nu-i plăcea acel cavou. Şi avea să afle că în imediata apropiere a cavoului se afla de fapt un buncăr. Făcând parastas pentru mama ei, Sofia avea să vadă un copil în

cimitir cărând gloanțe din buncăr. Acesta era motivul pentru care îi cerea să o ducă în altă parte din vecinătatea buncărului în care muriseră cândva oameni şi se mai aflau acolo gloanțe.

Chinuită de visul cu mama ei, la un moment dat îi apare în vis şi tatăl, care trăia. Luaseră hotărârea să o mute de-acolo în altă groapă. În acele momente de preocupare, Sofia visează că trebuind să pună piatra pe noul mormânt al mamei ei, îi aude glasul clar: “Dă-mi broşa, dă-mi broşa”! Cererea a încetat în ziua când găsind prin casă o broşă, de care nu avea habar, i-a dăruit-o unei prietene.

În ajunul evenimentelor din 1989, Sofia se visează din nou în cimitir, locul în care o convoca în vis mama ei. Dar în vis mama ei era vie, şi o conducea spre capătul cimitirului ca sa-i arate nişte gropi. În loc de gropi, avea să vadă şanțuri lungi, adânci, peste tot şanțuri ca nişte tranşee. Era soare, era lumină. Mama Sofiei i-a zis: “Priveşte!” şi uitându-se, vede cadavre. Nu le vedea fețele, toate erau îmbrăcate şi puse unul peste altul, câte cinci, câte şapte, multe. Toate şanțurile erau pline de oameni. A întrebat-o pe mama ei ce se întâmplă, şi i s-a răspuns: “Priveşte, priveşte”! şi o ducea mereu la alte şanțuri cu morți. A întrebat-o ce-i cu atâția morți, de ce nu-i îngroapă cum cere datina? Tu acum uită-te şi vezi. Priveşte-i. Ai să înțelegi peste câteva zile!”

Peste câteva zile, într-adevăr, s-a auzit de primii morți la Timişoara. Închei această relatare cu mărturisirea Sofiei Constantin:

“Eu mă curentez singură când mă ating de unele lucruri. Pot să vindec oamenii. Fiind o femeie bolnavă, de mică am fost aproape singură.

M-am dăruit cu toată dragostea copiilor, familiei, şi am făcut bine oamenilor, am ajutat mereu cât am putut. Visele nu m-au mințit niciodată, am avut întotdeauna intuiții. Mai ales înainte de-a avea loc un cutremur, eu l-am simțit, trează fiind, şi am avertizat pe cei din jur. La fel şi în situații când urma o nenorocire. Am lua cu mâna mea multor oameni durerile, atât trupeşti, cât şi sufleteşti".

Această mărturisire este deosebit de valoroasă pentru cercetătorul fenomenelor paranormale, pentru că, după cum se pare, prezența biocâmpului puternic şi capacitățile de vindecare prin bioenergie sunt îndeobşte racordate la un anume tip de acces la entitățile din invizibil. În cazul Sofiei Constantin, puntea legătură cu universul transcendental este subconştientul, de regulă alertat sau trezit pentru a asambla o seamă de situații preexistente. Fondul acestei mişcări sufleteşti obsedante, nelipsind visul niciodată de o anume semnificație care va fi ulterior probată, este exclusiv creştin. Voi încheia acest capitol cu ceea ce aş numi "visul fundamental", pe care Sofia l-a avut la treizeci şi şase de ani.

Într-o noapte a visat o pădure, iar la capătul ei, un preot bătrân, îmbrăcat în alb, cu barbă albă, care i-a spus: "Sofia, vino mine"! "Cine eşti"? l-a întrebat, dar n-a primit nici un răspuns. Cerându-i să-i spună unde este, el i-a spus să-l caute şi a dispărut. A doua zi dimineață n-a dat importanță visului, însă trei nopți la rând i s-a repetat acelaşi vis, ceea ce a pus-o pe gânduri. În a treia noapte l-a visat pe bătrân la capătul unui pod peste o apă, şi l-a auzit: "Sofie, n-ai venit"! "Unde"?!–l-a întrebat ea. "Să mă cauți!", i-a răspuns bătrânul. Şi au mai trecut câteva nopți, ca să apară

din nou chemând-o să vină, dar nu înțelegea unde anume sau cerându-i să-l caute. Peste câteva zile a venit la ea o cunoştință căreia îi murise soțul, şi i-a cerut, rugând-o, să meargă împreună la Mănăstirea Cernica. Sofia nu ştia că între timp se construise acolo un lăcaş mai mare. Când să iasă în pronaosul bisericii, a zărit pictat pe peretele de la intrare un călugăr. Era exact bătrânul pe care-l visase atâtea nopți la rând. A spus celor de față: “Este cel pe l-am visat”! Întrebând pe primul călugăr pe care l-a văzut, cine este pe icoana pictată, i s-a spus că-i Sfântul Calinic, fostul stareț al mănăstirii, care prin sfințenia lui a fost canonizat. L-a întrebat pe călugăr unde-l poate întâlni–ea nu ştia că murise o şi i s-a răspuns că era înmormântat la mănăstirea veche. S-a îndreptat spre vechea biserică şi, cu uimire, avea să vadă că pentru a ajunge acolo trebuia să treacă un pod peste o apă, să treacă printr-o pădurice, visată, cunoscută exact din vis, deşi n-o mai văzuse niciodată. De atunci încoace, vreme de douăzeci de ani, prezența Sfântului Calinic în viața Sofiei s-a făcut simțită mereu. Lui îi datorează Sofia vizitele la Ierusalim, repetate, în condiții în care doar miracolele o mai puteau ajuta atunci când întâlnea potrivniciile oamenilor.

*

VIZIUNI ŞI VISE CU APARIȚII DIN DIMENSIUNEA SACRĂ

Un capitol care se detaşează în fenomenologia paranormală de multe altele este cel al apariției în vis sau prin viziuni neasociate stării de

somn în mod obligatoriu, a figurii lui Iisus Hristos sau a Maicii Domnului. Am căutat în mod cu totul aparte să pătrund în tainele acestui capitol al fenomenologiei, deoarece evenimentele relatate cereau mai mult ca în alte cazuri un discernământ sporit. În condițiile apariției şi la noi a unui evantai de secte, multe din ele creştine, circumspecția mea viza tocmai prudența de a nu-mi angaja scrisul într-o direcție sau alta nedorite. Respectul față de credința ortodoxă, de o consecvență remarcabilă la poporul român de-a lungul atâtor secole, apoi respectul față de biserica ortodoxă, temelie multiseculară a acestei credințe îmi cereau o analiză specială nu doar a conținutului unor mesaje, ci şi în privința subiecților ca atare.

În altă ordine de idei, este oare propriu acest capitol fenomenologiei paranormale? Nu cumva viziunile şi visele care urmează trebuie inserate altei expresii generice? Îndrăznesc să le rețin pentru aceste fenomene deoarece “mecanismul” de producere şi “tipul de animare”, de vizualizare sunt comune cu alte manifestări în care aparițiile nu sunt cristice sau mariale. Ce trebuie avut în vedere în descrierea acestor evenimente cu substrat sacru, este păstrarea autenticității expresiei, reproducerea foarte exactă a confesiunilor, aşa cum înțeleg subiecții să şi le comunice în scris.

Accentuez că prin scris, deoarece în culegerea orală a unor asemenea mărturisiri este posibilă alterarea comunicării, sau posibile omisiunile şi incoerența. În acest spirit voi reproduce continuare o seamă de evenimente care ne obligă să medităm la ele mult timp după ce-am luat cunoştință de conținutul lor.

“Atât domeniul meu de activitate cât şi mediul familial din care provin m-au ținut la distanță de ceea ce se numeşte credință şi biserică”– astfel îşi începe Elena Păduraru confesiunea. Ceea ce urmează schimbă dintr-o dată climatul spiritual şi moral. Confesiunea este cu atât mai importantă, cu cât avem de-a face cu o suprapunere peste o imagine firească, cotidiană, a unei imagini sacre.

“Anul acesta (1992), cred că înainte de Paşti, într-o duminică eram singură în casă. Fiind după amiază, copiii se jucau afară, soțul meu era plecat undeva cu maşina. Eu stăteam pe studio rezemată de o pernă şi priveam la televizorul alb-negru. Programul respectiv era pe sfârşite, o tânără solistă îşi cânta ultimul cântec din program. Mi-am spus că trebuie să mă ridic din pat şi să mă duc la bucătărie. Când să pun piciorul pe podea, deodată am simțit în zona inimii o piatră ce mă împingea din nou spre pernă. Solista cânta pe micul ecran. M-am întrebat ce se întâmplă? N-am fost şi nu eram bolnavă de inimă. Auzul îmi era plin de melodia de la televizor. Dar în acelaşi timp ştiam de unde şi cum, a început să apară o altă melodie, pe încercam să o percep cu mai mare claritate. Era o muzică simfonică, diferită în totul de cea transmisă la televizor. Această "a doua melodie" mă cucerise, eliminând-o parcă pe cealaltă, pe care de fapt n-o mai auzeam deşi solista cânta. Nu ştiu de am exclamat după câteva secunde: "Ce melodie divină"! Nu ascultasem niciodată aşa ceva, eram sigură că pentru prima oară ascultam acea melodie superbă.

Pe fondul acestei melodii divine o voce mă îndemna să mă apropii de micul ecran şi să privesc cu atenție. Ceea ce am şi făcut, dar nu mai țin

minte cum, pentru că m-am pomenit dintr-o dată urnită din locul unde eram. Pur şi simplu nu-mi mai aminteam dacă făcusem paşi, fusesem parcă transportată fără voia mea. În aceeaşi clipă, pe micul ecran a apărut o privelişte cu dealuri şi munți în culori de nedescris. Iar televizorul era alb-negru. N-am ştiut cred. Vedeam totul cu o claritate perfectă. Aceeaşi voce pe care o auzisem anterior, a apărut din nou, spunându-mi: "Uite-l pe Iisus, îndată o să coboare"! Am tresărit, nu visam, totul era real. Am auzit apoi: "Aşteaptă-L că va veni..." Şi am rămas uimită privindu-L cu admirație pe Iisus. Era un bărbat tânăr, foarte frumos şi purta un toiag mai înalt decât el. Era îmbrăcat în veşminte impecabile, într-o croială aşa cum ştim că se purta pe vremea Lui.

Dar privindu-L uimită pe Iisus, mi-am dat seama că eu nu mă aflu în starea de viață, ci într-o stare complet diferită, ceva între viață şi starea de moarte. Însă mă simțeam minunat, niciodată nu mai trăisem ceva asemănător. Eram lucidă, totuşi, pentru că îmi doream în mod conştient să rămân mereu în acea stare. O dată cu acest gând, memoram mesajul prin care înțelegeam că trebuie să mă întorc neapărat, pentru că nu-mi împlinisem datoriile pe pământ, şi trebuia să mă grăbesc să revin în viață, altminteri aş fi rămas în cealaltă stare.

Iarăşi fără să-mi dau seama cum, am simțit că m-am întors în poziția inițială, în pat, stăteam rezemată de pernă şi priveam la televizor programul în continuare. La puțin timp după această apariție, eu şi soțul meu ne-am culcat, luându-l şi pe băiețelul nostru între noi. Era în noaptea de miercuri spre joi şi fiind obosită, am adormit. Nu ştiu cât am putut să

dorm, pentru că la un moment dat m-a trezit o lumină foarte puternică, era mirifică, plină de căldură, nu-mi obosea ochii, dimpotrivă. Era cu totul diferită de lumina artificială ca şi de lumina soarelui.

Mi-am dat seama că era un fascicul de lumină care cădea pe jumătate din corpul meu şi jumătate din corpul copilului. Nu-mi puteam explica ce se întâmplă, dar ştiu că eram fericită. De fapt vedeam totul cu ochii deschişi. Dar în clipa când soțul meu s-a foit în aşternut, lumina a dispărut. Părea că nu vroise să fie văzută de soțul meu. M-am întors cu fața la băiat şi am adormit din nou, revenindu-mi oboseala de dinainte de primul somn. Şi am fost din nou trezită de aceeaşi lumină, de data aceasta era localizată, ca un tipar exact, doar pe copil. O voce care venea din lumina aceea mirifică mi-a spus: "Priveşte, acesta-i Isus"! Am înțeles că lumina aceea era Însuşi Mântuitorul. În vreme ce vroiam să adorm din nou, pentru a treia oară, într-o stare de deplină linişte sufletească mă preocupa faptul de-a nu uita ce văzusem. Şi n-am uitat nimic. Poate că nu trebuia să uit...

În cele mai multe din confesiunile cu un conținut asemănător, prezența luminii constituie semnul cosmic ce-şi face apariția, devenind o permanență a întregului evenimențial mărturisit. Un tânăr din Botoşani, care îmi cerea să-i păstrez anonimatul, a avut mai multe vise cu apariția lui Iisus Hristos. Să-i urmărim relatarea:

"De fiecare dată când visam venirea lui Iisus, eram printre oameni şi vorbeam despre lucruri pământeşti. Deodată, în timp nimeni nu se aştepta, o lumină orbitoare, ceva ce n-am văzut în viața mea, ceva de

nedescris, o lumină fantastică îmi orbea privirea dar numai în aparență, pentru că eu o puteam vedea. Ştiam că în acea lumină era Iisus, însă El nu putea fi văzut, era parcă din de lumina însăşi. Mă retrăgeam în vis într-un colț, smerit şi supus şi căutam să înțeleg ceea ce se întâmplă. Lumina imensă cuprindea tot Pământul şi răspândea un sunet fantastic. Simțeam că sosise clipa Adevărului. Strigăte de bucurie şi fericire ale celor ce cred în El. Ştiam că venise timpul împărăției lui Iisus Hristos ca Domn Mântuitor. Trăiam în vis o senzație teribil de vie, ceva ce nu mi-am putut închipui niciodată".

Ca în numeroase alte cazuri, visele cu viziuni din Universul Sacru au o particularitate deosebită prin faptul că subiectul participă la propria sa metamorfozare într-un imaterial ce se topeşte în văzduh, căpătând o nouă identitate de multe diferită de aceea a corpului fizic. Senzația de plutire devine un fenomen trăit în chip descifrabil, nu mai există nici constrângere materială, nici un obstacol din lumea materială, iar spațiul, de regulă, se dilată astfel, că în câteva secunde, influențând timpul, îl anulează mai ales prin încărcătura şi bogăția de sensuri. De pildă, în câteva secunde subiectul va trăi evenimente ce par rulate în zile şi săptămâni, de unde şi uimirea, la trezire, de a fi "cunoscut" şi de a fi trăit ceva ce în condiția existenței concrete nu poate fi realizat.

Se poate consemna ca autentic şi excepțional fenomenul viziunii *complete* din Dimensiunea Sacră la subiecți care au trăit consecvent în sfințenie şi credință. În aceste cazuri, este adevărat că mai rar din punct de vedere statistic, se trezeşte conştiința limpede a impactului cu Divinitatea

sau cu mesageri divini excepționali din ierarhia nemuririi. Dacă fenomenul are în comun aceleaşi elemente astrale, prioritară fiind lumina, în cazurile la care mă refer acum viziunea are caracterul de decizie, de acceptare a subiectului sau de însoțire în lumea sacră. Cum spuneam, astfel de exemple, comunicate cu o perfecta stare de luciditate în urma unor viziuni foarte concrete, ni le oferă mai ales cei ce şi-au devotat cu smerenie întreaga existență pământească iubirii de Dumnezeu şi rigorilor creştine. Înainte de trecerea în altă dimensiune, aceşti subiecți îşi văd aspirațiile spre mântuire confirmate.

Un exemplu mai complex, întrunind mai multe fenomene în chip simultan–viziune–revelație–decorporare–, în măsură să ne convingă prin încărcătura semnificațiilor Marelui Adevăr.

O comunicare în acest sens a Arhimandritului Paulin Lecca, primită prin luna august 1992, mi se pare concludentă, deoarece, ca în multe altele, fenomenul a fost accesibil şi unor martori din apropierea celui ce relatează evenimentul.

"În anul 1950 mă aflam ia Mănăstirea Govora. Peste deal era Mănăstirea Surpatele, unde se afla pe moarte o maică cu numele Evghenia. Un preot de la noi se ducea s-o împărtăşească şi să-i citească rugăciunile. Maica Evghenia suferea de o boală foarte gravă.

Cu câteva zile înainte de moartea maicii, am avut ocazia să trec şi eu pe la Mănăstirea Surpatele, şi am intrat în chilia bolnavei. Era tare slăbită, dar ce m-a mirat mult, a fost să-i văd fața veselă şi luminoasă. Am întrebat-o atunci destul de mirat:

"Maică, dar ce minune s-a petrecut cu Sfinția Ta că eşti aşa de veselă"?

Maica Evghenia mi-a răspuns:

"Părinte, chiar s-a întâmplat o minune. Sâmbătă spre duminică era priveghere la biserică. Am rămas singură. Nu dormeam. Auzeam totul în jur, şi tochița. La un moment dat au apărut la mine în chilie trei fecioare foarte frumos împodobite, iar cea din mijloc era şi cea mai frumoasă şi mai împodobită. O fecioară de la margine m-a apucat de mână şi mi-a zis:

"Hai cu noi..."

Şi deodată am început să ne înălțăm în văzduh. După un timp am întors capul, eram sus, şi am văzut că trupul meu rămăsese pe pat, aici, în chilie. Dar continuam să mă înalț cu cele trei fecioare până când am ajuns într-o grădină. Acolo se aflau flori fără seamăn de frumoase, vedeam lacuri şi dumbrăvi, palate cum n-am auzit să fie pe pământ. Am întrebat-o pe fecioara care mă ținea de mână:

"Pe tine cum te cheamă"? şi fecioara mi-a răspuns:

"Tu eşti Evghenia, eu sunt Eugenia".

"Dar pe fecioara de la mijloc cum o cheamă"? am întrebat.

"Numele ei nu se spune", mi-a răspuns Sfânta Eugenia, după care m-a întrebat:

"Îți place la noi'? şi i-am spus:

"Vai, nici nu vreau să mai cobor pe Pământ"!

Maica Evghenia era conştientă că nu se afla pe pământ, că îşi părăsise chilia, deşi ea continua să se vadă de sus în patul ei de suferință.

"Ba nu, am auzit glasul Sfintei Eugenia, ai să cobori pe Pământ ca să-ți iei rămas bun de la maica stareță, de la celelalte maici surori şi după aceea noi o să venim să te luăm...

Peste vreo două-trei zile, după ce plecasem de la Mănăstirea Surpatele, am auzit că maica Evghenia părăsise lumea aceasta. O maică bătrână, de la aceeaşi mănăstire, a visat-o cum se ridica la cer într-o cămaşă albă, şi avea părul frumos despletit spate.

Momentul revelației şi al decorporării–adaugă Arhimandritul Paulin Lecca–mi l-a relatat chiar maica Evghenia atunci când îi făcusem o vizită la patul de suferință".

Astfel de evenimente au o valoare excepțională în sensul percepției universului sacru, deoarece boala de care suferea maica Evghenia nu era dintre acelea ce construiesc prin deteriorări la nivel cerebral imagini ireale, şocuri halucinatorii. Muribunda era perfect lucidă în acele momente, cu o judecată nealterată de maladie. Deci misterul i se revelase cu limpiditate. Elementele accesului la dimensiunea Divină în acest exemplu excepțional sunt aproape complete. Mai întâi s-a produs revelația prin cele trei chipuri de sfinte; apoi s-a produs decorporarea–situație în care corpul fizic era văzut de sus, din alt plan spațial; şi în fine, sensul exprimat al revelației, acela de captare şi de însoțire a sufletului în Universul Divin, după ce rânduiala creştinească de rămas bun se va fi încheiat, ştiut fiind că viața mănăstirească însumează un protocol al sfințeniei ce include şi respectul şi iubirea față de cei apropiați. În cazul relatat, elementul nou este locuirea

pentru o clipă a unei "geografii şi ambianțe" Divine, arătarea fizică a unor imagini din altă lume...

În unele cazuri apariția în vis a Mântuitorului sau a Fecioarei Maria are un caracter de *rezoluție într-o situație anume*. Rezoluția este îndeobşte pozitivă, în sensul unei bonificații clare, în alte cazuri se exprimă un simbol pe o scenă cosmică, lumina fiind în toate cazurile, cum am mai spus-o, fundalul puternic şi edificator al scenei. Valorile acestor apariții divine le consider diferite, în sensul că trebuie făcută o distincție între emiterea de către subconştient a unei scene cu substrat sacru, şi o viziune prin vis puternică şi integrală, căreia nu-i putem atribui în exclusivitate subconştientul activ drept sursă a revelației. O caracteristică a acestor viziuni şi vise este fondul sufletesc încărcat de credință. O alta pare să decurgă, la anumiți subiecți, din *obsesia mântuirii*, prin recunoaşterea în tăcere a unor greşeli şi păcate devenite la o natură credincioasă consumuri de conştiință deosebit de puternice, care cer o rezoluție salvatoare sau măcar prezența Divinității cu un mesaj liniştitor.

Apariția lui Iisus într-un context evenimențial este frecventă în anumite vise cu rolul de temperare sau de îmbunătățire a unei scene, ca în aceasta care urmează comunicată de Gabriela Secu din Constanța:

"Am visat că Luna se găsea lângă Soare pe cer, înconjurate de nori mari ce aveau forme zoomorfe în culori gri. În stradă erau militari şi maşini militare, evacuau oameni îngroziți. Dar pe mine nu mă speria agitația din stradă, nici măcar proiectilele care zburau prin aer. *Eu ştiam că venise Iisus*. Mă bucuram şi îmi era teamă. O voce îmi cerea să mă spovedesc, să

spun totul despre mine. O voce puternică, care deşi răsuna, n-o auzeam decât eu. Oamenii se agitau fugind în starea aceea de război. I-am spus vocii tot ce-am gândit sau am făptuit rău. *Vocea m-a iertat*, am simțit în vis o imensă bucurie, dețineam acea iertare. Cu acest sentiment al iertării m-am trezit".

Demn de reținut este fenomenul care, printr-o apariție inițială, va schimba ulterior întreaga suită a viselor. Este cazul Laurei Mladen, din Costineşti: "Mi se întâmplă o serie de ciudățenii pe care m-am ferit câtva timp să le spun cuiva. Visele au devenit tot mai dese. Îl visam tot timpul pe Iisus Hristos, apoi pe Fecioara Maria. La început mi s-a părut că fără nici o consecință, dar după un timp nu prea îndelungat, am început să am vise care adevereau în totul".

Distingem în această mărturisire amănunte foarte importante: marcarea prin vis a unor evenimente, şi validarea lor ulterioară, fenomenul având drept de semnificare probată, o dată cu visul inițial, apariția lui Iisus şi a Maicii Domnului. Despre visele aceleiaşi corespondente voi relata şi în alte capitole.

Impresionante sunt visele cu spațializare cosmică de amploare şi cu apariția Mântuitorului întotdeauna benefică. Benefică, desigur, pentru sufletele pătrunse de credință. Întrebarea curentă, pe care şi-o pun cei ce trăiesc astfel de vise pare naivă, însă o vom numi pur şi simplu curată, deoarece dezvăluie o calitate sufletească anume. După ce visele au fost confirmate, aproape toți subiecții se întreabă: cine anume construieşte în subconştientul celui ce primeşte un mesaj]n vis, acel scenariu fabulos,

neidentic cu realitatea fizică în nici un detaliu? Explicațiile date de autori celebri care s-au aplecat de-a lungul anilor asupra "ştiinței spirituale" mi se par depăşite sau doar parțiale, de cele mai multe ori ajungând pe-aproape de cauză şi ricoşând cu repeziciune în efecte, descriindu-le manifestări autonome lipsite de o cauză. A intui desprinderea în vise de Eul dominator pentru a lăsa spiritul liber în călătoria astrală, prin vehiculul subconştientului, mi se pare insuficient sau prea puțin. Dacă am intra în posesia adevărului, răspunzând la atâtea întrebări reclamate de trăirile noastre extrasenzoriale, mi-e teamă că şocul produs asupra noastră ar fi de neîndurat. De aceea ne resemnăm în a accepta o seamă de fenomene, trăindu-le şi având deplină încredere în propriile noastre senzații.

Este îmbucurător să ştim că senzațiile sunt adevăruri, ele nu pot fi contrazise, negociate, supuse disputelor polemice nici atunci când gândire logică, care-i cere unei manifestări o obiectivare rațională transferă o senzație în contul cunoaşterii subiective. Mergând mai departe ne putem întreba: Dacă senzațiile sunt subiective, atunci însuşi laboratorul nostru sufletesc este o construcție biologică de produs trăiri subiective? Mai avem apoi, până la a accepta că noi înşine suntem nişte apariții subiective, dar care au neşansa sau damnarea ancestrală de a-şi căuta, fără să o găsească, o *bază obiectivă*?

Voi reveni la Elena Păduraru, profesoară din Adjud, cu care am început acest capitol, pentru a-i continua descrierile, de data aceasta cu un caracter global care atinge simbolic spațiul şi timpul oamenilor şi nu doar un singur destin. Nu trebuie ocolit faptul că până în 1989 dumneaei avea

vise marcate, de regulă, de "starea timpului social şi politic". Vise cu apariţii demonice, cu intruziuni perturbante şi proiecţii funerare cenuşii. O dată cu schimbarea timpului istoriei şi cu apariţia unor evenimente noi, proiecţiile viziunilor sale în vis au căpătat alt curs. Atribuindu-i visului, conform unei tradiţii ştiinţifice în explicitatea fenomenului, capacitatea de a reorchestra evenimente ale cotidianului, convertindu-le prin concursul subconştientului în scenarii fără o calitate vizionară, înseamnă să golim evenimentul de o semnificaţie transcendentală.

"Visul pe care l-am visat într-o duminică dimineaţă–mărturiseşte profesoara din Adjud–era vestirea unui potop general pe planeta noastră. Eu încercam să pun lucrurile în maşină şi să fugim, întreaga familie, undeva să ne salvăm. Dar o voce îmi spunea că nu are rost să fugim, pentru că aici unde suntem vom fi mai bine apăraţi. Apoi a apărut apă peste tot, valurile înaintau spre noi. Eu stăteam cu băiatul meu pe un petec de loc uscat şi priveam îngrozită în jur. La o distanţă oarecare observam cum înaintează munţii de apă. M-am uitat spre cer. Erau nori negri ce se deplasau cu mare iuţeală. Speriată, am tras copilul spre mine, spunându-i să urce în braţele mele. Dar n-am reuşit decât să strig cu ochii spre cer: Iisuse! Imediat norii s-au spulberat, a apărut Soarele pe cer, un soare superb ce-şi arunca razele pe pământ. Totodată se vedeau rănile lăsate de potop pe pământ. Soarele avea un aspect cu totul deosebit, era de culoare auric spre portocaliu şi parcă emitea spre planeta noastră bucurie, fericire. În timp ce-l priveam, din razele lui minunate s-a desprins o mână formată parcă din nori ne-a cuprins pe mine şi pe copil şi ne-a ridicat sus de tot. Noi

stăteam în palma imensă, era nemaipomenit de bine, iar în fața noastră a apărut un fel de căsuță. O voce ne-a spus să intrăm să ne odihnim pentru că noi am suferit destul. Am intrat într-un interior simplu, am culcat copilul care a adormit imediat. Mă uitam la acel loc straniu, calm şi binefăcător, cu sentimentul că eram eu însămi tolerată la trăirea unei minuni."

Este evidentă modificarea scenei catastrofale de către prezența lui Iisus Hristos. Acest vis în care viziunea are proporții cosmice, iar revoluția benefică este promptă, poate fi lecturat şi ca profeție. M-am ferit să-l transform într-un subiect de alertă, mai ales acum când apar atâtea previziuni despre evenimentele grave ce ar urma să aibă loc atât în România, cât şi în lume. Mă voi referi şi la acest aspect în finalul capitolului. Există, fără îndoială, viziuni în vis care au un caracter profetic. Nu le putem eluda, însă trebuie să ştim–iar multă lume nu înțelege acest aspect!– că unele evenimente prefigurate prin viziuni în vis sau revelații depind de coerența energetică a unor fluxuri focalizate pe planeta noastră. Actualmente, aşa cum o simt subiecții cu capacitați bioenergetice excepționale, asupra României îşi face desluşită prezența un flux energetic benefic, de proveniență divină. Aşadar, o premoniție poate fi "exactă" ca viziune orchestrată simbolic în vis, dar pe parcursul construirii ei pentru viitor sunt posibile mutații energetice esențiale, de calitate mai ales, care deturnează o finalitate malefică până la a-i anula scadența catastrofală.

Este locul să amintesc în acest capitol că în afară de viziuni construite în vis, există la ora actuală foarte multe mesaje din dimensiunea sacră recoltate de unii subiecți prin diferite "tehnici" sau prin concentrări

de tipul meditației sau evocării mentale a unei surse divine. Am analizat aceste mesaje cu mijloacele intuitive şi de altă natură, care mi-au stat la îndemână. Fără a le nega sau contesta, totuşi mărturisesc că viziunile prin vis mi s-au impus cu prioritate. În ultimii ani, spre exemplu, au circulat şi continuă să circule în țară profețiile lui Sundar Singh. Mă voi referi la acestea mai încolo.

O vizionară bine cunoscută, Margareta Ieremia, din Timişoara, mi-a comunicat o întreagă bibliografie de mesaje primite de la Iisus şi Fecioara Maria. Alte mesaje, din alte surse, mi-au fost transmise în urma comunicării prin intermediul pendulului. Tehnica este răspândită, este cunoscută–un pendul care acționează asupra alfabetului denumind printr-o anumită mişcare prestabilită o literă după alta până la formarea unui cuvânt. Personal am destulă circumspecție față de acest procedeu, dar ar fi cu putință ca ignoranța mea să fie furnizoare de suspiciune. În cazul vizionarei Margareta Ieremia, dumneaei a obținut mesaje şi imagini prin extracorporalizare (sau decorporare, cu un alt termen curent). În felul acesta a reuşit un voiaj la mănăstirile de pe Muntele Athos, pe Lună, apoi pe o planetă luminată tot de Soare, dar cu un relief selenar. L-a văzut pe Iisus umblând în spațiul astral, de asemenea a văzut-o pe Fecioara Maria. În aceeaşi suită de viziuni prin decorporare, interesantă mi se pare imaginea iadului, văzul ca un ochi mare, deschis, de fapt un întuneric dens, care pulsează ritmic. Este imaginea cunoscută a fenomenului cosmic numit "găuri negre", a căror prezență în univers este alarmantă, ştiindu-se exact despre rolul distructiv, la scară cosmică, a acestor obiecte cu o densitate şi

o atracție colosale. Margareta Ieremia are capacitatea de a voiaja noaptea, ea ştie că a suferit un fel de operație asupra creierului efectuată din plan astral, că în comunicările relatate se face simțită prezența lui Iisus şi chiar prezența Vieții, adică Dumnezeu Tatăl. Toate mesajele au în principal laitmotivul "Mişcării de răspândire a luminii".

Viziunile cu apariția lui Iisus şi a Fecioarei Maria în vis sunt de regulă foarte convingătoare prin spontaneitatea lor şi acuratețea semnificației de cele mai multe ori originale.

Mesajele primite prin receptarea lor mentală în transă sau concentrare, sau acelea transcrise prin apelarea la tehnica pendulului am observat că preiau câteva idei din ceea ce se cunoaşte ca fiind profețiile lui Sundar Singh privind România. La aceste profeții mă voi referi, dar nu înainte de a reține observațiile inteligente şi de bun simț ale d-lui Gheorghe Brănici din Arad.

Cunoscându-mi unele suspiciuni din articolele publicate despre fenomenele paranormale, şi dorind să comunice cu mine, dar ezitând să-mi scrie la redacție, dl Brănici a reuşit o conectare telepatică cu mine fără să ne fi cunoscut vreodată. Iată ce-mi comunică dumnealui:

"V-am visat la un examen de recunoaştere a unui fragment muzical. Dumnevoastră, ca profesor, mi-ați sugerat răspunsul. După vis, doua zi, am constatat că răspunsul nu era cel corect şi acum îl asociez cu rezerva dumneavoastră pe care am sesizat-o în prezentarea unui caz."

Uimitor este faptul că dl Brănici n-avea de unde şti că sunt muzician, nu amator, ci profesionist. Telepatic, dumnealui a primit o

sugestie de comunicare ce ține de o specialitate, în cadrul căreia i s-a dictat simbolul. Telepatic, dumnealui a pătruns într-un "univers"al creierului meu care este populat de sunete, de muzică. Cu siguranță că, dacă eram inginer sau medic, inducția telepatică urma alt tip de simbol, congruent cu bagajul sensibil al informațiilor cerebrale.

Multe mesaje de acest gen la care mă refer pot avea o repercusiune în plan social foarte serioasă. De pildă, dl Brănici îmi relata despre mesaje care prevedeau pentru 4-5 octombrie 1992 o catastrofă la granița noastră cu sârbii. Subiecții care primiseră mesajul pe calea la care m-am referit mai sus, mobilizau pur simplu populația Timişoarei să plece din oraş! Să ne imaginăm totuşi ce-ar fi însemnat ca acelui tip de mesaj să i se fi dat curs! Ulterior, primitorii mesajului au convenit că–trecând fără evenimentele profetizate timpul denumit exact!–totul fusese "o probă, un examen trecut cu destulă greutate". Primejdia unor astfel de mesaje nu este de neglijat. De aceea, în locul conotațiilor personale, le voi transcrie pe cele comunicate mie de dl Brănici, ceea ce înseamnă că subscriu întru totul conținutului lor:

"Eu cred în Dumnezeu aşa cum ni s-a revelat prin persoana lui Iisus: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Mă tem de alunecările ce le poate naşte o anumită "mişcare" sau alta în conştiința oamenilor, şi nu pot accepta imaginea unui Dumnezeu care nu a găsit o cale mai bună de a comunica cu noi decât prin intermediul pendulului. Avertizarea din Noul Testament privitoare la semnele sfârşitului veacului cuprinde, cred, şi astfel de aspecte ale înşelării, pe care trebuie să le recunoaştem."

Am reținut toate acestea pentru a înțelege că viziunile din vis cu apariții cristice sau mariale trebuie considerate ca autentice şi relaționate cu dimensiunea sacră în modul în care au fost trăite de subiecții înşişi. Acord o valoare reală acestor viziuni în vis, şi o valoare comentabilă sau probabilă celorlalte, obținute prin mesaje de altă natură. Un element în plus care mă obligă la un minim de circumspecție în ultimul caz este acela exprimat, cum spuneam, prin unele idei. Este vorba de idei de circulație publică, recrutate prioritar sau exclusiv din ceea ce se cunoaşte a fi mesajul amplu pentru poporul român lăsat de celebrul înțelept indian Sundar Singh.

Evident, primul lucru care trebuia pus în evidență era căutarea textului original al înțeleptului indian. După îndelungi investigații, am constatat că de fapt nu există un text semnat de Sundar Singh, sau există şi cu n-am avut şansa de a-l descoperi. Pornind de la inexistența textului publicat în România după 1989 şi, anterior, popularizat pe ascuns, mi-am exprimat îndoiala cu convingerea că astfel voi isca o problemă, convocând părerile autorizate ale altor persoane. Iată câteva observații foarte serioase privind profețiile lui Sundar Singh.

Ion Ionaşcu, student teolog, secretar general de redacție al revistei "Gândirea" din Sibiu, referindu-se la înțeleptul indian îmi scria: "Lucrarea atribuită lui Sundar Singh conține numeroase referiri la misiunea cu totul specială pe care poporul român o are hărăzită de Dumnezeu. În întreaga lucrare poate fi urmărită, ca un fir roşu, ideea că România este țara Maicii Domnului şi că Bucureştiul va deveni Noul Ierusalim. Alte idei ce mai pot fi întâlnite în lucrarea amintită sunt: Judecata Universală va avea loc în

Țara Hațegului (probabil autorul se gândeşte la Biserica de la Ghelari, dar uită că sfidează un text scripturistic–1 Tesaloniceni 4,17!); Noul Ierusalim va fi în Bucureşti, sau, mai exact, la 17 kilometri de Bucureşti (Mănăstirea Plumbuita?!); în Bucureşti se va construi o clădire, care va fi sediul unui organism de uniune mondială a tuturor religiilor; Rusia va reveni la credința ei cea dintâi, iar Germania va fi nimicită de un război distrugător etc.

"Menționez că între timp publicasem revelația transmisă de părintele Arhimandrit Paul Lecca, pe care o consider de o valoare remarcabilă. Dl. Ion Ionaşcu citise textul publicat, de aceea îmi scria în continuare:

"Asemenea inadvertențe logice (ca cele expuse de dumnealui mai sus) m-au determinat să-i scriu părintelui Arhimandrit Paulin Lecca. Mai ales că auzisem că părintele Ioanichie de la Mănăstirea Râmeț rupsese această carte (este vorba de Sundar Singh)".

Iată răspunsul Arhimandritului Paulin Lecca la scrisoarea d-lui Ion Ionaşcu:

"Părintele de la Râmeț a făcut bine că a rupt cartea cu mincinoasele prorociri scrise în numele lui Sundar Singh. Cel care le-a scris e un înşelat, care cădea în transă diabolică şi scria ce dicta diavolul. Sundar Singh n-a scris niciodată nici de România nici de Germania şi n-a făcut decât "politica lui Hristos, ca Apostolul Pavel."

Cine este autorul acestei "mincinoase" profeții atribuite lui Sundar Singh?" se întreabă pe bună dreptate dl. Ion Ionaşcu. "Un oarecare

Alexandru, care trăieşte în Bucureşti, şi care are astfel de "revelații" în timpul unor experiențe de tipul celor amintite."

Câteva amănunte privind controversatul mesaj, oferite din aceeaşi sursă, consider că sunt bine venite, deoarece textul atribuit lui Sundar Singh este foarte important prin idei şi prin faptul că are drept spațiu de referință România. Dl. Ion Ionaşcu îmi scria că există un text care şi-ar putea declina autenticitatea. "Acest text, însumând o serie de 17 conferințe ținute de Sundar Singh în Occident prin anii 1922, a fost tipărit şi la noi, în perioada interbelică. Nu ştiu dacă acesta este într-adevăr textul original al lui Sundar Singh, dar orice caz are mai multe şanse decât celălalt (care circulă de ani încoace în România-s.n.). Şi, ce-i demn de reținut, text acelor conferințe nu conține nici o prorocire privitoare la țara noastră şi nici legată de localizarea Noului Ierusalim. După părerea mea (şi cred că sunt în asentimentul marilor noştri duhovnici), ideile de coloratură profetică, conținute în lucrarea amintită, mai întâi nu pot fi decât produsul unei minți bolnave, posedate de duhul apocaliptic al înşelătoriei. Aceste idei vin în contradicție cu învățătura Sfintei noastre Biserici chiar cu textul revelat. Dacă Apostolul Pavel spune Judecata de Apoi va avea loc în văzduh (cf. 1 Tes. 4,17), cu ce autoritate ar veni Sundar Singh sau oricare altul să ne spună că ea se va face în România? Apoi, calitatea de "Grădina Maicii Domnului" este rezervată doar Muntelui Athos. Singura referire la România, în legătura cu acest aspect, o găsim menționată în viața Sfântului Nicodim de la Tismana. Acolo se spune că mergând Sfântul Nicodim către Muntele Athos, i s-a arătat în vis Maica Domnului, care l-a întrebat unde se

duce. El a răspuns: "în grădina Ta." dar Sfânta Fecioară l-a îndemnat să meargă în Țara Românească, "Căci şi acolo este grădina mea!" O altă referire la acest aspect nu mai găsim în întreaga literatură religioasă.

"Fiind vorba de un text a cărei paternitate încă ne rămâne neclară, text care a circulat şi mai circulă în țara noastră, fără a i se specifica sursa, era necesară o convocare a unor puncte de vedere ca cele de mai sus. Chestiunea este într-adevăr de autoritate. Este cu totul altceva să avem de-a face cu un mesaj autentic, provenit de la o sursă ce reprezintă o autoritate creştină credibilă şi, de asemenea, cu totul altceva să ne însuşim o compilație artificială, contrafăcută şi lipsindu-i temeiul inspirat de o sursă fundamentală. Mă simt dator să reafirm că unele idei premonitorii transmise de vizionari români, recoltate în starea de transă, repetă în rezumat paragrafe din textul atribuit lui Sundar Singh. Nu-i vorba de plagiate, ci de teme profetice reținute parcă după o primă lectură şi retransmise într-un stil sărăcit şi modificat.

De aceea acord în acest capitol o valoare reală viziunilor cristice şi mariale din vise şi nu numai, acceptând autenticitatea lor. Acestea am observat că sunt spontane, directe, originale şi sincere, cu un conținut vizionar şi simbolic plin de semnificații. Subiecții nu comunică imagini sau apariții influențate de lecturi, ci stări şi revelații diferite de la caz la caz, unindu-le însă pe toate figura Mântuitorului şi prezența mirifică a luminii...

Iată o reconstituire din vis a viziunii divine reținută din confesiunile Elenei Păduraru din Adjud:

"Eram într-o cameră. Observ lângă mine pe cineva. Ridic capul şi-mi dau seama ca era Iisus. Am privit mai bine şi am văzut un fel de tunel luminos, ca un trunchi de con. Baza mare a trunchiului de con era acolo unde mă aflam cu, iar baza mica era la mare distanță, undeva în spațiu, acolo unde era Divinitatea. Suprafața laterală a trunchiului de con era de o natură luminoasă, emanată de Divinitate. În interiorul tunelului luminos se "deplasau" tot felul de îngeri şi sfinți. Tot aici l-am văzut pe Iisus cum urca lin, spre Divinitate. În timp ce admiram această privelişte, o voce mi-a spus: "Domnul l-a trimis pe Iisus să te pregătească. În curând aere să te ia la El." Aici s-a întrerupt întregul vis...

*

SPIRITE CARE PARTICIPĂ LA SENSUL UNEI VIEȚI

Sunt mai rare cazurile când un singur subiect întruneşte de-a lungul anilor un multiplu de evenimente paranormale. În cazul unor subiecți care dețin astfel de performanțe evenimentele se interpun, se intercondiționează, devenind ciclice şi evidențiate în momente-cheie. Mai ales în acele momente care au o semnificație importantă pentru destin. Numai atunci când succesiunea marcării cu semne inexplicabile prin raportările la realități reclamă o seamă de analogii, subiecții îşi dau seama că "întâmplările ciudate" nu se interpun ca accidente sau coincidențe, ci aparțin unei participări nevăzute şi neînduplecabile.

Atunci când anumite fenomene se manifestă devreme, de pildă încă din copilărie, cu timpul pot sugera un fel de obişnuinţă, de imunitate la căutarea adevăratului sens, subiecţii renunţând să le acorde o importanţă aparte. Însă este bine cunoscut că şi atunci când voinţa triumfă, văzând în anumite manifestări superstiţii sau "nimic din afara noastră", desemnaţii vor descoperi târziu că de fapt existenţa lor a fost jalonată în aşa fel, că de fiecare dată ei erau treziţi să vadă punerea unei borne noi în cursul vieţii lor.

Vieţile călăuzite de spirite sunt cât se poate de reale. Este adevărat că le cunoaştem doar pe acelea care au devenit cu timpul antologice, sau beneficiază de confesiuni ce pot sluji apoi la reconstituiri de destin. La fel de adevărat este că impactul unor destine nu se face doar cu spiritele benefice; îndeobşte se reţin situaţiile contrare, când spirite răutăcioase sau malefice modifică un curs de viaţă până la a-l mutila sau conduce obstructiv, cenzurat, sincopat, contradictoriu.

Astfel de subiecţi am constatat că devin nişte resemnaţi, singura lor certitudine la capătul vieţii fiind fatalitatea. Alţii devin recalcitranţi la orice idee de conştientizare; ei au nevoie de un climat familial sau prietenesc plin de afecţiune, căci devenind adevărată colecţie de evenimente inexplicabile, se jenează să se confeseze, şi se simt ridiculizaţi deconspirându-şi evenimente stranii cărora nu le găsesc nici o explicaţie. Trebuie menţionat de obicei explicaţiile căutate şi scontate se vor logice, probate prin cauze externe, de dorit, materiale; în cazul că logica şi cauzalitatea materială se dovedesc inoperante, subiecţii intră la bănuieli, de

la sine acuzându-se că ar fi intrat în nişte obsesii obscurantiste. Cu cât nivelul de educaţie şi pregătire profesională a acestor subiecţi şi mai înalte, cu atât se instalează un fel de jenă faţă de evenimentele trăite; cu alte cuvinte, ele sunt reale, dar e bine să nu fie popularizate!

Bineînţeles că trebuie făcută o distincţie categorică între practicile obscurantiste, care folosesc o seamă de cunoştinţe din magie şi chiar ale biocâmpului uman, sau telepatice şi fenomenele paranormale autentice, în care distingem conectarea subiecţilor la dimensiunea astrală; practicile obscurantiste, îndeobşte legate de dorinţe pecuniare, constituie varianta malefică a utilizării unei resurse extrasenzoriale. Un minim de iniţiere în ştiinţa spirituală este absolut necesară pentru a ne exclude trăirile "ciudate" de la impactul eronat cu superstiţiile şi practicile rudimentare cu ceea aş numi "ocultismul degenerat".

Cazul care va ilustra acest capitol cu un multiplu de evenimente, întrunind mai toate manifestările paranormale într-o succesiune aparent coerentă, a stat multă vreme sub semnul reţinerii. Doamna L. T. a căpătat curajul dezvăluirii unor întâmplări stranii numai atunci când a înţeles că fenomenologia paranormală nu este acelaşi lucru cu ghicitul în cărţi sau ghioc, cu farmecele şi desfacerile remunerate pe la colţul străzii sau în odăi sordide. Dumneaei trăia de fapt cu sentimentul că i se întâmplă lucruri neobişnuite, cel puţin prin comparaţie cu cei din jur, cărora nu li întâmplau astfel de lucruri şi, în consecinţă, negau putinţa ca ele să fie adevărate. În cele din urmă şi-a spus: "Ce este adevăr, ce este minciună, voi afla în ultima clipă a existenţei mele în corpul fizic." Încă de copil avea un acut

simț al imaginii, o memorie ce încorpora detalii de peisaj şi urbane la care nu putuse avea acces prin vârstă şi experiență. Fără să ştie că trăieşte amintiri din altă existență, copil fiind, le primea ca atare, ceea ce o punea mereu în situația incomodă față de cei din jur. Petrecându-şi o primă vacanță de elevă la Oravița, a zărit strada mare din Ciclova la o oră din amurg, când privea prin fereastra locuinței oraşul. Dar în clipa respectivă trăia de fapt prima nedumerire puternică. Deşi nu mai văzuse niciodată oraşul şi nu văzuse nici măcar o fotografie a oraşului respectiv, ea "venise" într-un loc cunoscut *dintotdeauna*. Şi nu ca imagine generală, contemplată de sus, ci ca spațiu concret în care ar fi trăit zeci de ani, înainte, şi acum, copil fiind nu făcea decât să-şi amintească un fel de "loc al naşterii " pe care îl uitase. În câteva secunde recunoscuse case, străzi, tot ce însumează un oraş prin amănunte, în care ea trăise mult timp. Dar pe cât de familiar îi fusese acest peisaj urban, la fel avea să constate că-i este o anume piață din Florența. Fiind într-o excursie s-a pomenit "revenind" acasă; o anume casă din coloane cenuşii, neinteresantă din punct de vedere turistic. Sentimentul că locuise în acea casă era confirmat prin aducerea aminte a tuturor detaliilor casei. Când locuise la Florența? De ce trebuia să-şi aducă aminte un loc în care venea pentru prima oară, dar care făcea parte din viața ei, cunoscut prin toate simțurile retrezite să-i aducă în memorie un adevăr pierdut?

În ambele cazuri, inginera L. T. îşi aminteşte că simțise o deosebită stare de confort, de linişte sufletească şi de familiaritate. Dacă strada mare din Ciclova, văzută pe fereastra locuinței, la Oravița, putea să ofere

similitudini de ansamblu–deşi realitatea excludea această ipoteză, apoi piața din Florența nu avea nici un detaliu convertibil în acest sens. La 12-13 ani, câți avea la vremea respectivă, nu erau cu putință acumulări de acest fel. A înțeles însă ce se întâmplă atunci când un unchi al doamnei L.T., care făcuse unele investigații privind genealogia familiei, descoperise că ei veniseră cândva din Italia.

Fenomenul revizualizării unor imagini dintr-o existență anterioară este la ora actuală relativ confirmat. Modul de verificare a acestor revelații este obiectiv, prin suprapunerea informațiilor date de subconştient, cu realitatea cuprinsă în informații. Descrierile făcute de unii subiecți asupra unor locuri sau case aflate la mii de kilometri depărtare, s-au dovedit exacte. După rememorările din altă existență, doamna L.T. ave să simtă capacitățile extrasenzoriale trecând în ani prin toate manifestările specifice unor subiecți cu o dotare paranormală evidentă. Un eveniment semnificativ este următorul:

"O dată cu dislocările de populație din Banat, de pe graniță (este vorba de granița cu Iugoslavia–s.n.), am rămas să-mi continui studiile–liceu, facultate–la Timişoara, la un frate al mamei, unde locuiam împreună cu soția lui şi bunica, într-un apartament comun cu o altă familie. Făceam mult sport, învățam mult şi aveam un somn pe măsură profund, fără vise sau întreruperi.

Într-o noapte m-am trezit brusc, fără urmă de oboseală. Stăteam nedumerită şi mă întrebam de ce, când în liniştea camerei am auzit clar paşi uşori pe podea. Am presupus că s-au întors de la serviciu unchiul şi

mătuşa–el lucra la CFR, ea la Telefoane. Nu visasem nimic, era clar. Lumină era suficientă ca să pot vedea orice în cameră, dar n-am văzut nimic. Paşii îi auzeam cu claritate. Îi ascultam lucidă, perfect conştientă. La un moment dat o scrumieră aflată pe masă s-a mişcat, parcă apucată de cineva care renunţase apoi la ea. Paşii au făcut înconjurul camerei, după aceea s-au dus în cealaltă cameră, prin uşa care era blocată. După dispariţia paşilor la vecini, printr-o uşă blocată, ştiu că am adormit imediat.

A doua zi după-amiază le-am spus rudelor ce mi se întâmplase noaptea. Mătuşa mea a tresărit îngrozită. M-a întrebat ce oră să fi fost când auzisem paşii? Nu ştiu cum, dar eram convinsă că mă trezisem la ora trei din noapte. Informându-se din nou, mătuşa a exclamat: "Extraordinar! Exact la ora trei azi-noapte a murit portăreasa!"

Mult timp am încercat să-mi explic *ştiinţific* întâmplarea."

Obsesia explicării ştiinţifice este comună tuturor subiecţilor care îşi suspectează trăirile şi revelaţiile de nereguli psihomotorii sau le asociază unor factori subiectivi, fără nici o legătură cu fenomenologia paranormală. Dar neexistând nici primele motive şi nici cele de ordin subiectiv, avem de-a face cu manifestări ale unor entităţi ce nu mai depind de universul fizic.

De la fenomenul poltergeist, descris mai sus, aceeaşi doamnă îşi va descoperi curând şi capacităţile telepatice, devenind, fără să-şi dea seama, o favorizată a paranormalului. În relatarea care urmează este cuprinsă cea mai simplă şi directă inducţie telepatică, manifestată printr-un biocâmp afectiv puternic şi asimilabilă proceselor pe care le denumim îndeobşte

naturale, chiar dacă expresia este improprie prin faptul că extrapolează normalul.

"Eram foarte supărată pe ai mei. Plângând, m-am retras în bucătărie, unde m-am putut izola. Mă gândeam intens la mama, n-o văzusem de multă vreme. Părinții mei ajunseseră atunci pe la Ocna Sibiului, dar eu nu-i vizitasem acolo niciodată. Zona îmi era cunoscută doar geografic, pe hartă.

Plângând retrasă în bucătărie, la un moment dat am simțit în dreptul inimii ceva ca o concentrare, ca un fluid material care parcă se scurgea din ființa mea. M-am simțit imediat eliberată de durerea sufletească şi intrasem într-o stare de relaxare. Ciudat însă era că nu mai simțeam materialitatea lucrurilor din jur. Peste puțin timp m-am retras în mijlocul familiei.

În seara acelei zile am primit un telefon de la mama, care era foarte speriată. M-am gândit o clipă la o nenorocire, dar ea a întrebat-o pe mătuşa mea, cu care vorbea la telefon, ce s-a întâmplat cu mine. Şi a început să povestească ce se întâmplase cu ea: «Tricotam şi deodată mi-a apărut în față L., imaginea ei plângând. M-am speriat. Credeam că visez, dar eu nu dormeam, era fata mea în fața ochilor mei, şi plângea. Ce s-a întâmplat?»"

Întrucât subiectul nu-şi va dezvolta aceste capacități telepatice, natura pragmatica, inginerească şi excesul de suspiciune ferind-o pe doamna L.T. de orice tip de inițiere în domeniu, manifestările vor fi prezentate în cele din urmă în chip aleatoriu, dar întotdeauna directe şi aproape necomentabile.

Una din temele cele mai controversate în fenomenologia paranormală este aceea care se referă la "chemarea de către spiritul unui muribund", a persoanei celei mai dragi din ambianța familială. Aspectul în sine este foarte subtil şi reclamă cunoaşterea profundă a "modului de manifestare" al spiritelor, în speță dependența lor de un nivel energetic al biocâmpului care se poate manifesta ca factor de comunicare, conştientizând de fapt subiectul în viață asupra unui eveniment localizat exact în timp. În aceste cazuri este necesară relatarea precisă, orice comentariu subiectiv privind momentul spiritual pur fiind nedorit, persoanei care comunică reținându-i-se doar evenimentul ca atare, neconcurat de nici o conotație ulterioară. Iată un mod de-a influența, al unui spirit, în momentul părăsirii corpului fizic, pe cineva foarte apropiat şi foarte drag, aflat departe:

“În 1955, în vacanța de iarnă studențească, mă aflam la odihnă la Sovata. În ziua de 6 februarie simțisem o neliniște ciudată. Noaptea m-am trezit brusc din somn şi imediat am simțit o imensă dorință de a pleca repede, cât mai repede acasă. Însă "acasă" în subconştientul meu nu însemna la Timişoara unde trăiam, şi nici în locuința părinților mei, învățători, stabiliți în Ardeal. Acasă însemna să mă duc urgent în comuna natală, de unde fuseserăm expulzați, de pe frontieră, acolo rămânând însă bunica mea singură. De multă vreme nu mai păstram nici un fel de relații. La începutul anului studențesc îmi făcuse o vizită, dăruindu-mi nişte lucruri care m-au mirat. Mai târziu aveam să înțeleg că ele aveau o anumită semnificație, reprezentau un limbaj. Dar să revin la noaptea din februarie,

de la Sovata. Neputându-mi reprima dorința de neînțeles de-a mă repede la bunica, aprinzând lumina în cameră şi făcându-mi bagajele sub acea imperioasa dorință de a pleca "acasă", colegele mele s-au trezit şi au încercat să mă convingă că nu e posibil să plec, că nu trece nici un tren decât dimineața şi autobuze nu există, că aveam de făcut şapte kilometri pe jos pe un drum înzăpezit. Unde şi de ce să plec? Ştiam tot ce-mi spuseseră ele, însă dorința de-a pleca repede era cu mult mai mare, era puternică şi avea în sufletul meu o mascată tristețe. M-am liniştit cu greu şi în zilele următoare aproape că am uitat întâmplarea din noaptea respectivă.

Întorcându-mă la facultate, cam după o lună, mi-am pus la rochia ce o purtam o eşarfă roşie cu buline albe. Un coleg şi consătean, rămas în comuna natală (de unde noi plecaserăm), foarte mirat şi revoltat mă întreabă de ce port "culoarea roşie". I-am răspuns că "De ce nu?" "Cum, nu ştii?" m-a întrebat el." "Ce să ştiu, că nu mai e voie să port această culoare?" i-am răspuns. "E voie, a adăugat el, dar probabil că n-ai aflat că bunica ta a murit." Întrebându-l când se întâmplase, mi-a răspuns că pe 6 februarie. În aceeaşi noapte când eu primisem "chemarea" să plec de la Sovata, deşi nu ştiam pentru ce.

Ulterior am aflat că nimeni din familie n-a putut fi lângă ea, şi mă chema mereu pe mine, înainte de a muri. Figura ei mi-a apărut de multe ori în vise premonitorii, pe care însă aveam să le înțeleg numai după împlinirea lor. M-am simțit foarte des păzită, însoțită. Credeam că doar eu simt acest lucru şi îmi era teamă să vorbesc cu cineva, sau povestind ce se

întâmplă, mă temeam să nu devin ridicolă. Mulți ani n-am avut nici curajul de-a mărturisi despre aceste întâmplări."

Episodul care urmează este de domeniul incredibilului, de aceea îl voi prefața cu o observație a Silviei Wallimann, autoare austriacă, cunoscută pentru revelațiile sale publicate de-a lungul anilor:

"Aceste ființe ale spiritului trăiesc în dimensiuni ale luminii. Ne iubesc pe noi, ne conduc, ne ocrotesc, ne îndrumă aşa cum am putut observa din multe şedințe de meditație. Prin împlinirea acestei meniri evoluează ele însele. Multe şi-au dobândit un nivel mai înalt de evoluție într-una sau mai multe vieți pământeşti şi se împlinesc continuu prin faptul că-i ajută atât pe oamenii de pe pământ, cât şi alte ființe ale spiritelor din alte dimensiuni. Cei mai mulți oameni nu sunt conştienți de acest lucru pentru ei receptează prin simțuri şi rațiune. În orice caz, mulți au adesea sentimentul ca au primit un ajutor intuitiv–un avertisment, o idee salvatoare sau o circumstanță favorabilă–,fără să ştie de unde provin."

Episoadele care urmează țin de ceea ce numim "minuni", dar pot deveni exemple pentru citatul din autoarea austriacă.

"Fiind proaspătă conducătoare auto–îşi aminteşte d-na L.T.–am luat maşina unchiului din Timişoara să mă plimb. Lucru rar că mi-a dat-o, fiind foarte grijuliu. Cred că totul a fost dirijat astfel pentru a mi se face demonstrată existența acelor forțe inviabile care ne dirijează–cum cred acum, în urma acumulării de fapte incredibile în viața mea.

La un moment dat, intrând în depăşirea unui camion, acesta a virat spre mine fără să semnalizeze anterior, iar din față venea în viteză un

autobuz. Mi-a fost clar că nu pot face nici o manevră de scăpare şi că cel puțin voi lovi maşina. Dar în acelaşi moment m-am simțit blocată şi dată la o parte de o forța materială, aproape caldă. Nici mâinile nu-mi mai erau pe volan, nici picioarele nu mai atingeau pedalele şi totuşi maşina s-a strecurat "singură" printre autovehiculele mari, fără nici o zgârietură. M-am uitat la fețele îngrozite de la ferestrele autobuzului. Văzuseră toți martorii că eu nu mai conduceam maşina, însă "cineva" o făcuse salvator în locul meu. Eram perfect lucidă şi liniştită şi aşa am rămas şi după consumarea episodului. Cei ce-au văzut scena sunt sigură că nu au uitat-o. Niciodată nu-şi vor explica întâmplarea...

La câțiva ani a urmat o situație la fel de critică, dar am avut senzația unei prezențe la fel de concrete într-un moment mult mai dificil. Nu conduceam eu şi ne aflam în versantul nordic al Transfăgărăşeanului. Ne îndreptam în viteză spre o prăpastie, curbă, la coborâre. Pătrunsesem pe contrasens şi se părea că saltul în gol era iminent. Conducătorul s-a speriat, şi-a ridicat mâinile şi picioarele, orice ar fi făcut părea inutil. Însă eu eram foarte calmă şi concentrată, aşteptând să plutesc în aer în momentul prăbuşirii maşinii. Dar exact în acel moment maşina a luat-o în dreapta, reintrând "singură", condusă parcă de cineva, din aer, pe banda normală. Am simțit ca şi prima oară prezența acelei forțe invizibile.

Cel de la volan s-a uitat uimit la mine, apoi din ce în curios, întrebător. Simțise că se întâmplase ceva neobişnuit, un miracol.

Am refuzat să comentez. În aceste momente descrise am simțit foarte clar intervenția altor forțe, din afară, care nu mai țin de voința mea,

nici de calmul sau logica de fiecare zi şi nici de subconştientul care ar fi putut influența, făcându-mă eventual să acționez. Eu nu am acționat în nici un fel..."

Oprind aici relatările, imaginea cronologică şi evenimențială a intervenției spiritelor în viața inginerei L.T. este aproape completă. Momentele esențiale şi importante în desfăşurarea unui destin i-au fost *din principiu* avertizate. Aparițiile familiale mai ales i s-au lovit de o ostilitate imposibil de motivat prin factori de viață sau de caracter, de incompatibilitate sau inconsecvențe. În acest cadru al existenței intervenția unor spirite pare excesiv de egoistă, subiectului protejat din dimensiunea invizibilă neîngăduindu-se parcă un destin normal. Astfel i se refuză categoric armonia unui cămin, împotriva voinței în acest sens şi a dorinței subiectului de întemeia o familie. Eşecuri întâmplătoare sau eşecuri predestinate ? În cazul descris coincidențele sunt excluse, pentru că fiecare eveniment important are într-o avertizare anterioară, prin vis mai ales, un conținut al realității care va urma. Toate acestea se referă şi la fenomene paranormale pe care nu le-am transcris, dar care au sens şi implicații într-un destin "condus" cu o încăpățânare acerbă. L.T. are 56 de ani. Este o femeie inteligentă, resemnată. Se pare că "forța din invizibil" îi protejează un singur drept: dreptul la singurătate!

Doamna Dorina Balica, din Reşița, îşi începe astfel confesiunile:

"Se vede că Dumnezeu m-a pus la încercare, altfel n-aş fi cunoscut îngrozitoarea putere a forțelor infernale. Totuşi aş fi egoistă sau laşă dacă nu aş mărturisi câteva fenomene reale. Judecați-le singur!"

Nu mă consider apt să judec fenomene, ci, ca tot omul, realități. Interesantă mi se pare prima imagine de care Dorina Balica va lua cunoştință, pe când era elevă de liceu. Privind de la etaj, din clasă, dealurile din jur, ochii i s-au oprit asupra unui arbore care i se păruse că se detaşase de ceilalți. Era un arbore falnic, bătrân, cu trunchiul gros şi cu o coroană bogată. I-a văzut atunci aura, ca o coroană de lumină strălucitoare. N-a înțeles nimic. După aceea a fost convinsă că doar ei i se arătase. Ceea ce era adevărat...

Al doilea semn va fi cu totul diferit:

"Eram tânără şi fericită când, într-o frumoasă seară de primăvară, cu lună plină, trecând pe lângă un cimitir, am văzut foarte clar o fantomă. La scurt timp după aceea nenorocirea s-a abătut asupra mea şi am fost chiar la un pas de moarte. De atunci mi-am propus să caut misterul acelei întâmplări, deoarece tot ce avea să se întâmple era împotriva firii.

Viața a luat un alt curs. Am plecat în alt oraş şi am legat prietenii. Prietenia cu un băiat durează şi azi. Dar data de 17 iunie 1983 este în destinul meu foarte importantă. Frecventam din când în când biserica şi cu încetul am avansat în adevărurile credinței. Într-o zi veneam de la serviciu. Am aşteptat autobuzul care trebuia să mă ducă pe o distanță apreciabilă până în cartierul unde locuiam. Când a sosit autobuzul, am urcat pe la uşa din mijloc şi nefiind foarte aglomerat, m-am aşezat pe locul rotund, cu bare, care unea cele două corpuri ale autobuzului. Stând liniştită m-a apucat somnolența. Dar simțeam că ceva trebuie să se întâmple. Mi-am zis că eu cred în Dumnezeu, şi mi-am ridicat privirea. În dreptul uşii din

mijloc a apărut o femeie nespus de frumoasă, cu ochii negri îndreptaţi spre cer, cu mâinile împreunate în rugăciune. Era îmbrăcată cu un veşmânt negru, capul descoperit, precum călugăriţele. Din toată fiinţa şi din veşminte izvora lumină şi maiestate. Un cerc alb o înconjura. M-am apropiat uluită de prezenţă nepământeană şi privind-o am simţit o nespusă fericire. Autobuzul continua să meargă. Pasagerii încremeniseră, fiecare la locul lui, în transă. Când am ajuns unde trebuia să cobor, imaginea dispăruse."

După aceste secvenţe, la o distanţă de câţiva ani, totul se schimbă:

"Într-o noapte dormeam lângă soţul meu. M-am trezit brusc. La picioarele patului a apărut o stafie care m-a privit o clipă, după aceea a rânjit. Arăta oribil. Nu era pentru prima oară, aşa că m-am liniştit ştiindu-l pe bărbatul meu lângă mine. După-amiază m-am întins în pat cu o apăsare şi o stare de rău. Şi am putut să văd cum din tabloul de pe perete emană un fascicul de raze tulburi, gălbui murdare, care simţeam că-mi creaseră acea stare de rău.

Peste un timp, aflându-mă în casa de la ţară, dimineaţa, după ce dormisem normal, am găsit toate scaunele întoarse şi peste tot era o dezordine de nedescris. Cine o produsese? Când? De ce de data asta nu am auzit nimic? M-a lovit o apăsare îngrozitoare, ceva rău se afla acolo şi se ascundea, îmi rămânea nevăzut. Atât de mult mă agasa "cineva" după ce descoperisem dezordinea inexplicabilă, încât m-am simţit rău şi pe stradă. Atât de rău încât păream împiedicată să vorbesc...

Într-o noapte am rămas singură acasă. A fost o noapte de coşmar. M-au copleşit nişte duhuri rele, mă apăsau pe trup, abia puteam să respir, le simțeam în creier, in inimă. Mă mir şi acum că am ieşit din acea noapte cu viață. Duhurile le simțeam instalate în casă şi nu se putea face nimic...

Mergând la o reuniune publică, la țară, am văzut un cerc mişcător, dar şi de data aceea avea o culoare nesănătoasă. Cercul s-a îndreptat spre mine, mă aşteptase, mă găsise. Am simțit în mod fizic cum îl absoarbe corpul meu. Urmarea a fost că am căzut în nesimțire, fără cunoştință. Mi-am revenit abia a doua zi. Simțeam aceeaşi stare de rău dar şi o cumplită ruşine...

Multe lucruri aveam să le înțeleg parțial, pe parcurs, unul dintre ele şi cred că singurul, fiind clar, material: întotdeauna când urmează să întâmpin sau să trăiesc un necaz, îmi apare în față din senin, o bilă roşie ca focul. Este o bilă stranie şi plutitoare. Apariția ei este de regulă şi în mod corect un avertisment. Nu-mi pot explica acest fenomen, deşi l-am trăit de atâtea ori..."

Linia malefică a "supravegherii" are în acest caz o arie largă de manifestări. Ce este subiectiv şi ce este real în această succesiune de evenimente aburoase, în care imaginația nu abundă, iar semnele se manifestă nepregătite psihic dinainte...din punctul de vedere al poziției culturale a omului care exclude orice fenomen paranormal din existența umană, fizică şi psihică, suita de obstrucții din cazul relatat poate face parte din absurd sau fanatism oniric superstițios. Ce trebuie deci demonstrat,

când opiniile diferite devin o aglomerare de opinii, iar viața aceasta, fragilă şi eroică, stă totuşi, ca în cazul de față, sub semnul semnelor?

Să le tolerăm, fără nici un efort, senzațiilor dreptul de a fi adevăruri; să ascultăm de ele, să le aşteptăm şi să le percepem mai curând decât să le provocăm. Pentru cel ce nu crede în spirite malefice care ar putea însoți o viață, perioade din existență sau măcar momente, e bine de ştiut că o caracteristică a Universului nostru tridimensional este lupta dintre malefic şi benefic. Dintre Divinitate şi mesagerii Divini, şi forțele întunericului. Când acest stadiu al universului în care trăim va fi o amintire, probabil ființele inteligente dintr-o evoluție viitoare nu vor fi silite să înțeleagă demonismul ca adversar, întrucât aşa ceva nu va mai exista. Există încă în noi teama de-a nu fi considerați în afara rațiunii când întâlnim fenomene deschise ca manifestare şi închise ca acces la introspectarea lor cauzală. A avea încredere în fenomene încă mai înseamnă în tradiția pozitivistă a fi rămas repetent la cunoaştere. De aceea trebuie să încercăm să *cunoaştem* fenomenele în aceeaşi măsură în care din orgoliu sau datorie ne cunoaştem pe noi înşine...

Voi încheia acest capitol cu o "întâmplare" care nu mai are nevoie de nici un comentariu:

Într-o zi, în urmă cu aproximativ 30 de ani, doamna M. mergea cu cei doi copii ai săi pe stradă. O țigancă din acelea care ghicesc în palma o acostează pe mamă să-i ghicească viitorul. D-na M o refuză, însă după multe insistențe acceptă, mai mult ca să scape de țigancă. După ce-i spune o serie de lucruri, țiganca se înfioară şi refuză la un moment dat să-i mai

spună ce "vedea" în palmă. D-na M. insistă şi în cele din urmă află: "O să-ți moară un copil!" Pentru o mama nu a fost uşor să audă aşa ceva. Gândul a terorizat-o o vreme, după care văzând că anii trec şi nu se întâmplă nimic, s-a liniştit. Între timp, baiatul ei a devenit proiectant. Prin 1985-1986 doi prieteni i-au propus să meargă împreună cu ei la mare. O familie prietcnă l-a prevenit să nu se ducă, fiindcă cineva din casă l-a visat întins pe un pat alb, ceea ce nu e bine! Dar el s-a dus totuşi la marc. Totul a decurs normal până în momentul reîntoarcerii acasă: cei doi prieteni pe care i-a însoțit, fiind pregătiți de plecare, l-au chemat, însă el s-a întors să mai facă o "ultimă baie". A sărit într-un bazin şi şi-a fracturat coloana vertebrală. A fost dus la un spital din Constanța unde şi-a revenit. Părinții l-au găsit "întins pe un pat alb", cum fusese visat.

Mama lui şi-a amintit prezicerea țigăncii făcută cu ani în urmă şi aproape înnebunită de durere, cu greu a fost readusă la normal. Agonia tânărului accidentat a durat un an. Murea cu încetul. Când se apropia decesul, familia s-a retras în bucătărie, s-au închis toate uşile ca nu cumva el să audă discuția–deşi era inconştient în mai mare parte a timpului–şi s-a hotărât ce trebuie să facă şi unde să-l înmormânteze. Aveau un cavou în care fusese înhumat un bunic, dar care trebuia mutat ca să se mai facă un loc...

A doua zi, revenindu-şi pentru câteva clipe, tânărul le-a spus

–A fost bunicul pe la mine şi mi-a spus că trebuie să se mute şi m-a rugat să-l ajut.

–Ce spui? Cum să-l ajuți? au întrebat toți uimiți şi înfiorați.

Peste trei zile tânărul a murit.

*

VIZUALIZĂRI COERENTE DIN ALTĂ EXISTENȚĂ

"În unele vise mă pomenesc în locuri bine cunoscute, dar mi se arată cu totul diferit de ceea ce ştiu despre ele. Îmi apar construcţii noi, altele decât cele pe care le ştiu şi sunt nedumerită, contrariată pentru că mă aflu undeva unde nimic nu-mi este străin. Când s-au suprapus toate, atât de diferit, peste ceea ce eu cunoşteam atât de bine, totul fiindu-mi familiar? De fapt intru în altă lume. Aceste vise îmi produc o durere de neînțeles, deoarece nu pot vorbi cu nimeni. Deşi eu vorbesc, nimeni din jur nu mă aude. E ca şi cum aş cădea într-o lume din care am făcut parte, dar am plecat demult şi revenind sunt un fel de spectator prezent şi mut.

În unul din visele de acest gen eram într-o clădire mare cu numeroase uşi, toate deschise. Eu însă trebuia să trec prin uşi, în vreme ce copiii mei treceau prin ziduri şi nu mă auzeau. Reţin acest aspect care poate părea neconcludent pentru a dezvălui un altul, semnificativ. Eu şi copiii mei păream transportați în planuri diferite, în care asemănător unor planuri paralele, devenind asemenea cu două clişee puse unul peste altul, fiecare fiind dependent de un alt plan. Dorința mea în subconştient de a uni planurile nu se poate realiza. Sau eu îi văd pe ei în alt timp, în altă

existență, sau ei mă văd pe mine în trecut, într-o existență a mea pe care n-o înțeleg deloc, şi atunci rămân ai planului lor, neînțeles de mine..."

Acest fragment comunicat de un subiect cunoscut ca trăind "cu picioarele pe pământ", mamă şi intelectuală distinsă, pare un proiect fragmentat, o miniatură a existenței spiritului în planuri, însoțind corpul fizic într-un ambiental cu totul străin de cel actual, convențional, familiar. Elementele care concură la formularea unui sens semnificant sunt relevante prin: plasarea subiectului într-un spațiu geografie recunoscut, dar transformat până la imposibilitatea de a fi identificat în plan material–artificial; întâlnirea familială şi recunoaşterea, dar fără putință de a comunica; vizualizarea reciprocă–mamă–copii, şi obstrucționarea impactului afectiv din cauza nivelurilor diferite de evoluție în plan material şi spiritual. Este aproape evident că în acest episod, mamă şi copii sunt surprinşi în câteva secunde în alte dimensiuni ale evoluției spiritului, în "lumi paralele", care deşi conştientizate prin imagine şi trăire, ele rămân totuşi incongruente, aparent străine una de alta. Incapacitatea subiectului care a căpătat viziunea, de a comunica în vreun fel cu cei din jur, pare elementul dramatic căruia i se suprapune un altul, esențial, de a nu mai putea comunica nici cu propriii copii. Exegeții ştiinței spirituale afirmă că în dimensiunea astrală singurele legături ce se perpetuează în armonie şi consonanță deplină sunt exclusiv cele spirituale. În cazul relatat, tocmai o asemenea şansă pare să-i fi fost exclusă subiectului...

Există însă vizualizări concrete cu o semnificație profetică, cu o construcție imagistică şi simbolică fabuloasă, care prefigurează un timp

anume printr-un sens anume, conținut, incluzând parcă la nivel social o radicală mutație istorică şi spirituală. Voi transcrie vizualizarea în vis a unei scene cu accente magnific creştine, comunicată de un subiect din Botoşani. A. Mircea îşi dezvălui vizualizarea cu cea mai sinceră simplitate–fapt meritoriu, gândindu-mă că miza viziunii putea solicita o abundență de fabulații logice şi ostentative în simbolurile transmise.

"Se făcea că mergeam prin oraşul Rădăuți, îl aveam întipărit în memorie, ştiam sigur că eram acolo. Vremea era spre seară şi eu mă plimbam cu cineva; dar mă plimbam cu cineva nevăzut, îi simțeam prezența, şi ştiam că discutam împreună despre lucruri foarte importante. La un moment dat îmi dau seama că mă aflam în alt timp. Dacă la început totul îmi era cunoscut, dintr-o dată casele îmi deveneau necunoscute şi apăruse brusc o arhitectură ciudată, nepământeană. Nu mai văzusem ceva asemănător nicăieri. Însă toate străzile erau pustii. Era ceva ireal, străin de putința mea de a-mi imagina. O atmosferă apăsătoare sau misterioasă plutea pretutindeni şi timpul părea încremenit, suspendat. De la oraşul cunoscut, el se schimbase treptat ca şi cum în câteva minute l-aş fi vizitat într-un viitor foarte îndepărtat, asistând pe parcurs la ştergerea urmelor lui vechi, familiare, pentru a-i surprinde finalul unei evoluții bizare. Era o transmutare în timp pe care o trăisem cu mare claritate. De la această imagine, m-am deplasat în vis într-un loc deschis...

Am ajuns în acel loc larg, iar câțiva oameni–sau poate era altceva, făceau ceva ce semăna cu o repetiție. Obiectul repetiției era o cruce uriaşă, din fier, pe un piedestal de piatră. Repetiția consta în construirea crucii,

definitivarea lucrului, iar mie mi se spusese în gând că pe acea cruce va trebui să fie răstignit cineva. În vis nu mi-a apărut imaginea lui Iisus şi nici subconştientul meu nu evocase numele Mântuitorului. Simțeam că sunt în viitor, nimic nu-mi era apropiat în nici un fel şi în nici un sens. Dar mi s-a curmat brusc sensul acelei repetiții, parcă nedorindu-se să cunosc ce se va întâmpla. Călătorisem departe, în viitor, şi fusesem parcă dus până la un anumit punct al simbolului, mai departe interzicându-mi-se călătoria, dar şi şederea. M-am trezit cu sentimentul că sigur va trebui să dezleg un tâlc, însă n-am reuşit să merg mai departe cu gândul. La trezire am regretat fizic acea interdicție, ca şi faptul de a nu-i putea prefigura sensul. Era profetic? Era istoric? Era spiritual? Cred că toate laolaltă pot întruni, cine ştie când, în viitor, un răspuns..."

Evident, de la o asemenea prezentare vizualizată în vis se pot construi numeroase speculații. Sensul este desigur dat de simbolul creştin. Un oraş din viitor, rămas pustiu în strălucirea lui ultramodernă, pare să se regăsească sub cerul deschis, unde simbolul crucii şi al jertfei rămân în viziune singurele imagini animate de suflarea omenească. Pare că oamenii îşi reîncep evoluția de creştini departe de strălucirea urbei pe care au părăsit-o. Acordând viziunii transcrise un sens de prevestire, îl putem integra într-o observație a lui Emil Cioran: "Cineva care ar avea un simț extraordinar pentru simboluri şi ar putea să faci legătura dintre natura simbolului şi experiența mistică din care a răsărit, ar putea înțelege toate formele istorice ale misticii." Este adevărat că în contabilizarea unor viziuni în vis nu avem posibilitatea de a cunoaşte obsesiile subiecților care-

şi comunică revelațiile. Dar este puțin probabil ca oamenii să-şi trăiască amintirile dintr-o existență prin simplul fapt că şi-ar imagina propria lor existență în alt timp. Amintirile sunt legate de vârste, de existența trăită, de viață. Dincolo de aceste cumpene materiale şi temporale orice imaginare intră în sfera ficțiunii.

Şi totuşi există persoane care îşi "recitesc" prin imagini prezența în alt timp. Subiecții se revăd pe ei înşişi, de obicei într-un cadru ambiental diferit de acela în care trăiesc. Cu cât elementele acestui cadru sunt mai precis şi mai corect reconstituite de imagini succesive, cu atât autenticitatea viziunii pare mai puțin contestabilă. Cele mai complete viziuni par a fi acelea care translează nu doar imagini, ci şi scene existențiale şi chiar o stare de spirit specifică locului şi anturajului readuse în vis.

Un moment vizionar cu caracter de etalon mi-a fost comunicat de Veronica Z, 33 de ani, din Roman. Urmărindu-i "trecerea în alt timp" mi-am amintit că pe alte meridiane despre viziunea tinerei femei din Roman s-ar fi scris până acum mai multe cărți...

"Era o după-amiază frumoasă, de vară. Adormisem ca de obicei, liniştită, cu somnul profund. De undeva din dreapta razele unui soare care apunea străbătuseră frunzişul unor arbori mari. Arborii se aflau pe marginea unui drum pe care îl vedeam în vis. Coboram pe o stradă cunoscută. De unde, de când? Eram singură, îmbrăcată într-un fel de uniformă dintr-un material pepit maro cu bej, şi purtam un sorț cu volan negru. Trotuarul din stânga drumului era mărginit de un fel de zid vechi, un zid evident de cetate, peste care nu puteai privi decât dacă erai foarte înalt

sau dacă te sălta cineva ca să te poți uita dincolo de zid. Mă aflam deci într-un loc *cunoscut dintotdeauna*–dar asta numai în vis.

Din față mi-a apărut la un moment dat un tramvai (sau ceva asemănător). Avea un aspect de epocă, de prin deceniul patru. A trecut pe lângă mine ca ceva cu care eram demult obişnuită, nimic nu mi se părea curios în felul în care arăta. După scurt timp a apărut un autobuz (sau ceva asemănător), şi avea de asemenea un aspect de vehicul vechi, de pe la începutul secolului. O dată cu această apariție mi-am dat seama că eu trăiam de fapt în alt timp, subconştientul meu refuza să accepte că aş exista în ziua, luna şi anul în care trăiesc. Eram complet desprinsă de prezent, prezentul nu mai exista, eu eram "dincolo", reală, în viață. Totul era firesc, atât de firesc, încât dacă cineva mi-ar fi "arătat" în vis că eu trăiesc în prezent, m-aş fi speriat şi aş fi întrebat când şi cum ajunsesem eu în viitor?"

Autobuzul venea în viteză, parcă îşi pierduse direcția şi se îndrepta spre acel zid înalt ca de cetate. Mi-am zis: va fi un accident, vor fi răniți, morți? Şi peste puțin timp am avut imaginea autobuzului lovindu-se puternic de zid. Speriată de ce văzusem, instinctiv am început să alerg căutând pe-aproape un telefon. Deşi nu se vedea nicăieri ceva asemănător unei cabine telefonice, *eu ştiam precis* unde trebuie să mă duc, ca să telefonez urgent. Ceea ce am şi făcut–telefonul se afla la 50 de metri de locul unde mă aflam, pe o străduță spre dreapta, pe care de asemenea o cunoşteam dintotdeauna. Am intrat nu într-o cabină ci într-un fel de dugheană veche, şi, apucând cu mâna stângă receptorul, *am început să*

învârt de o manivelă, ca şi cum asta făcusem şi cu o zi în urmă, mereu. Era tipul de telefon cu care eram obişnuită, nu cunoşteam alt tip, ca cel de-acasă, de pildă. Ştiam tot ce trebuia ştiut ca să pot obține legătura telefonică. De unde? N-am obținut legătura şi, neliniştită, m-am pomenit că mă uit la mine însămi din spate. Eu eram cea de la telefon şi tot eu eram cea desprinsă de mine ca să mă uit la mine de departe! Mă uitam la mine din spate, cam de la un metru distanță. Mă vedeam clar, fizic. Eram brunetă cu părul lung tăiat drept şi prins la spate cu o fundă neagră. Nu realizam în vis că eu de fapt nu sunt aşa. Cu acea uniforma arătam ca o domnişoară de pension. Mi-am putut vedea şi fața în momentul când m-am întors ca să ies din dugheana unde era telefonul. Eram cam de 23–25 de ani, aveam un aspect îngrijit şi pot spune că eram chiar frumoasă. *Dar nu era chipul meu de acum*. Eu nu sunt brunetă cu ochi căprui (cum mă văzusem), ci blondă cu ochi verzi. Dar nu eram surprinsă de nimic, dimpotrivă, eram ferm convinsă că acea persoană eram *eu*! M-am întors pe strada cu accidentul, dar nu mai era important ce văzusem şi ce trebuise să fac. Puțin mai la vale, pe partea stângă, la capătul zidului ca de cetate, după un colț, *ştiam* că există intrarea–o poartă mare de fier, a unei proprietăți. Era a unor oameni foarte bogați. Nu ştiu de ce, m-am îndreptat în fugă spre acea poartă foarte familiară pentru mine. Dintr-o dată mi-a revenit dorința de a anunța pe cineva despre cele întâmplate pe stradă–accidentul, dar am ezitat puțin. Ştiam că acolo locuiesc, că sunt foarte săracă şi nu am voie să fac ce vreau în acea casă mare înconjurată de zid. Am intrat totuşi cu sfiala fetei sărace, şi am văzut ceea ce îmi era de asemenea cunoscut dintotdeauna. Era o

întindere mare de verdeață şi undeva, în față, se vedea imens palatul de culoare albă. În față, se vedea imens palatul de culoare albă. În față, la intrarea în palat, era o maşină neagră, model foarte vechi, din care tocmai atunci coborau nişte domni. Erau bătrâni şi cu chelie, îmbrăcați în fracuri impecabile. Lângă maşină apăruse o femeie grasă, îmbrăcată toată în alb, purtând pe cap o pălărie mare de dantelă. Mă uitam la toate ca la "mine acasă". Spre mine s-a îndreptat un negru, îl vedeam venind ca să mă întrebe ceva. Era îmbrăcat ca la casele mari, într-o tunică neagră, purta cămaşă şi papion alb. Figura lui îmi era de asemenea familiară, el făcea parte din tot ce vedeam. În acest moment m-am trezit din vis foarte tulburată, pentru că făcusem cu adevărat o călătorie extraordinară "pe urmele mele" din alt timp. Atât de puternică a fost viziunea încât dimineața m-am obişnuit cu greu în prezența a tot ce mă înconjoară."

Am folosit pentru fenomenele redate în acest capitol expresia *vizualizare în vis*, în echivalentă aproximativă cu aceea de reîncarnare, ultima denumind o transmutație mai completă în cu desfăşurări mai mari, încărcate de nuanțe. Reprezentările nu diferi într-o măsură tranşantă. Unii autori care au descris astfel de fenomene acordă amănuntelor mai multă răbdare, reuşind să asambleze o seamă de narațiuni care câştigă din punct de vedere literar şi pierd din punctul de vedere al adevărului trăit de un subiect sau altul.

O idee frecventă în astfel de descrieri este aceea a purificării, cât suntem în corpul fizic, de unele deprinderi şi obiceiuri dobândite în această stare, socio-biologică, pentru a nu le mai perpetua într-o altă viață. Se

impune, de asemenea, imperativul eliberării de presiunea acumulărilor materiale şi viciilor de tot felul pentru a aspira la planul înalt al existenței spiritelor. În fine, îndemnul de a lupta cu "nimicniciile" vieții în corp, neputându-te elibera de ele, reclamă întoarcerea într-o altă viață, în vedere continuării desăvârşirii şi pregătirea în continuare pentru un loc în dimensiunea vibrațiilor superioare; este vorba de un proces pe care noi nu-l putem percepe în timp şi în sensurile lui astrale, dar care are în vedere egalizarea tuturor spiritelor consonante ca vibrație, într-un viitor incomprehensibil.

După cum se vede, fenomenologia paranormală începe să se umple mai mult de idei, decât de "cazuri" care le-ar cuprinde pe toate. Sesizarea unor subiecți ce-şi mărturisesc viața din alt timp s-a făcut de multe ori în cazuri de morți clinice, sau în stări de suspensie, deci în comă, ca şi în regresia hipnotică. Opțiunea pentru alt tip de conştientizare a existenței în alt timp am considerat că este la fel de valabilă când subiecții îşi vizualizează trecutul despre care nu au nici un fel de informații, de regulă prin vis; acelaşi fenomen revelat în starea de transă şi în prezența unor spirite călăuzitoare consider că include numeroşi factori artificiali, datorați perturbării unor funcții cerebrale, deconectării de realitate şi neputinței sistemului cerebral informațional de a se goli de "el însuşi". Un punct de vedere uşor de contrazis pentru că literatura dedicată reîncarnării este mai plină de epică decât suntem în stare să-i contrapunem un volum la fel de mare de argumente.

De aceea, am considerat vizualizările mai fidele unui fenomen valabil, deducând că numai o stare normală, fiziologică şi psihică poate repune în scenă evenimente paranormale. În acest caz nici termenul de paranormal nu mai este corect pentru a denumi evenimente extrasenzoriale; însă nu avem deocamdată altul, iar termenul ca atare îşi va pierde, probabil, infima nuanță peiorativă pe care o mai are. Cred că pe bună dreptate o cititoare din Iaşi, al cărei scris pare o colecție de inteligența, îmi scria că..."numai prostia este paranormală!"

A trăi senzorial, mental şi cultural cu sentimentul a două existențe în acelaşi plan, într-o simultaneitate asemănătoare unei poveri, nu este cu putința. A trăi deci în prezentul concret şi în paralel o existență abstractă, dar concretă în imagine şi "gândire" şi sentimente, ar însemna un adevărat dezastru. Nu putem supraviețui într-o perpetuă analogie între noi înşine din prezent şi noi înşine dintr-un trecut mai mult sau mai puțin îndepărtat. Dar ne putem imagina ce-ar însemna în plan afectiv o asemenea performanță. Neputința de-a ne desprinde de ambianța şi legăturile vieții trecute, ne-ar face ostili vieții în corpul fizic din prezent, sau invers, iubind prezentul mai mult decât cealaltă existență, "trăită" la fel de intens, ne-ar deprima povara "bazei de viață" din alt timp. Suntem făcuți pentru a descoperi şi a trăi totul în *această viață*. În tot ce înseamnă "originalitatea" şi actualitatea ei. Când nimic nu mai este original şi actual, imprevizibil şi stimulativ; interesant şi dramatic, imaginea vieții capătă tenta unui plan conflictual în care nu merită să investeşti nici un act de generozitate.

Dar informațiile pe care le scoate la "lumina visului" spiritul trebuie luate în considerare. O vizualizare în vis a altei existențe este asemenea unei vizite a unei cunoştințe dragi, nevăzute şi necunoscute, în care descoperi pentru câteva clipe sau minute de fapt te-ai vizitat tu însuți după ce ai stat despărțit de tine însuți o sută sau o mie de ani. Între timp ai învățat, desigur, că multe din neregulile vechi sau străvechi nu te mai pot caracteriza, că vei fi fost rău dar eşti bun, că vei fi fost lipsit de virtuți, dar eşti acum virtuos şi aşa mai departe. De obicei, vizualizarea în alt timp şi în altă existență nu te pune în fața bilanțurilor morale, ci cu precădere în fața unor scene animate, reconstituite în atmosfera şi particularitățile de epocă. Din cazuistica acestui capitol, pe am reținut-o drept concludentă, nu am putut desprinde nici un exemplu în care subiecții care şi-au revăzut existența din alt timp şi în alt corp fizic–bărbați reîncarnați în femei sau invers, copii în bătrâni sau invers etc.–să-şi fi vizualizat obsesiile filozofice existențiale, frământările sufleteşti sau de conştiință. Accesibilitățile retrospective în alt trup şi în alt timp sunt numai peisagistice şi convențional familiale sau problematice ia nivel existențial diurn.

Trebuie să avem deplină încredere în subiecții care cu uimire şi dorință de clarificare îşi mărturisesc vizualizările în vis privind o altă existență în alt timp. Citind cele ce urmează, putem înțelege mai bine că într-un mister trăieşte de atâtea ori un mare adevăr.

"Sunt credincioasă–îmi scria C.P., 20 de ani–, mai bine-zis creştină. Pot spune fără nici o îndoială că îl simt pe Dumnezeu că ochii sufletului meu văd lumina adevărată, lumea de dincolo de aparente. Dar motivul

pentru care vă scriu nu este legat direct de această revelație, ci de altele. Este vorba de viziuni repetate care mă determină să cred că am mai avut alte două existențe. Prima revelație am avut-o printr-o viziune, da, nu în vis, ci în starea de trezie lucidă. Totul mi se arătase ca şi cum mă desprinsesem de mine însămi. Am văzut mai întâi o regiune întinsă, la orizont departe erau nişte dealuri nu prea înalte. Pretutindeni era zăpadă. Simțeam regiunea friguroasă în care mă aflam, deşi în realitate nu era nici frig şi nici zăpadă. În dreapta câmpului meu vizual am văzut o casă nu prea mare, iar în mijlocul câmpului vizual stătea o femeie îmbrăcată în straie groase. În aceeaşi clipă însă eram conştientă că femeia respectivă eram eu, şi nu altcineva. Mă simțeam foarte singură. Femeia păşea încet. Partea din care venea, era spre Est. Dar nu putea ajunge la mine pentru că femeia care venea eram chiar eu şi nu făceam decât să mă uit la mine. Ce m-a contrariat, a fost faptul că imaginea femeii venind din Est pe zăpadă şi frig, ştiam că sunt eu, dar nu mai ştiam de unde vin, ce-i cu mine...

A doua viziune, cu mult mai puternică, mi-a pătruns sufletul şi m-a pus în situația de-a trăi cu adevărat "mutarea" în alt timp. Simțământul foarte adevărat că trăiesc într-un loc civilizat, printre oameni foarte buni, s-a potențat prin conştiința aproape naturală că eu am o fetiță. O vedeam, era fetița mea, şi m-aş fi îngrozit atunci dacă cineva m-ar di trezit întorcându-mă la realitate...

Dar faptul ciudat legat de aceste viziuni în starea de trezie este că multe momente din zi mi le petrec mental şi ca stare de spirit în cele două existențe anterioare. Pe de o parte, venind de undeva prin frig şi zăpadă,

îmbrăcată în straie groase, iar pe de altă parte, că locuiesc într-un loc foarte civilizat, şi am o fetiță, şi sunt înconjurată de oameni buni. Sunt atât de familiarizată cu "celelalte două" care trăiesc o dată cu mine, încât ele par să facă parte din viața mea; de aceea poate, deşi am 20 de ani, eu trăiesc cu sentimentul că sunt o ființă "străveche", că trăiesc parcă de secole...

În acelaşi timp, prin vis de data aceasta, mi se comunică tot felul de lucruri stranii. Visez ceva asemănător unui geam şi o tablă pe care un personaj cu barbă, care pare în acelaşi timp şi vesel şi serios şi care îmi inspiră o mare încredere, scrie tot felul de lucruri, cuvinte, numere...dintre cele scrise pe tablă şi rostite de personajul respectiv cu o voce tare, am reținut frecvent următoarele: SUHAKI, 1585."

Dacă am putea să înțelegem că există şi o informație ancestrală, transmisă genealogic printr-o ramură aptă să stocheze şi să reactualizeze parțial elemente din trecut, ne-am putea probabil apropia de o "cauză" a rememorării unor scene din vieți. Punem sub semnul interogației putința deoarece subiectul nu-şi aminteşte afectiv rude sau părinți, nu are imaginea unei persoane în relație de dependență, ci chiar propria sa imagine, toate trăirile eului, şi nu cu amintiri dislocate de sinele predominant.

Vizualizările în vis sau ca presentiment în starea de trezie au loc, la persoanele înzestrate cu astfel de potențiale paranormale, în mod condiționat de vârstă, nivel de educație, cultură, religie...Cu atât mai concludente şi mai demne de analizat sunt cazurile când astfel de fenomene apar la vârsta străină de orice bagaj informațional organizat formal. Un

exemplu remarcabil în acest sens mi-l oferă doamna Beatrice S. din Județul Neamț:

"Eram mică, până în trei ani–sau poate că încă nu e născută!–, când am visat sau m-am văzut moşneag cu barbă albă îmbrăcat ţărăneşte, şi ţineam pe genunchi doi nepoţei care mă trăgeau de barbă. Voiam să ştiu când am murit, dar n-am aflat, ştiu că m-am născut eu şi mi s-a pus numele Beatrice, asta auzeam în jurul meu, ca şi cum din moşneag mă transformasem direct în fată. Încă de mică eu ştiam că am mai trăit cândva, dar nu puteam explica acest lucru.

După această viziune, mai târziu, mi s-a întâmplat ceva de asemenea de neînţeles. Eram prin clasa întâi când am visat că aflam la Paris, pe o străduţă, şi ştiam tot ce se afla în jurul meu, fiecare magazin, dugheană, case, totul. Nu era într-un timp prea îndepărtat în urmă, pentru că recunoşteam şi maşinile parcate fiecare la locul ei, nimic nu-mi lipsea din cunoaşterea "exactă"a locului. Amănuntele erau atât de exact reproduse, încât ştiam că acolo-i o farmacie, dincolo un magazin mic cu galanterie, mai apoi o cofetărie, după colţ era un bar, după alt colţ o măcelărie în care vindea un individ gras cu mănuşi murdare. Mulţi ani am ştiut numele străzii, dar cu timpul l-am uitat. Dacă o sa-mi revin memorie numele străzii, sunt convinsă că plecând la Paris, m-aş duce pe acea stradă ca "la mine acasă".

Ce mi se pare straniu în această viziune este că eu am fost un copil crescut departe de cărţi despre Paris, de albume în care să fi văzut imagini din Paris. Nici nu-mi aduc aminte dacă atunci ştiam cu adevărat că există

Parisul şi că este capitala Franței. Eu ştiam numai de locul în care mă născusem şi de puține alte locuri de care auzeam, dar nu de Paris. De unde, atunci, acele viziuni şi imagini? Cine mi le-a transmis mie, unei fetițe pentru care lumea începea şi se oprea la câțiva kilometri de casă?"

Din aceeaşi sursă am reținut un exemplu nu mai puțin edificator, în care se însumează şi o stare de spirit specifică; revenirea în memorie şi-n simțuri a unei situații identice, dar netrăite în existența concretă, ci în alt timp şi în condiții nenominalizate prin vreun reper cronologic. Beatrice îşi aminteşte:

"În 1983, pe data de 17 ianuarie, ziua mea de naştere, eram la Iaşi. Era duminică, mă aflam la internat şi a venit la mine prietenul meu, un băiat din Bârlad care m-a iubit foarte mult. În cameră mai erau vreo cinci fete. Am ieşit cu prietenul meu şi ne-am dus într-o altă cameră, ca să stăm de vorbă. Dar când am intrat, el m-a luat în brațe şi, oferindu-mi trei garoafe, a vrut să mă sărute. În aceeaşi clipă, fără nici un motiv, am leşinat! Nu de emoție, din nici un fel de motive am amețit dintr-o dată şi n-am ştiut nimic de mine. Băiatul s-a speriat rău de tot. Când mi-am revenit, primul gând a fost să-l întreb cine este el? Şi doar îl cunoşteam. Atunci mi-a rulat în memorie o situație stranie. Am refăcut mental drumul spre camera aceea, însă dintr-o altă experiență, dintr-o altă viață. Tot ce se întâmplase atunci eu mai trăisem în mod absolut sigur altădată, dar nu-mi aminteam când. Oricum în viața mea nu existase ceva asemănător niciodată. Îmi aminteam însă dintr-un trecut îndepărtat că pățisem la fel. N-am avut ce să-i spun decât: "Dar suntem în altă lume! Tu eşti chiar tu? Te-am mai

cunoscut cândva şi lucrurile s-au repetat. Nu ştiu de ce..." Prietenul mi-a zis că sunt nebună! Am plecat imediat în camera fetelor. El nu putea înțelege şi n-a înțeles poate niciodată ce trăisem eu..."

*

DETAŞAREA SPIRITULUI DE CORPUL FIZIC

Când în jurul unui fenomen paranormal încep să crească acele vegetații abundente ale speculațiilor abstracte, ne vom pomeni inhibați de jocul nelimitat al gândirii care caută, dar nu mai poate găsi nimic pentru că obiectul căutărilor a fost sufocat de teorii şi cuvinte. Asupra unor fenomene vom folosi percepția noastră senzorială cu toată încrederea, punând în joc simțurile şi în alt plan, superior, judecata, pentru a constata în cele urmă că ele există, iar nouă ne lipseşte un element important ce ne-ar ajuta să le punem un nume propriu şi să le condiționăm existența de o cauză rațională. Pentru a căpăta deprinderi în atâtea domenii practice sau chiar de creație, ne sunt suficienți un număr de ani, perfecționându-ne munca şi perspicacitatea din generație în generație, materialmente ascensiunea calității şi ingeniozitatea fiind nelimitate, însă pentru a pătrunde în propriile noastre mistere de dincolo de materia biologică ne-au fost de ajuns miile de ani de când avem o relativă cunoaştere şi conştiința existenței omului pe pământ. Dacă noi, ființe inteligente, avem capacitatea de *a şti* despre noi, dar şi conştiința limitelor în cunoaştere, este firesc să apelăm la speranța că

există o *supracunoaştere* căreia îi datorăm virtutea de a ne fi apropiat de ea; acesta este saltul cosmic, este esența ce ne separă de toate celelalte forme de viață de pe această planetă.

Mai toate aventurile care au drept țintă înțelegerea spiritului şi a sufletului consumă un mare volum de potențiale în problematizarea dualităților. De ce dacă există binele trebuie să existe şi răul; de ce dacă există iubire, trebuie să existe şi ură; de ce dacă există Dumnezeu, trebuie să existe şi Satana; de ce dacă există fericire, trebuie să existe şi suferință; de ce dacă există Paradisul, trebuie să existe şi Infernul–şi aşa mai departe. Filozofiile articulate în atâtea sisteme îi recunosc omului, în marea lor majoritate, şansa liberului arbitru. Însă fiecare din noi, ca posesori ai acestei balanțe ce ne înnobilează libertatea, vom trăi mai devreme sau mai târziu momentul când propriul nostru liber arbitru îşi va găsi propriul adevăr. Va crede în el, îl va apăra, va lupta pentru el. Iar noi ştim că în lupta pentru "propriul adevăr", rezultat "obiectiv" din judecățile şi opțiunile liberului arbitru, au fost sacrificate sau obstrucționate atâtea adevăruri paralele, ale atâtor liberi arbitri. Dualitatea nu funcționează numai pe principiul cantității recrutate pentru participare, ci şi al calității; ultimul principiu este adeseori exprimat dramatic, când o falsă calitate condamnă la stagnare sau la tăcere o calitate reală şi autentică. Dar legea dualității nu va înceta să funcționeze nici în acest caz finalizat, căci ne întrebăm cine, cum şi în ce fel poate distinge un fals de un autentic atunci când este vorba de opțiunile fundamentale ale omului, cum este spre exemplu credința. Este necesar sau este logic să ajungem la credință şi să-l cunoaştem pe

Dumnezeu lăsându-ne antrenați în lupta contrariilor, devenind subiecți inevitabili în principiul dualității? De ce nu parcurgem o cale calmă şi sigură, folosindu-ne intuiția ca formă de protecție împotriva răului, a păcatului, a atâtor obstacole omeneşti sau malefice care ne vor obliga să revenim în viață pentru o nouă experiență, necesară evoluției sufletului şi spirituale?

Dovezile despre detaşarea spiritului de corpul fizic reprezintă unul din marile subiecte ale fenomenologiei paranormale, deoarece ne obligă să ne recunoaştem într-o existență invizibilă, însă prezentă în existența anterioară a unui corp fizic. Manifestările spiritului nu-i refuză *eului*, construcției senzoriale atenționările prin subconştient şi nu numai, însă niciodată nu-i vor oferi o diagramă completă. Pe de altă parte, încercându-ne puterile prin ştiințele pozitive pentru a lămuri mecanismul fenomenului, ne oprim fatalmente la o constatare de nivel ipotetic: preexistența în evoluția genetică a informațiilor referitoare la propriul nostru corp fizic. Lucrurile se complică atunci când, lăsându-ne văzuți de o vizionară, vom afla despre eroarea de a stărui spiritual şi la nivelul conştiinței în dualități problematizante. O vizionară care m-a uimit de multe ori cu reuşitele ei paranormale, îmi descria energetic felul în care un subiect deschis comunicării cu spiritele poate reuşi această "aventură sacră". Ea îmi vorbea de faptul că dualitatea cu care va porni liberul arbitru în căutarea adevărului divin nu conduce la impactul cu spiritele, ci la o amânare a subiectului în rătăcire până va găsi calea favorizată; cei care descoperă sau cei cărora li se inspiră drumul adevărat sunt "văzuți" în câmpul energetic

emițând bioenergii în formă de spirală! Această caracteristică pare să fie însăşi taina comunicării, în vreme ce celorlalți li se vede blocajul energetic în paralelismul dualității ce le consumă revelațiile şi opțiunile în frământări ce conduc mai greu la fenomenul de eliberare, de deschidere spre Universul Sacru.

În fine, şi de data aceasta trebuie să evoc ştiința medicală, cu precădere psihiatria, care prea des asimilează o seamă manifestări paranormale unor maladii psihice specifice, cum de pildă delirul. Însă cazuistica fenomenologiei paranormale am observat că nu oferă exemple de situații extrasenzoriale "răsturnate", sau absurdități ale fantazării bolnave, ci scene dintr-un univers invizibil care se legitimează prin coerență şi simbol; ceva mai mult chiar, prin anumite scene putem lua cunoştință de deplasarea concretă a spiritului şi de încărcare cu realități inexistente în lumea noastră materială. Să fie sufletul o reacție chimică, având laboratoarele în creierul uman, reacție şi laborator constituind eventual o sursă de imaginație şi de creare a unor universuri inaccesibile creierului sănătos? Sau, ducând mai departe speculațiile, creierul sănătos să fie acela care creează de la ipoteze la materii noi, iar creierul îmbolnăvit de reacții arbii sau disfuncții psihomotorii, să fie acela care creează exclusiv fantezii aberante? Mai rămâne să ne întrebăm, ca atâția alții, de atâtea ori, care sunt granițele dintre *sănătos* şi *bolnav* în evocarea spiritului.

Voi transcrie în rândurile următoare un moment tipic de detaşare a spiritului de corpul fizic pentru a ilustra un mecanism ciudat, prezent într-

un subiect perfect sănătos, care nu ştie ce înseamnă delirul sau anxietatea, exaltările subiective sau psihozele:

"Dormeam. La un moment dat, m-am văzut pe mine însămi (este vorba de o intelectuală care trăieşte în Giurgiu), puțin transparentă şi îndreptându-mă liniştită spre fereastră. M-am sprijinit în coate pe pervazul ferestrei şi priveam afară unde era plină zi. Locuiesc la etajul al doilea şi vedeam ceea ce văd de obicei când mă uit pe fereastră.

La un moment dat, cineva din spate mi-a prins cu mâinile gleznele şi mi-a adus corpul în poziție orizontală. Vedeam clar că era corpul din fereastră, şi nu cel în care eram tot eu, dormind. Am simțit imediat o cumplită rigiditate. Corpul meu din dreptul ferestrei continua să se uite la "al doilea corp" până când, într-un moment nou, am devenit, dormind, un punct luminos de dimensiunea unui bob de mazăre. Alături era al doilea corp luminos. Eram perfect conştientă de tot ce se afla în jurul meu. În cameră, totul era luminat ca în plină zi, clar.

Apoi lucrurile s-au modificat. Eram suspendată într-o noapte opacă de cerneală. Nu mai distingeam nici un contur de casă sau altceva. Voiam însă cu fermitate, cu hotărâre să mă îndrept ca punct luminos către un cartier anume şi să-i fac o vizită unei persoane foarte dragi. Am fost pe punctul de a pleca, însă mă împiedica întunericul de smoală. În acest moment începusem să devin conştientă că, dacă nu voi reveni cât mai repede în corpul meu din pat, voi muri! Voința de-a pleca nu se stinsese, în acelaşi timp, însă, ştiam că plecând mă voi rătăci şi n-am să mă mai pot întoarce în corpul meu din pat. Speriată am deschis imediat ochii. Eram

aşezată exact în poziția în care mă văzusem în vis. Această experiență nu poate fi descrisă în toate sensurile trăite pentru că nu aveam mijloacele potrivite pentru a face aşa ceva."

Cunoaşterea acestor fenomene care aparțin manifestărilor spiritului este necesară. Nu le vom transforma în obsesii din cauza neputinței de a le surprinde determinările, ci în semne ce ne confirmă dependența de universul subtil pe care îl percepem intuitiv şi prin credință; prin credință realizăm discreditarea ideilor de care măcar o dată ne-am lăsat contaminați, de-a fi depozitarii unici ai inteligenței în Univers.

Există detaşări pline de conținut, în care evenimentul nu este pur narcisiac, de contemplare, iar spiritul transmite corpului fizic o seamă de informații sau simboluri; există detaşări pe care le-aş denumi "de control", în care pentru spirit pare importantă doar imaginea, ca în cazul care urmează:

"Eram între somn şi trezie, într-o dimineață, înainte de a decide să mă scol şi simțeam frigul. Spatele părea că îmi este străbătut de un aer rece, de parcă cineva mă dezvelise. Simțeam însă că nu mă mai pot mişca. O dorință m-a cuprins, de-a şti dacă plapuma îmi acoperă spatele sau dispăruse şi de aceea era-frig.

Dorința s-a transformat imediat, în sensul că nu mai era nevoie de nimic din ce-mi dorisem, şi imediat m-am văzut învelită, m-am văzut pe mine în pat. Săltasem la vreo 50 centimetri de corpul meu, mi-l priveam. Şi am simțit nevoia să mă uit la mine mai complet, ceea ce s-a şi întâmplat, deoarece distanța dintre mine şi privirea mea se mărea. M-am pomenit

suită la vreo doi metri, sub tavan, suspendată în punctul care mijlocul camerei. Era firesc că mă uitam la mine de sus, ci foarte liniştită, ca şi cum aş fi trăit ceva normal, ceva ce mi s-ar fi întâmplat în fiecare zi.

Muşchii feţei îmi erau destinşi, ca-n somn, dar sub ochi păream umflată şi mă miram că aveam părul ciufulit. Privindu-mă îndelung la un moment dat am simţit că nu-mi plac deloc. Eram mâhnită chiar de felul în care arătam. Îmi păream urâtă, nu mai eram eu. Şi a apărut în acea stare întrebarea: de ce mă uit la mine de sus? Eram conştientă de situaţia în care mă aflam, între somn şi trezie, şi nu puteam înţelege de ce şi cum mă uit la mine de sus. Fără să realizez desprinderea de corp, trezirea producându-se lent, m-a cuprins dintr-o dată frica. Din cauza fricii, imaginea mea privită de sus a dispărut.

Abia acum am putut să mă mişc şi m-am trezit cu adevărat. Mi-am spus că am visat, deoarece nu-mi ieşea din cap întâmplarea şi căutam o cauză, o justificare. Însă ştiam totuşi că nu visez pentru că tot ce trăisem fusese real. Dar nu mică mi-a fost uimirea când dându-mă jos din pat m-am dus la oglindă. În oglindă mi-am văzut masca exact aşa cum o văzusem de sus: eram ciufulită, aveam uşoare umflături sub ochi, fiecare nuanţă a feţei privită de sus mai înainte, mi se arăta acum, fiind complet trează, în oglindă. Acum ştiam precis că tot ce mi se întâmplase nu avea nici o legătură cu visul..."

Observarea acestui tip de manifestare ilustrat mai sus este deosebit de profitabilă, întrucât nu mai avem de analizat scene şi simboluri ce-ar acuza jocul imaginaţiei, ci un raport vizual între spirit şi corpul fizic. După

cum am văzut, spiritul este activ în sensul contemplării, şi nu al determinării. El se mulţumeşte să vadă corpul fizic, detaşându-se în spaţiu. Există şi cazuri când astfel de detaşări conţin un mesaj semnificant, însă niciodată nu vom reţine o desfăşurare epică a semnificaţiei, ci doar un simbol, de regulă convertit într-o lumină ce se va pierde în mister.

În multe alte trăiri extrasenzoriale avem de-a face uneori cu un imaginar fantastic, însă nu trebuie să-l confundăm pe acesta cu alte tipuri de imaginar, de pildă acelea care ţin de creaţia literară. Cum le putem distinge în sensul lor profund? Gilbert Durand spunea că "Funcţia fantastică e aşadar funcţia Speranţei", adică ceea ce nu vom întâlni în fenomenologia paranormală, unde viziunile, visele, premoniţiile sau avertizările simbolice din universul subtil nu sugerează o funcţie, ci un cod legat de viaţă, de existenţă, de destin. Acelaşi autor, analizând "Structurile antropologice ale imaginarului" observa: "Dacă fantastica lume de dincolo pierde noţiunea timpului, ea o supradetermină pe cea a spaţiului, împovărând-o cu polarizări calitative". În cazul fenomenelor paranormale nu avem "pierderi de noţiuni", cum ar fi aceea a timpului, ci chiar existenţa spiritului în atemporal este o realitate nai mult decât o senzaţie. În locul "polarizărilor calitative" avem manifestări simbolice care ţin de mersul vieţii sau de evenimentele existenţei. Aşadar, lumea spiritelor este *legată de noi* într-un mod pe care l-am putea denumi "pragmatic", chiar dacă simbolurile şi semnele "de dincolo" pot fi echivalate cu imaginarul din creaţia literară.

Continuând observațiile referitoare la detașări, se pot distinge două situații ce par favorabile fenomenului. Este vorba de fapt de extreme ale existenței, dar niciodată duse până la formele inconcludente, adică la morbidețe sau exaltare–inconcludente bineînțeles pentru fenomenologia paranormală! O stare favorizată este aceea de relaxare totală, iar a doua, când intervine o situație dramatică, dar fără depresiuni nervoase sau pierderi echilibrului conştiinței.

Un exemplu de detaşare cu un sens mai complex şi reverberații paranormale mai largi este al doamnei D. B. Ploieşti, 27 de ani, mama a doi copii. Timp de câteva nopți aude lovituri ritmice în fereastră. Nu le află cauza, dar le receptează până la a se speria de ele. Controlează şi nu găseşte nimic ce-ar fi putut să le producă, mai ales că erau evident produse de cineva. Avea un ritm artificial, tendențios, "gândit". Într-o noapte, ajunsă la exasperare, s-a pomenit înspăimântată şi n-a închis ochii nici o clipă până dimineață. Însă în miezul nopții stând ghemuită pe mijlocul patului şi ascultând ciocăniturile în fereastră, deodată s-a pomenit "aruncată" într-o altă stare. Lucidă, cu sunetul din fereastră prezent în auz, s-a "văzut" desprinzându-se de aşternut. Spaima îi dispăruse ca şi cum nici n-ar fi trăit-o câteva clipe în urmă. Plutea undeva spre tavan, deasupra sobei. Era ea, nu exista nici o îndoială. Însă dintr-o dată a văzut-o pe mama ei, decedată cu mult timp în urmă. Se uita de sus la ea şi se uita la fereastră. Pe fereastră a văzul-o intrând pe mama ei care înainta spre ea.

"Am venit să te iau. Vino cu mine..." i-a spus mama ei.

Răspunzându-i că nu poate merge, că are de crescut doi copii, a auzit-o din nou, insistent:

"De ce să nu vii aici, unde-i atât de bine? Vei scăpa de toate necazurile. Aici e linişte. Nu vii?"

Continuând s-o refuze, mama ei a plecat trecând prin uşă, uşa fiind închisă. O vedea de sus, dar în acelaşi timp se vedea pe ea însăşi în pat. Acelaşi fenomen al fricii, prezent se pare în cazurile de detaşări, a readus-o pe D. B. în corpul fizic. Era înfrigurată şi îşi simțea corpul foarte rigid. Era ca şi cum aflat într-o formă de anihilare, de moarte aparentă.

Fenomenul detaşării din acest exemplu n-a rămas numai la relația dintre spirit şi corpul fizic, ale subiectului. Distinge intervenția "celui de-al doilea spirit", acesta venind din universul astral şi nu dintr-un corp fizic. Este un fel de reuniune, în cazul de față în cadrul unei familii, când un spirit din astral coboară cu o dorință pentru cei vii, care i-au fost apropiați. Aici avem reliefat un fenomen interesant, de peregrinare a spiritului.

În aceeaşi noapte când tânăra D. B. se detaşase de corp şi trăise momentele descrise mai sus, tatăl ei îşi visase soția, mama ei deci, simțindu-i prezența, iar sora decedatei a trăit în aceeaşi noapte o vizită asemănătoare, convinsă în zori că, "Dacă plecam cu ea, puteam să mor!". Se trezise noaptea foarte speriată din cauza zgomotului produs de o carte care s-a desprins din strânsoarea dintre alte cărți, din raft, şi s-a izbit, ca şi cum ar fi fost azvârlită, de podea.

Pe lângă fenomenul detaşării, inițial şi concludent, avem de-a facc în acest caz cu vizita unui spirit ce pare recalcitrant la singurătatea lui, şi îşi

doreşte familia, pe cei apropiați. Comportamentul spiritului nu este prudent sau firesc, el se manifestă parcă după propriile-i posibilități de a se "exterioriza". Este evidcnt faptul că spiritul nu mai poate înțelege ce înseamnă pentru ceilalți frica, spaima, şi nu mai ştie să se adecveze convențiilor din viața materială. El are propriul său mod de manifestare, al spiritului, şi nu întâmpină nici o oprelişte fizică, materială. Dar, ca în multe alte cazuri citabile, se dovedeşte până la urmă conciliant; provoacă, cere, insistă şi nu obligă, nu forțează, nu agresează. Resemnat, se întoarce în lumea lui. În alt capitol dedicat altui fenomen voi transcrie cazuri când sufletele neresemnate îşi manifestă prezența într-un mod bizar, dar foarte direct, aş spune chiar explicit!–prin nervozitate şi exaltare...

Detaşările în vis sau în stare trează în care evenimențialul are o pondere însemnată, mimând parcă realul, scene din existență, posibile sau iluzorii, sfârşesc aproape întotdeauna cu un fenomen de expulzare în spațiu. Exemplul care urmează confirmă ipoteza:

"Visam că mă despart de ai mei–relata o vizionară cu o bogată colecție de evenimente paranormal–şi intram într-o cameră micuță, în care se afla un pat şi o masă. M-am pomenit în pat uitându-mă pe fereastră. Şi văd stând în picioare în pat un bărbat blond, foarte tânăr. Privea la mine şi aştepta ceva. Prezența lui îmi inspira neîncredere, era ceva anormal în aspectul lui. Vedeam în vis cum se înserase, şi m-am întors sprc el să-l întreb ce doreşte de la mine. El s-a dat jos din pat, a venit în fața mea, m-a prins cu mâinile de brațe, s-a aplecat ducându-mi creştetul la umărul meu stâng. La gândul că am în fața mea un vampir, m-am speriat.

Am început să mă zbat în vis ca să scap din strânsoarea lui. Reuşind, m-am trezit din somn. Dar stăteam cu ochii închişi, gândind chiar la vis. N-a trecut mult timp şi am început să aud în urechea dreaptă o voce, trează fiind: "Uite ce-ți fac!" În momentul următor mi-am simțit urechile vâjâind cumplit, iar corpul amorțea, o amorțire rapidă. Şi nu-mi mai simțeam corpul deloc, dar mă vedeam pe mine însămi cum ies din corpul meu, iar o forță de nu-ştiu-unde mă trimitea spre peretele opus, apoi spre plafonul camerei. Dar privindu-mă, realizam că eram la fel cum stăteam în pat, în aceeaşi poziție. Aproape conştientă fiind, am putut gândi că trăiam un moment de detaşare de corpul fizic, şi am strigat probabil: Nu vreau! Nu vreau! Vreau să revin înapoi! Am întors privirea spre corpul meu din pat, dar mi-a fost extraordinar de greu, cu mare efort. Şi am simțit în pieptul meu ceva asemănător unui motor care funcționa perfect şi mă ridica în spațiu; devenisem eu însămi un fel de "forță de deplasare". Cineva–dar nu corpul meu fizic–nu voia să mă primească înapoi, şi îi simțeam intenția de a mă proiecta într-o stare necunoscută mie. M-am luptat cu acea forță şi am învins. Am simțit că reintru în corpul meu şi astfel am putut să mă trezesc complet.

Deşi eram agitată, pentru că vizualizasem tot ce mi se întâmplase, totuşi mă simțeam epuizată şi într-un târziu am adormit din nou. Firul evenimentelor nu se încheiase şi trebuia să fiu condusă mai departe. Astfel m-am trezit în spațiul cosmic, ştiam că nu părăsisem locul. Eu eram în gcnunchi, la baza unui con de lumină, pereții conului erau transparenți şi puteam vedea imensitatea cosmică. Deodată, din exteriorul conului de

lumină m-am văzut privită de doi ochi mari, ai unei entități uriașe, întunecoase. Simțeam că sunt apărată de o "colivie", care era în conul de lumină divină, prin care nu se putea trece. Ştiam acolo, desprinsă dc corpul meu, că Divinitatea mă apăra...'

Interesant este faptul că în copleşitoarea lor majoritate momentele de detaşare au o ascedență spațială cosmică. Domnul Cristian Georgescu din Bucureşti şi-a perceput cu o fidelitate foarte proaspătă evenimentul expansiunii spiritului în spațiu:

"Vă relatez un vis de la vârsta de treisprezece ani, la o zi sau două după decesul străbunicului meu. Mergând pe apa murdară a unui fluviu şi traversându-l, conştient că ceea ce mi se întâmplă iese din normal şi fără să mă alarmez, odată ajuns pe malul celălalt m-am înălțat spre orizonturi de lumină şi pace, cu o detaşare pe care de atunci încoace nu am mai încercat-o niciodată. Trăiam senzația de imaterialitate şi de beatitudine. Părea că există o forță care mă împingea în afara Pământului, şi cu cât mă înălțam, cu atât senzația era mai plăcută. Vedeam clădirile, pajiştile, apa aceea murdară pe care o traversam, dar toate acestea nu mă mai preocupau, deşi aveau legătură cu experiența mea directă.

Deşi continuam să exist ca un corp fizic–cel puțin aveam propria mea imagine, a sinelui rămas pe pământ–în jurul meu se formaseră sfere concentrice de energie vitală, inexpugnabile, vizualizate ca nişte cercuri argintii care mă mențineau în eter şi lumină, o lumină foarte puternică dar odihnitoare, altfel decât cea pe care o cunoşteam. Nicicând nu m-am simțit atât de mulțumit în viață, numai că la un moment dat m-am lovit de nişte

nori întunecați, şi atunci totul s-a "răsturnat" o dată cu mine, eu căpătând contur material şi o temporalitate apăsătoare.

Imediat m-am trezit, dar nu cu senzația unei prăbuşiri în abis, ci cu sentimentul unei căderi, al unei pierderi imense, al golirii de înțeles şi ideal. Mi s-a întâmplat deseori, până la acest moment, să visez că zbor– ceea ce li se întâmplă probabil tuturor oamenilor. Dar mie această detaşare mereu îmi dădea impresia de independență şi măreție, poate că era chiar un simțământ metafizic. Această înălțare m-a fascinat la modul superlativ, poate că mai mult decât un elixir de tinerețe. După mai multe experiențe de acest fel, zborurile mele de detaşare la un moment dat au încetat, lucru pe care îl regret şi acum. Am mai trăit unele momente de acest fel, dar, din păcate, încercând să mă detaşez de corpul fizic, nu m-am mai putut desprinde de pământ sau mă prăbuşeam ca un obiect lipsit de viață, împins într-o zonă de obscuritate pe care o percepeam drept neant şi neputință..."

În sfârşit, cel mai simplu şi mai concludent fenomen descris de un subiect este următorul, transmis de Cristina (?), din Bucureşti:

"M-am pomenit de vreo cinci-şase ori că mă desprind de trup în vis, că mă ridic, ajung în tavan, îmi dau seama că sunt în lumea visului şi că nu trebuie să-mi fie teamă...şi totuşi, mi se făcea frică şi doream să mă întorc cât mai repede. Odată ajunsă cu "creştetul" în tavan, de teamă să nu ies prin el mă sperii, şi fac efort mare să mă trezesc, uneori nu mă pot mişca vreme de câteva secundc, alteori mă agit, ca şi cum aş fi fost într-un maraton, dar fără să mă simt obosită. Este ceva fantastic. Dar este şi greu

de îndurat spaima că cincva, alt spirit, vrea să-mi ia locul în corpul meu fizic. Este o spaimă ca de moarte..."

Această conştiență cosmică, dilatată reperial între pământ şi văzduhul substanțializat printr-o calitate a luminii necunoscută de sistemul senzorial al corpului fizic, reclamă nevoia de a identifica sursa activă a afectivității. Cine se încarcă de fapt cu spaima–spiritul sau corpul fizic? Acceptăm din mai toate descrierile că spiritul îşi iubeşte lăcaşul material biologic. Însă revelațiile sale excepționale observăm că au loc numai prin detaşarea temporară de corp. Revenind în "casa" sa vremelnică, el va trăi în continuare limitele şi convenționalismele aşezământului material. Printr-o analogie cu o reprezentare fabuloasă a legăturii cu Universul, în care spre exemplu arborele cosmic al Upanişadelor îşi are rădăcinile în ceruri, iar ramurile pe pământ, în felul acesta Brahma împlinindu-şi legile creației cosmice, la fel şi în cazul evenimentelor detaşării vedem că spiritul semnifică rădăcinile, durata, iar corpul fizic ramurile supuse ciclicității hibernale prin înflorire, regenerare şi stingere, moarte aparentă, şi reluarea procesului. Consecvența iubirii spiritului de corp este remarcabilă, dacă avem în vedere manifestarea lui într-o clipă de independență astrală. Pus în dificultate prin imperativul de a opta, spiritul va fi fericit până la exaltare de brusca descoperire a universului său sublim, în acelaşi timp însă el refuză să abandoneze corpul fizic, care nu-i poate oferi superbele revelații astrale. Dacă putem numi această iubire, *datorie*, pe care spiritul şi-o respectă fără nici un criteriu critic față de corp, atunci printr-o judecată omenească din planul moral ajungem la concluzia că spiritul este cea mai

desăvârşită pildă de moralitate şi consecvență. De la o asemenea imagine posibilă, saltul la alta, incongruentă cu aceasta, ne schimbă dintr-o dată reprezentările. Căci există şi situații când spiritele ce n-au cunoscut grația evoluției la un nivel de vibrație superior, se manifestă față de cei apropiați rămaşi în viață ca nişte revoltați, folosindu-şi puterile într-un chip "irațional", de regulă sonorizându-şi prezența şi dovedind o forță "fizică" sau sabotoare alarmantă...

*

MANIFESTĂRI ALE FENOMENULUI POLTERGEIST

O remarcă privind "vocile zgomotoase" şi actele lor de bravură, despre multe din ele existând la ora actuală scrieri ce însumează o adevărată colecție mondială, se spune că acele spirite ce-şi fac prezentă reacția nu au conştiința morții corpului fizic şi se manifestă ca şi cum n-ar fi părăsit subiecții cu care s-au identificat într-o viață. Neputința lor de-a se înscrie pe itinerarul ascendent al transcendentalului, şi amânarea într-un nivel inferior energetic fac ca aceste spirite să coabiteze cu lumea vie şi să reacționeze în anumite situații.

Frecvența manifestărilor din acest tip de fenomene nu este foarte întinsă, ceea ce ne face să presupunem că "spiritele inferioare" nu au o rată "demografică" alarmantă; şi, totodată trăgând o concluzie poate improprie sau hazardată, dar optimistă, am putea spune că aceste spirite întrunesc o

minoritate, majoritatea spiritelor având acces la nivelurile superioare de vibrație energetică, unde o decizie ce scapă reprezentărilor omeneşti le va dirija în funcție de evoluția lor, pe unele înapoi pe pământ, pentru reîncarnare, iar pe altele în eternitatea recoltează entitățile ce şi-au epuizat experiența pământeană.

Dar faptul care trebuie consemnat, cu prioritate, este acela de a accepta în mod direct şi "rațional", grație manifestărilor acestor spirite, însăşi existența spiritelor după moartea corpului fizic. În fenomenologia parapsihologică şi metafizică prezența manifestată "fizic" a spiritelor este confirmarea însăşi a existenței lor. Dacă spiritele ce migrează în dimensiunea nevăzută a existenței lor superioare se manifestă prin semne subtile şi care ne cer decodificări şi trăiri, aşa-numitele "spirite inferioare" rămân legate de pământ, de locurile în care au părăsit corpul fizic. Ideea maleficității acestor spirite nu intră în speculațiile acestui capitol. M-a interesat aici doar cazuistica fenomenului ilustrată de câteva "tipuri de exteriorizare". Cercetările ştiințifice dedicate telekineziei păreau să includă, mai mult mutual, fenomenul *poltergeist*, întrucât ofereau o bază evaluabilă prin parametri ai cunoaşterii pozitive. Deplasarea unor sarcini materiale fără intervenția unei forțe vii sau mecanice a fost recunoscută, iar recunoaşterea s-a soldat cu remarca încă în vigoare, că ne-ar lipsi un simț important pentru a le percepe. Peste această rezoluție comodă nu s-a putut trece.

Dar chestiunea nu cred că stă în validarea unui fenomen şi în bucuria de a fi descoperit că o manifestare paranormală este autentică!

Telekinezia şi levitația–două din multiplele fenomene paranormale–au țesut în jurul lor atâtea poveşti şi atâtea mituri, încât din bibliografia lor la un moment dat a început să apară un fel de bandă de reproducere de fenomene, nemaifiind nevoie de observații demne de încredere şi de martori oneşti. În profunzimea sa, de pildă fenomenul telekineziei ar fi trebuit să trezească în cercetătorii cu mijloace ştiințifice o curiozitate la fel de mare şi o investiție pe măsură, egale cu misterul apariției vieții pe pământ. Căci ne aflăm în fața unor manifestări care par să ocolească legile fizice consacrate, principiile de bază ale unor postulate ştiințifice.

Deplasarea unui subiect dintr-un loc în altul (levitația) sau a unor obiecte, care în unele cazuri au şi capacitatea de a străpunge obstacole materiale fără urmă, (telekinezia) ar fi trebuit să uimească la fel cum uimeşte o mare speranță. Speranța de a pătrunde în atâtea mistere ale "nevăzutului", şi care în ecuația cosmică a fundamentelor imateriale reprezintă probabil acele legi ale Universului prin înțelegerea cărora am fi putut face cu adevărat viabil procesul de accelerare a evoluției noastre spirituale. Dar întrucât o manifestare concretă dezvoltă prin cercetare ipotezele abstracte, observăm că în cazul fenomenologiei paranormale orice cucerire ştiințifică are darul de a se canoniza şi de a se stoca definitiv. Ceea ce înseamnă mai întâi o satisfacere obiectivă a curiozității, iar imediat uciderea fenomenului. Cercetătorul ştiințific care va observa de pildă un moment de levitație la un mare mistic căzut în transă, va căuta determinări fizice sau domeniul mai recent al mecanicii cuantice pentru a înțelege miracolul. Intuiția lui este dependentă de acumulările cunoaşterii pozitive.

Dar intuițiile paranormale extrapolează acest tip de cunoaştere. Reprezentările noastre creştine, influențate de religie şi de literatura religioasă ştim că sunt preponderent epice şi simbolice, culturale şi parabolice; o întreagă semnificație a codurilor construite prin limbaj incită inteligența şi imaginația creştină. Dar atunci distingem într-un multiplu de manifestări aşa-zis paranormale fenomene netributare concretului interdeterminărilor materiale, putem înțelege că "suprafața" accesibilă este o parte doar din Adevăr. Putem intui deci fără păcat că Suprema Forță în Univers este Dumnezeu, şi că legile divine inaccesibile nouă guvernează alt "tip de sens" cosmic e acela pentru care ne-am epuizat energiile căutându-l.

Deducem astfel că particularitatea Supremei Forțe în Univers este Dimensiunea Spirituală, şi că marile conflicte ale conştiinței şi intuiției umane sunt de natură spirituală. Deschizând Biblia, omul află de la prima privire esențialul: "La început a fost Cuvântul... "Adică Spiritul şi totodată Acțiunea. Dar de vreme ce Inchiziția pedepsea cu moartea subiecții ce-şi manifestau puterile paranormale, iar după Renaştere secole la rând fenomenologia paranormală a fost echivalată obscurantismului şi nivelurilor "de jos", peiorative, ale "apucăturilor omeneşti", este aproape firesc ca singuraticii inspirați care şi-au dedicat anii şi uneori viața acestor fenomene să rămână nişte figuri stranii, blamate sau ironizate de omul cultural înarmat cu o dialectică operativă şi suprasaturată de cauzalități imaginare...

Fenomenul denumit *poltergeist* (sau, la noi, pe la începutul secolului, *pocnituri, zgomote*, incluse drept *fenomene fizice*) s-a bucurat de o atenție specială mai ales în acest secol. Se pare că recordul manifestărilor ilustrate la rubrici senzaționale îl deține America Latină. Goana publicistică după acest fenomen n-a folosit decât pecuniar. În această afirmație intră şi constatarea că "la locul faptelor" n-au fost chemați parapsihologii, cercetătorii ştiințifici, competențele în domeniul ştiințelor spirituale, ci polițiştii, ziariştii, vracii şi practicienii magiei, sau vecinii speriați.

Fenomenul "pocniturilor" şi "zgomotelor" este cel mai concret mod de manifestare a spiritelor în condiția lor de stagnare în registrul energetic aşa-numit inferior. Producător de coşmaruri, acelaşi fenomen sfidează certitudinile omului "cu picioarele pe pământ", care nu crede în spirite, în manifestarea lor acustică. În cazul unei investigații sumare sugerate de un caz în care o întreagă familie era traumatizată de prezența zgomotoasă a spiritelor, am constatat că unii subiecți care sesizaseră fenomenul în vecinătatea lor, i-au refuzat credibilitatea, ironizându-şi cunoscuții implicați în fenomen. Există şi astfel de situații, dar nu trebuie să le receptăm critic. Eu însumi, pe măsură ce-mi spoream "arhiva" cazuisticii paranormale, am subscris cu entuziasm la o afirmație a lui Adrian Pătruț, unul dintre cei mai competenți şi mai serioşi cercetători ai fenomenologiei, din țara noastră, autorul volumelor remarcabile "De la normal la paranormal" (Editura Sincron, 1992): "Mărturisesc că îi invidiez aproape pe acei fericiți, din lumea ştiinței sau din afara ei, care mai cred că întreg

paranormalul poate fi redus la ignoranță, confuzie, iluzie sau escrocherie". într-adevăr, autorul cel mai informat în domeniu, şi care abordează o cale "ştiințifică", din nevoia evidentă de a găsi cauza efectelor, cu o rigoare exemplară susținută de o bibliografie densă, nu putea să nu resimtă acea "invidie", pe care probabil o vede drept pretext de liniște şi comoditate în universul nostru pământesc tridimensional.

Abordând lucrurile cu totul diferit, din convingerea că deocamdată avem nevoie de o conştientizare privind fenomenologia paranormală, pe cât e cu putință ferită de limbajul "specializat", dar nu şi de comentariul care reflectă "sentimentele şi stările" autorului, am dedus că "viața spiritelor" este preponderent energetică şi că însăşi eternitatea–dacă ar fi să o echivalăm fizic–, este, probabil, un complex de energii saturate de informații, care domină Universurile şi întregul Cosmos. Le putem atribui energiilor "un principiu de viață", fără a şti însă ce fel de viață; le putem atribui chiar "un tip de inteligență", dar nu ştim, precum am dori-o, dacă aceasta este şi morală; le putem atribui discernământ, deoarece în lumea energiilor există ordine, dar nu putem şti dacă există în eternitatea energiilor ceea ce am dori noi să existe–adică afecte! Ce ar putea conduce la ipoteza că veşnicia este de fapt o energie nemuritoare, însăşi nemurirea, indiferent de entropismul planetelor şi galaxiilor, de naşterea şi destrucția sistem planetare, este adevărul că nici un tip de energie nu se pierde, iar ca fenomen şi ca vehicul al inteligenței omeneşti reprezintă el însuşi o formă de energie nesupusă procesului de dispariție de pierdere în neant.

Coborând în viața oamenilor, "acasă" la noi, unde au loc unele fenomene năucitoare, ne putem simți bine gustând din farmecul epic al unor realități paranormale; năucirea ține puțin, farmecul narativ este reținut de memorie şi trăit ca atare, iar cu timpul vom nega viabilitatea unei manifestări sub pretextul că nimeni n-a văzut încă un spirit alergând prin încăpere în două picioare şi lovind în stânga şi-n dreapta cu lucruri aflate la îndemână! Este mai greu să acceptăm că alături de noi mai există "o lume" de vreme ce n-o vedem; această lume nu participă evident la viața socială, nu înființează partide politice, nu intră în laboratoarele de cercetare aplicativă sau fundamentală să-i tragă de mânecă pe specialişti.. deci este "o lume" care a uitat cu desăvârşire convenționalismele existenței pământene, ea există pe alte principii de evoluție şi de sens, şi este posibil să-i recunoaştem în eternitate doar bipolaritatea calitativă, alternanța dintre malefic şi benefic specifică universului nostru tridimensional.

Să vedem acum ce li s-a întâmplat unor oameni pe care anumite spirite nu i-au putut părăsi definitiv. Simon Simonian din Constanța îşi aminteşte:

"Soră-mea profesa croitoria acasă. Ea şi mama îmi tot spuneau să nu mai chem spiritele, pentru că strică liniştea morților şi este păcat. Într-o noapte, soră-mea visează că vine la ea o formă ca o ceață şi îi spune: "De ce nul laşi pe Simon să ne cheme?" Dacă întrebarea din vis putea fi uşor uitată, fără nici o urmare, apoi faptul că după întrebare a urmat o palmă pe obraz, a trezit-o pe sora mea. S-a speriat, nu era nimeni cu ea noaptea ca s-o lovească fie şi din întâmplare, inconştient. Şi totuşi ea simțise palma trasă

cu putere peste obraz, se trezise. Palma era rece, lovitura destul de puternică...

După acest "incident" nocturn, lucrând în continuare la maşina de cusut a început să audă nişte ciocănituri. Cum era şi firesc, le-a pus pe seama maşinii, o piesă oarecare lovea, trebuia găsită, strânsă. Însă a observat că aceleaşi ciocănituri le auzea şi când nu lucra la maşină. Eu nu am dat importanță spuselor ei. Într-o zi chiar i-am atras atenția că trebuie să verifice maşina. Dar ea mi-a spus că a observat cum roata uneori se învârte singură, fără ca să se fi apropiat măcar de maşină. Şi de data asta i-am răspuns că i se pare, din cauza fricii, că după palma primită în somn vede lucruri aiurite şi aude lovituri...

Şi iată că în altă zi, fiind Vinerea Mare, mă pregăteam să merg la biserică şi, deodată o aud pe sora mea chemându-mă urgent la ea. Intru în odaia ei şi-mi arată speriată maşina de cusut. Într-adevăr, roata maşinii făcea atunci ultima rotație a bielei în jos. Nu mi-am crezut ochilor! I-am spus: Poate că ai lucrat tu, şi când ai luat piciorul de pe pedală, biela a rămas în sus şi, fie că a trecut vreo maşină pe stradă, fie că deja roata era într-o poziție spre rotire, a continuat să se învârtă încet... Soră-mea mi-a spus că nu lucrase pentru că era Vinerea Mare. Atunci am ridicat roata apăsând pe pedală până la punctul de sus, apoi am început să clatin cu tălpile podeaua, sărind în jurul maşinii, şi soră-mea făcea la fel, dar, spre uimirea noastră, roata nu a coborât. Deci nici o provocare exterioară nu o putea roti. Pentru prima oară m-a cuprins teama...

Nu după mult timp am asistat eu însumi cu toată luciditatea la acele ciocănituri ciudate–însă îndoielile nu-mi dispăruseră de tot. Concentrându-mă însă, am observat că ciocăniturile nu erau dezordonate. Părea că se transmite un alfabet morse, cu seturi de lovituri "gândite" de cineva, ordonate, şi cu anumite intermitențe între ele. Am încercat să dezleg codul–pentru că era un anumit cod–dar n-am ajuns la nici un rezultat. Nu aveam nici un reper. Comunicarea a durat mult, dacă m-aş fi priceput să notez ceva ce-aş fi înțeles, îmi ieşea un text mare. Ce se spunea oare în el? Nu ştiu. Cert este că mai înainte practicasem spiritismul, iar de data aceasta, pus în fața evidențelor, am desființat pur şi simplu masa de spiritism. De atunci nu am mai practicat aşa ceva niciodată...

Între timp soră-mea s-a măritat la Babadag, apoi a revenit cu soțul ei la Constanța, însă mulți ani la rând ciocăniturile cu alfabetul lor de neînțeles au continuat. Chiar dacă ar fi fost cine ştie ce mesaj, ulterior ne-am ferit să încercăm chemarea spiritelor. Eram uimiți şi ne temeam. Sora mea era un medium foarte bun. Adevărul că ştiam că tocmai de aceea, continuând şedințele de spiritism, i-aş fi putut aduce grave prejudicii sănătății."

Deşi fără legătură directă cu acest capitol, este interesant să ilustrez întâmplarea de mai sus cu o manifestare a spiritelor într-o şedință de spiritism inițiată de acelaşi subiect:

"Într-o duminică–relatează dl Simon Simonian–au venit amicii mei să mă scoată la o plimbare. Era vară. Înainte de plecare unul din ei a propus să facem o şedință scurtă. Am adus măsuța, ne-am aşezat patru persoane,

între care o fată. Noi, trei bărbaţi, stăteam de vorbă. Imediat am evocat spiritul cu lucram, a răspuns la apelul meu şi, fără să-i mai pun vreo întrebare, s-a îndreptat pe linia literelor formând următoarele cuvinte: "Nuţi să iasă afară!" În cameră erau două fete cu acelaşi nume. Ştiind că una din ele făcea haz de şedinţele noastre, am rugat-o să se ducă în cealaltă cameră, la sora mea. După ce a închis uşa, cealaltă Nuţi a început să facă haz de noi în continuare. Am cerut din nou spiritului să-mi răspundă de ce ceruse ca Nuţi să plece din cameră, şi mi-a răspuns la fel:'"Nuţi să iasă afară!" Atunci am rugat-o şi pe a doua Nuţi să se ducă după cealaltă, în camera surorii mele. Şi am întrebat din nou care a fost cauza că-mi ceruse să le "expulzez" de la masa de şedinţe? Mi-a răspuns spiritul: "Ea nu gândeşte ca tine. În lumea noastră nu sunt diferenţe!" După terminarea şedinţei, am chemat fetele, ambele Nuţi, în camera noastră. Am întrebat-o pe Nuţi care plecase ultima de se la noi să ne spună ce anume gândi masă. Ne-a răspuns: "Am gândit că iar vine jidanul lui Simon! (se referea la spirit)". Într-adevăr, asta nu le plăcuse spiritelor..

Considerând experimentul revelator, nu aveam nici un motiv să nu-i acordăm transmisiei o valoare reală. Ironiile xenofobe nu sunt cunoscute în lumea spiritelor, indiferent de gradul lor de evoluţie. Dându-i comunicării valoarea de adevăr, putem trage concluziile ce se impun de la sine.

În aceeaşi suită de fenomene *poltergeist*–doar parţial acceptabile ca manifestări fizice–,există şi cazuri când "exteriorizările" vor fi ferite de martori. Pare că un spirit anume, încă încărcat de un fel de pudoare, sau

iubitor de discreții, se manifestă bilateral, de la sine la subiectul vizat. Iată un exemplu de acest gen, comunicat de o tânără de 27 de ani:

"Culcându-mă, într-o seară, m-am gândit înainte de-a adormi la tot felul de lucruri din existența mea de copil–întâmplarea a avut loc în copilărie–, după aceea am alungat totul din minte şi am adormit. Însă în toiul nopții, la un moment dat m-am trezit şi, în spatele meu aud un fâşâit, ca de pungă de plastic. Acel sunet venea chiar de lângă măsuța joasă, de lângă pat. Pe măsuță nu se afla nimic, nici măcar o foaie de hârtie. Fără să vreau, m-am uitat la uşa camerei alăturate, care era deschisă. M-am uitat prin cameră. Mama şi sora mea dormeau în cealaltă cameră. Ele nu intraseră la mine, nu erau treze. Cine ieşise din cameră? M-am întrebat dacă nu cumva visez, dar eram trează.

M-am frecat la ochi ca să mă pot uita mai bine la uşă. Uşa era închisă. M-am speriat, am intrat sub plapumă, era iarnă, m-am ascuns bine şi stăteam în cumpăna. Nu ştiam ce trebuie să fac, s-o chem pe mama, să strig? Deşi îmi era frică, din orgoliu nu am făcut-o. Să-mi fi făcut semnul crucii? Fâşâitul dispăruse între timp şi m-am ridicat imediat. Privind uşa, am văzut-o din nou deschisă. Nimeni nu intrase în cameră, nimeni nu ieşise din cameră, mama şi sora mea dormeau, nici una nu se trezise. Şi tot din orgoliu n-am povestit nimănui întâmplarea. Îmi era teamă să nu fiu ridiculizată...După câteva zile, tot într-o noapte, am văzut iarăşi uşa deschisă. Nu intrase şi nu ieşise nimeni. Eram sigură că nu visez şi că mama era singura care putea deschide uşa din camera ei. Am închis puțin ochii şi am stat liniştită, nu mai mult de două minute. Când i-am deschis şi

m-am uitat, uşa era închisă. Pe-atunci nu ştiam de spirite, de aceea "jocul" uşii m-a contrariat foarte tare. Voiam să ştiu ce-ar putea să mi se întâmple. Curiozitatea era mare, dar frica era imensă! Deschisul şi închisul uşii fără intervenţia cuiva, în timpul nopţii, foşnetul care apărea mai înainte, m-au preocupat multă vreme. Mi s-au întâmplat acestea şi eu tot nu le înţeleg..."

Un alt exemplu din aceeaşi categorie de fenomene de "semnalare" mi-a fost comunicat de profesoara Domnița-Ana Anescu din Bistrița:

"Casa în care am locuit înainte de a ne muta la bloc, a aparţinut unui unchi al mamei. Când a cumpărat-o, străbunicul meu l-a sfătuit să n-o ia, deoarece în timpul construcţiei un om a căzut în fundaţie şi n-a mai putut fi scos de acolo (străbunicul meu era zidar). Nimeni nu s-a sesizat atunci de acea dramă, după ce trecuse un timp şi omul n-ar mai fi avut cum să supravieţuiască. Îmi amintesc însă că în copilărie mama mea auzea noaptea nişte lovituri înfundate şi nu ştia de unde veneau. Ele se repetau numai noaptea, erau greu de suportat şi ce era straniu, le auzea numi ea din casă. O vreme a crezut că sunt hoţi care încearcă să intre în casă, sau că vreun vecin lucrează ceva. Dar de ce la miezul nopţii?| După aceea a crezut că sunt fisuri în construcţie, sau că se anunţă un cutremur...nimic din bănuielile ei nu s-a confirmat. După aceea nimeni din casă nu s-a mai gândit la ce auzea mama şi, pentru ceilalţi totul a rămas o enigmă. Eu sunt singura, după atâta vreme, căreia i-a trecut o idee stranie prin cap, legată de omul acela mort în fundaţie, dar nici nu îndrăznesc s-o mărturisesc deschis, deoarece încă nu sunt convinsă că asemenea lucruri sunt reale!"

Foarte mulți subiecți spun acelaşi lucru. Dar numai ce trăiesc o "întâlnire directă" cu spiritele active renunță ulterior la circumspecție. Este firesc să fie aşa. Orice miracol dezvăluit înseamnă o revenire la o stare medie a tensiunii. Starea medie este aceea care suportă cel mai bine banalizarea ca "regim psihic" în contextul social. Cu toate acestea, nu întotdeauna şocurile au darul de a trezi. Pentru că în astfel de situații luciditatea convențională de existența materială îşi construieşte propriile-i ipoteze materiale, şi nu va ieşi din ele decât atunci când apare, spre exemplu, un "decret" de mare autoritate profesională prin care să se confirme un fenomen ca autentic. Noroc că avem încă încredere în autoritatea competenței! Dar atunci când un spirit "blând" apare noaptea şi se joacă în felul său cu o maşină de cusut sau cu o uşă, nici o înaltă autoritate profesională din lumea fizicii, de pildă, nu se va amesteca în temă, deoarece în legile fizice nu există descrisă o situație anume care să condiționeze fizic, material, energetic fenomenul.

De la manifestări simple, pe care le-am numit de *semnalare*, putem face un pas mai departe, spre manifestări mai complexe. Atena Neacşu din Bucureşti, îşi aminteşte:

"Am 40 de ani, am fost studentă 6 ani la TCM, unde în ultimul an am fost exmatriculată din anumite considerente. Actualmente sunt studentă la Medicină, anul doi. Ca să puteți înțelege mai bine, fac o paranteză şi vă spun că TCM-ul l-am început la seral, iar în anul 6 am fost dată afară şi trimisă să lucrez la Canalul Dunăre-Marea Neagră, ca muncitoare necalificată. Atunci de fapt a început totul...

Din acel moment, cred, spiritul pe care îl simțeam lângă mine era o permanență. Sinceră să fiu, dacă nu era acel spirit sunt sigură că nu aş fi rezistat opt luni la Canal–precizez că nu eram deținută, ci pur şi simplu "detaşată". La început crezusem că totul se datorează şocului prin care trecusem. Însă simțeam în preajmă permanent pe cineva pe care nu îl puteam vedea, şi asta se întâmpla atât ziua, cât şi noaptea când mă aflam la Canal. Acel spirit îmi insufla parcă o voință şi o forță herculeene. Dar trebuie să spun că acelaşi spirit nu era prea comod în toate manifestările lui...

Nu suporta să am întâlniri cu prietenul meu, de aceea atunci când mă întâlneam cu el era un dezastru. Nu-mi dădea voie să am o viață sexuală normală, şi intervenea noaptea între noi doi cu brutalitate. Numai la gândul că trebuie să mă întâlnesc cu prietenul meu, intervenea imediat, ca o forță interioară, şi mă obstrucționa. Iar când ajungeam la prietenul meu, începea "scandalul". Toate mobilele din cameră începeau să trosnească atât de puternic, încât de mai multe ori vecinii au fost nevoiți să bată în calorifer ca să-i atragă atenția prietenului meu să nu mai facă zgomot. Dar în camera noastră nimeni nu făcea zgomot. Stăteam pur şi simplu cum stau doi oameni care se iubesc şi care vor să trăiască clipele de intimitate în linişte. Nu era cu putință. Izbiturile şi trosniturile ne scoteau din minți. Vedeam punctele lovite, locurile respective, dar acolo nu era nimeni, iar asta ne amuzase a început, pentru ca nu peste mult timp să devină o adevărată dramă.

Fără a mai vorbi de momentele de dragoste. Cum spuneam, în aceste momente apărea dezastrul. Spiritul nu mă vroia lângă prietenul meu, mă vroia pentru el, a lui. Iar eu nu vedeam pe altcineva, dar simțeam că în intimitatea mea exista o a doua "persoană", nevăzută. Viața sexuala normală şi firească irita spiritul într-un mod paroxistic. Mă iubea? Am dedus că aşa era, după manifestările turbulente şi agresive. Dar eu nu puteam şi nici nu aveam de ce să fug de prietenul meu. Intraserăm amândoi într-o încurcătură teribilă, şi nu-i puteam reproşa nimănui ceva, nu puteam nici măcar să spunem cuiva ce ni se întâmpla. Toată povestea a culminat cu acte extreme, de care am fost foarte alarmați, pentru că nu ştiam ce mai poate să facă şi până unde vrea spiritul respectiv să ajungă. Astfel, într-o seară, după ce s-a săturat de loviri şi zgomote infernale, după ce din nou vecinii ne-au atenționat să nu mai facem gălăgia ce devenise şi pentru ei insuportabilă, spiritul, revoltat, n-a găsit altceva mai bun de făcut decât să arunce pur şi simplu un aparat electronic foarte scump, pe care prietenul meu îl ținea în bibliotecă tocmai ca să-l ocrotească, să nu umble nimeni la el. L-a azvârlit ca pe-o cutie de chibrituri în mijlocul camerei. Aparatul s-a făcut țăndări. Şi, ca şi cum această probă de răzvrătire n-ar fi fost suficientă, rând pe rând a început să rupă butoanele de plastic de la debara, să le smulgă mai întâi. O făcuse cu atâta uşurință şi atât de ireparabil încât atunci mi-am dat seama cu ce forță aveam de-a face...

Cum era şi firesc, lucrurile n-au putut rămâne prea multă vreme ascunse. Cu încetul, numeroase persoane au aflat neputința noastră de a trăi împreună. Fenomenul fiind evident şi prea stresant, mi-am pus la un

moment dat întrebarea dacă eu îmi supăr spiritul sau partenerul meu îi produce revolta. Lucrurile ajunseseră chiar aici. Nu se mai putea îndura situația. Pe de altă parte, noi nu aveam nici un motiv să ne despărțim. Nu exista absolut nimic, în afară de manifestările unei entități revoltate din lumea spiritelor. Curând am constatat că partenerul meu nu era plăcut spiritului care mă însoțea tot timpul. N-am mai avut de ales. Ori trebuia să-mi iau câmpii, să înnebunesc, ori să încerc să mă despart o vreme de prietenul meu ca să observ dacă manifestările continuă sau nu. Când m-am convins, a trebuit să rup orice relație cu prietenul meu. Viața noastră împreună ar fi însemnat o continuă stresare şi un coşmar...

Din momentul despărțirii, dorm numai în patul meu, singură. În felul acesta sunt lăsată în pace".

În acest caz spiritul este o prezență cotidiană, însă activ selectiv. Anumite momente din viața protejatei nu le suportă, le refuză logica, naturalețea, firescul. Putem considera astfel de manifestări ca aparținând *spiritelor geloase*. Tipul de manifestare este aproape identic cu cel cunoscut din viața cuplurilor dacă le-am exclude şi lor prezența fizică. Doar gama de manifestări este restrânsă la posibilitățile spiritului. O gamă îngustă, aproape fixă, dar obsesivă şi penetrantă prin frecvența aceleiaşi violențe sonorizate. În mod concret, în acest caz o descriere a intruziunii în intimitatea momentului sexual ține de domeniul aberației, de aceea o evit, pentru a nu aluneca într-un reportaj specific revistelor pornografice. Interesantă este aici drama în sine, şi nu nuditatea ei...

Subiectul acestor întâmplări care au dus la o ruptură nemotivată de cauze obiective lumeşti, are capacități bioenergetice puse în evidență şi chiar telepatice adeseori verificate. Vede cu câteva ore înainte persoane pe care le va întâlni ulterior; vede accidente înainte ca ele să se întâmple, dar află de ele că au fost exact aşa cum le-a vizualizat; îşi poate vindeca prin propria energie răni la mâini, pe corp, într-un timp record şi aşa mai departe. Nu asociez aceste capacități bioenergetice cu prezența unui spirit care o însoțeşte tot timpul, însă nici nu exclud ca în calitate de medium energetic favorizat, spiritul însoțitor să-şi fi găsit "lăcaşul" în care poate deveni viabil şi exprimat...

Fenomenul pe care îl voi consemna în cele ce urmează are loc şi în clipa când scriu aceste rânduri. Este vorba de data aceasta de o întreagă familie terorizată de spirite malefice foarte perseverente. Totul a început cu trei luni în urmă, deci prin vara anului 1992, pe strada Sabinelor, nu departe de Piața Coşbuc din Bucureşti. O familie tânără, o casă veche. Mama lui Nicolae B. a decis să umble în căutarea cuiva care i-ar putea veni în ajutor fiului ei şi nurorii. Până prin toamna acestui an a făcut tot ce-a putut şi cum s-a priceput. A ajuns la mine, la redacție, plângând. Mă ruga să-i recomand un radiestezist, să-l rog să se ducă la fiul ei, să doarmă acolo o noapte-două, să audă ce se întâmplă, să vadă şi să vindece casa de duhuri rele". Femeia a întreprins tot ce auzise ea că ar fi bine. A aprins lumânări, a ars tămâie, a adus un preot acasă să sfințească odăile. Dar nu s-a schimbat nimic...

Pe la începutul verii, soții Nicolae şi Olguța B. de pe strada Sabinelor au început să audă în casă, în odaia în care se aflau, nişte zgomote enervante. Părea că cineva umbla prin cameră călcând pe pungi de plastic uscate şi hârşâindu-le pe podea. Tinerii soți s-au uitat unul la altul. Amândoi stătuseră nemişcați, în cameră nu mai era nimeni, doar ei doi. Cine păşea prin cameră cu paşi nevăzuți? Dacă tot ce auzeau l-ar fi avut martor doar pe unul din ei, în acel moment întâmplarea ar fi trecut drept o halucinație, o iluzie. Însă paşii foşniți, insistenți, enervanți îi auziseră amândoi...

Cum aşa ceva li se întâmpla pentru prima oară, soții B., intrigați, n-au înțeles ce poate fi. Şi-au spus că putuse fi vântul afară, ceva venind din vecini sau chiar o părere, zgomote din cine ştie ce sursă exterioară pe care ei le receptaseră. De aceea un timp au ezitat să le spună şi altora ce se întâmplă în casa lor. Oameni în toată firea, străini de obsesii şi de credințe superstiționase, în din urmă s-au îndoit ei înşişi de cele auzite. Asta până într-o zi care n-avea să întârzie...

Veniseră de la serviciu şi stăteau în cameră cu gândurile şi cu discuțiile lor. Se mai întrebau din când în când unul pe altul despre acei paşi nevăzuți. La un moment dat aud afară o voce. Erau siguri că îi chema cineva în curte. Recunoscuseră glasul mamei lor, însă nu se afla la ei, ci în casa din Băneasa unde locuieşte. Au ieşit amândoi afară să vadă ce se întâmplase, ea n-avea obiceiul să strige din curte, intra la ei ca la ea acasă. Ieşind, s-au uitat peste tot, dar nu era nimeni. Şi totuşi auziseră vocea

foarte clar. Îi chemase şi văzându-i afară, în curte, se ascunsese de ei? Era o joacă? Niciodată nu făcuse aşa ceva...

Şi a urmat prima seară, o seară de groază, când paşii au reînceput mai fermi şi mai zgomotoşi, în plină lumină, hârşâindu-se de-a lungul şi de-a latul camerei. Părea că cineva vine mereu spre ei şi nu-i găseşte, îi caută mereu şi nu vrea să se arate. Soții B. s-au pus pe căutat, fără teamă, fără nici o prejudecată; trebuia găsită sursa paşilor! Însă nelovindu-se de nimic, mişcarea continuând misterul ei, simțeau totuşi că sunt ocoliți cu dibăcie. Şi de data asta, când nu se mai puteau îndoi de evidență, n-au disperat. Au fost momente când întâmplarea îi amuza pe amândoi...

Groaza a apărut o dată cu stingerea luminii, noaptea. Pe întuneric, Olguța B. a simțit că cineva i se aşează pe piept. Simțea o prezență fizică, era sănătoasă, şi a încercat să se apere, fără să-i spună soțului de lângă ea ce i se întâmplase. Soțul ei ațipise. L-a trezit să-i spună ce simțise. Apăsările au dispărut imediat, iar dup ce el o linişti şi-i ceru să nu se gândească la nimic, să doarmă, au urmat câteva minute de calm. În clipa când el ațipea din nou, prezența agresivă şi-a făcut apariția cu mai mare forță. Apăsarea pe pieptul femeii devenea de nesuportat, îi provoca stări de sufocare, o cumplită jenă respiratorie, greutatea lacomă devenea din ce în ce mai respingătoare.

Şi de data aceasta au păstrat tăcere, ruşinându-se numai la gândul că ar auzi şi alții despre minunile din casa lor. După alte câteva semne la fel de obediente, li se aşează în suflet spaima. Mai ales spaima de lăsarea serii, de ceasurile nopții. Spiritul ofensiv era clar că o voia pe Olguța, cu

soțul ei n-avea nimic, îl lăsa în pace. Amândoi deveniseră alergici la propria lor cameră. Apoi tensiunea a început să crească de la o zi la alta, pentru că zilnic se întâmpla câte ceva cu neputință de explicat. De aceea la un moment dat au luat hotărârea să plece de-acasă la mama lor, în casa ei de la Băneasa. Îşi propuseseră să stea acolo câteva zile, poate că la întoarcere nu vor mai găsi nevăzutul oaspete...

Spre stupoarea lor, spiritul malefic îi urmase şi la Băneasa. Tot ce trăiseră la ei acasă pe strada Sabinelor, se mutase o dată cu ei la locuința mamei lor. Din acest moment şi-au dat seama că nu mai pot să tacă. Interesându-se şi povestind, sfătuindu-se cu mai multă aveau să afle că tot ce pățiseră era un fenomen cunoscut, însă nimeni nu le putea spune cât va ținc acea vizită şi cum ar putea scăpa de intrus. Au revenit acasă, în Bucureşti. De data asta, Olguța simțea mai clar cum o umbră se apropie de ea, îşi face simțită prezența în diferite feluri, îi auzea mişcările. În acelaşi timp, aceeaşi umbră devenea din zi în zi mai agresivă, de câteva ori încercând cu adevărat să o sufoce. Fapt de neînțeles, dar se convinsese că soțul ei nu o poate ajuta, deşi se afla tot timpul în preajma ei. Multe nopți care au urmat au fost ale plânsului. Mai ale când ea rămânea singură în casă, soțul ei lucrând în schimbul de noapte, trebuia să țipe, ca să-i vină în ajutor vecinii...

Frecvența întâmplărilor şi manifestările au transformat viața soților B. într-un coşmar. Au făcut, din nou, o încercare, dormind câteva nopți la nişte prieteni, cărora le-au spus adevărul. Astfel au dormit câteva nopți departe de casa lor şi de cartier. Au fost primele nopți după săptămâni de

chinuri când s-au putut odihni. Dar nu puteau rămâne acolo prea mult timp. Părăsind blocul fericiți că apucaseră să doarmă cât de cât, au revenit la casa lor încă sperând că vor fi fost uitați. Dar în prima seară când s-au culcat patul lor, entitatea a venit de data asta mai agresivă, pur şi simplu aşezându-se între ei. Îi aud respirația, un fel de respirație omenească, o simt fizic între ei, oricât ar încerca, n-o pot da la o parte din aşternut. Semnele de violență se înmulțesc între timp. În una din zile, sub privirile uimite ale soțului, Olguței i s-au apucat brațele, cineva i le-a răsucit la ceafă şi a ținut-o aşa, într-o strânsoare cumplită, minute în şir. Țipătului femeii i-au răspuns vecinii, bănuind că se întâmplă ceva în casa soților B. Convinşi că avea loc un scandal, bătaie, au venit care şi cum apucase să iasă din casă. Eliberată de strânsoare la apariția vecinilor, femeia şi soțul ei le-au povestit în sfârşit ce li se întâmplă de câteva săptămâni încoace...

La o lună de la consemnarea acestui eveniment, mama lui Nicolae B. mai umbla să găsească pe cineva să-i ajute fiul şi nora. Mi-a relatat alte întâmplări ce avuseseră loc între timp. În acest caz spiritul nu voia doar să-şi semnaleze prezența, şi nu-şi manifestă gelozia într-un mod identic cu alte cazuri de aceeaşi natură, căci tolera prezența soțului, aproape că nu-l lua în seamă. Manifestarea în acest exemplu pare de *prezență sadică*. I se respectă partenerul, în schimb pare că nu o vrea sănătoasă, liniştită în casa ei. Uneori totul se transformă într-o sâcâială de neîndurat, care sfârşeşte prin presiunea fizică, de predilecție pieptul, sânii sunt opțiunile spiritului. Sadismul constă în adorarea sânilor, iar reacția adorației este apăsarea până la sufocare. Cu cât neliniştea pe o creează este mai accentuată, cu atât

următoarea intervenție este mai agresivă. Acest comportament sadic se pare că este şi cel mai greu de înlăturat, deoarece suferința şi neliniştea, sporite, dublează potențialele de intervenție agresivă.

Incluzând şi acest caz în tipul de manifestare bine cunoscut ştim că la un moment dat intervine slăbirea intervențiilor, asemenea unui plictis cu evoluție descendentă. Reapariția momentelor cu aceleaşi manifestări este puțin probabilă. Pare că din lipsă de imaginație, aceste spirite agresive îşi epuizează recitalurile "interpretând o singură melodie", nefiind în stare să abordeze alta, în continuare...

Există manifestări ale fenomenului *poltergeist* care nu vor decât să reveleze miracolul. În această categorie întâlnim întâmplări uneori amuzante, deşi ele sunt de regulă miraculoase. O anumită plăcere de-a se face simțite caracterizează spiritele care "apucă obiecte". Categoria respectivă este mai plină de exemple, de aceea şi mai monotonă, pentru că modul de manifestare este acelaşi, doar obiectele pentru care se optează diferă de la caz la caz. Există, cu aproximare, o ataşare bizară pentru obiecte metalice. Dar există şi cazuri când se fac țăndări obiecte din sticlă, de pildă, de la pahare fragile, la sticle plane groase, care pentru a fi crăpate au nevoie de o lovitură zdravănă. Iată un exemplu din această categorie:

"Soțul meu are un frate–îmi relata o profesoară dintr-un oraş departe de Bucureşti. De ziua lui, cumnatul meu împreună cu soția lui au venit la noi să petrecem evenimentul împreună. După obicei, ne-am aşezat toți patru la masă, propunându-ne să stăm în bucătărie ca după aceea să ne retragem într-o cameră la cafele şi discuții.

Ne-am simțit bine, n-am consumat alcool, masa a fost excelentă, aveam toți patru o dispoziție minunată. Dar nu ştiu ce ne-a venit pe la miezul nopții să discutăm despre soacra mea şi mama soacrei mele, ambele decedate. Mai întâi le-am evocat în legătură cu nişte lucruri, după aceea am vorbit despre ele, dar numai de bine. Pomenindu-le numele mai des, dintr-o dată am văzut toți patru cum de pe un raft al dulapului din bucătărie, suspendat în perete, o foarfecă chirurgicală de vreo douăzeci de centimetri, bine prinsă în nitul respectiv, se ridică, balansează puțin aer, ca să o vedem cât mai clar, şi se trânteşte dintr-o dată pe podea ca şi cum ar fi fost aruncată! Întâmplarea a făcut ca toți patru să cădem deodată cu privirea pe foarfecă, să o vedem cum se ridică singură, încet, cum baletează în aer clănțănind şi după aceea cade cu viteză pe podeaua bucătăriei...După cum am mai spus noi nu consumaserăm alcool, se băuseră doar patru ceşti de cafea şi în mod normal băuserăm apa minerală. Bineînțeles că s-a oprit onomastica s-a oprit în acest moment. Multe minute am rămas toți patru muți. O vreme am ezitat cu toții să ridicăm obiectul de pe podea, după aceea l-am luat totuşi de-acolo şi l-am pus la locul lui, de unde zburase ca un fulg. După această întâmplare ne-a fost frică să mai evocăm persoanele decedate. Frică să o facem, până şi în gând, deoarece ne ajunsese ce-am văzut..."

În general, subiecții care au trăit şi observat astfel de fenomene singură dată, încetează cu timpul să le mai acorde vreo importantă, deoarece în cele mai multe cazuri fenomenele nu recidivează şi rămân întâmplări stranii, rememorate neutru. Vizionarii mistici recomandă

rugăciunea în astfel de cazuri, trăirea în credință cu intensitate şi sinceritate. Fără a exclude acest aspect, radiesteziştii se angajează să localizeze şi să depisteze acele energii noesice malefice, pe care prin mijloace bioenergetice le pot "arde" sau înlătura. Însă în fenomenul *poltergeist* se evidențiază prezența acustică a unor entități, şi nu doar o energie malefică perceptibilă radiestezic. Presupunem sau afirmăm chiar că şi într-un caz şi-n altul "principiul bioenergiei" este baza de referință. Prin faptul de a acționat, un spirit poate fi "văzut" drept un potențial energetic, deoarece se manifestă conform unei anumite "rațiuni" inexplicabile prin rațiunea vie a inteligenței umane. De pildă cum să înțelegem o altă caracteristică a acestor tipuri de manifestare, car sugerează ideea *atenționării*.. iată o mărturie a domnului M Perianu, din Bârlad, un inițiat în domeniul paranormalului:

"Unul din unchii mei a murit foarte tânăr, era elev de liceu când a dispărut din viață. La scurt timp după moartea sa, familia îndoliată se pregătea pentru cină. Conform unei tradiții prezente la noi în unele zone, atunci când s-au pus pe masă vesela, tacâmurile, paharele, s-a pus un tacâm şi un pahar şi pentru unchiul care tocmai decedase. După ce ne-am aşezat cu toții la masă, la un moment dat s-a auzit un clinchet. Cei prezenți au observat că paharul pus pentru unchiul meu se crăpase cu zgomot! Nimeni nu atinsese paharul şi nici nu-l lovise din întâmplare, nu existase prin preajmă vreo sursă de căldură sau altceva care să-l facă țăndări. Cei de față n-au făcut decât să ateste accidentul neprovocat...

De curând(1991) mă aflam în hol împreună cu soția mea care se pregăteau sa plece. Uşa de la bucătărie era deschisă. Deodată am auzit cu toții un țiuit şi un borcan de zece litri, ce se afla pe masă plin cu apă, s-a crăpat. Şi de data aceasta nu exista nici un motiv pentru ca borcanul să crape; stătea acolo de multă vreme, nu fusese atins de nimeni şi nu existau variații de temperatură şi nici vibrații atât de puternice...

În altă zi, în timp ce fiica mea se afla în bucătărie, un cuțitaş cu mâner de lemn, care se afla în chiuvetă, s-a ridicat pur şi simplu în aer, a descris un arc de cerc elegant şi a căzut cu zgomot jos. Fiica mea care văzuse cuțitaşul ridicându-se şi efectuând acel cerc se afla la câțiva metri depărtare de chiuvetă..."

Putem consemna aceste fenomene, putem lua cunoştință şi le putem păstra ca pe nişte evenimente năucitoare, uimiți de reacțiile exprimate şi de unele modalități de acționare; dar nu putem intra în lumea spiritelor decât dezvoltându-ne cunoaşterea teoretică acumulată în cursul timpului, acest tip de cunoaştere având la ora actuală o bibliografie bogată şi într-o măsură destul de mare beneficiind de autoritatea comentatorilor. Dar trebuie spus, cu părere de rău, că puse față în față, studiile dedicate fenomenelor paranormale şi evenimentele paranormale ce-mi stau la îndemână, insatisfacțiile apar frecvent, şi nu o dată inadecvările sau chiar unele improprietăți de termeni consacrați. De unde şi sentimentul că literatura dedicată parapsihologiei şi ocultismului, fenomenologiei paranormale în general a început să emane un aer vetust, în care se mişcă noțiunile de sine şi pentru sine, construind un limbaj aproape specializat prin care nu mai

poți opera cu folos în efortul de cunoaştere. De aceea cred că în marea masă de cărți dedicate fenomenelor inexplicabile, extrasenzoriale, energetice, putem sesiza ipoteze devenite false, pe care însă continuă să se articuleze supoziții; astfel se simte nevoia mai acută ca oricând nu de compilații inhibante mai ales din literatura domeniului, de expresie engleză, franceză sau germană, de colaje din lecturi, pe cât de curajul de a *afirma şi proiecta propriile intuiții* în care să regăsim mai puțină bibliografie şi mai multe idei născute după o necesară lămurire ştiințifică şi religioasă a fenomenelor.

Toate analizele docte lecturate de-a lungul anilor despre paranormal, dezvoltă ecuații atrăgătoare şi sfârşesc prin rezoluția privind incapacitatea omului tributar bagajului său senzorial de a le înțelege. Pentru a ajunge la această rezoluție care a devenit laitmotivul atâtor cercetări desfăşurate, nu era nevoie nici de cercetări şi nici de desfăşurarea lor. De aceea cei preocupați de este fenomene trebuie să-şi elibereze intuițiile chiar cu riscul erorii; asta pentru că, aşa cum este în firea inteligenței umane, dintotdeauna suma intuițiilor este în mod sigur deținătoarea unui adevăr.

În altă ordine de idei, fenomenologia paranormală reprezintă ultimul mister în curiozitatea noastră avidă de-a pătrunde în acealaltă dimensiune a "existenței imateriale", şi de aceea este prima care nu trebuie sufocată de o specializare ce se reduce la urma urmelor la vehicularea unor termeni care, supraîncărcați de-un sens abstract, fac şi mai îndepărtată calea spre adevăr. Spuneam în altă parte că senzațiile trebuie considerate

drept *adevăruri*, care nu intră decât cu forța la o prezumtivă "masă a negocierilor". Cu mijloacele tehnologiilor contemporane de mare rezoluție şi complexitate, senzațiile-adevăruri ar putea fi cuantificate; pornind de la o asemenea întreprindere posibilă azi, intuițiile vor prelungi zonele cunoaşterii brăzdând noi teritorii pe un spațiu fabulos şi atât de imaculat.

*

DETAŞAREA SPIRITULUI DE CORPUL FIZIC

Când în jurul unui fenomen paranormal încep să crească acele vegetații abundente ale speculațiilor abstracte, ne vom pomeni inhibați de jocul nelimitat al gândirii care caută, dar nu mai poate găsi nimic pentru că obiectul căutărilor a fost sufocat de teorii şi cuvinte. Asupra unor fenomene vom folosi percepția noastră senzorială cu toată încrederea, punând în joc simțurile şi în alt plan, superior, judecata, pentru a constata în cele urmă că ele există, iar nouă ne lipseşte un element important ce ne-ar ajuta să le punem un nume propriu şi să le condiționăm existența de o cauză rațională. Pentru a căpăta deprinderi în atâtea domenii practice sau chiar de creație, ne sunt suficienți un număr de ani, perfecționându-ne munca şi perspicacitatea din generație în generație, materialmente ascensiunea calității şi ingeniozitatea fiind nelimitate, însă pentru a pătrunde în propriile noastre mistere de dincolo de materia biologică ne-au fost de ajuns miile de ani de când avem o relativă cunoaştere şi conştiința existenței omului pe

pământ. Dacă noi, ființe inteligente, avem capacitatea de *a şti* despre noi, dar şi conştiința limitelor în cunoaştere, este firesc să apelăm la speranța că există o *supracunoaştere* căreia îi datorăm virtutea de a ne fi apropiat de ea; acesta este saltul cosmic, este esența ce ne separă de toate celelalte forme de viață de pe această planetă.

Mai toate aventurile care au drept țintă înțelegerea spiritului şi a sufletului consumă un mare volum de potențiale în problematizarea dualităților. De ce dacă există binele trebuie să existe şi răul; de ce dacă există iubire, trebuie să existe şi ură; de ce dacă există Dumnezeu, trebuie să existe şi Satana; de ce dacă există fericire, trebuie să existe şi suferință; de ce dacă există Paradisul, trebuie să existe şi Infernul–şi aşa mai departe. Filozofiile articulate în atâtea sisteme îi recunosc omului, în marea lor majoritate, şansa liberului arbitru. Însă fiecare din noi, ca posesori ai acestei balanțe ce ne înnobilează libertatea, vom trăi mai devreme sau mai târziu momentul când propriul nostru liber arbitru îşi va găsi propriul adevăr. Va crede în el, îl va apăra, va lupta pentru el. Iar noi ştim că în lupta pentru "propriul adevăr", rezultat "obiectiv" din judecățile şi opțiunile liberului arbitru, au fost sacrificate sau obstrucționate atâtea adevăruri paralele, ale atâtor liberi arbitri. Dualitatea nu funcționează numai pe principiul cantității recrutate pentru participare, ci şi al calității; ultimul principiu este adeseori exprimat dramatic, când o falsă calitate condamnă la stagnare sau la tăcere o calitate reală şi autentică. Dar legea dualității nu va înceta să funcționeze nici în acest caz finalizat, căci ne întrebăm cine, cum şi în ce fel poate distinge un fals de un autentic atunci când este vorba

de opțiunile fundamentale ale omului, cum este spre exemplu credința. Este necesar sau este logic să ajungem la credință şi să-l cunoaştem pe Dumnezeu lăsându-ne antrenați în lupta contrariilor, devenind subiecți inevitabili în principiul dualității? De ce nu parcurgem o cale calmă şi sigură, folosindu-ne intuiția ca formă de protecție împotriva răului, a păcatului, a atâtor obstacole omeneşti sau malefice care ne vor obliga să revenim în viață pentru o nouă experiență, necesară evoluției sufletului şi spirituale?

Dovezile despre detaşarea spiritului de corpul fizic reprezintă unul din marile subiecte ale fenomenologiei paranormale, deoarece ne obligă să ne recunoaştem într-o existență invizibilă, însă prezentă în existența anterioară a unui corp fizic. Manifestările spiritului nu-i refuză *eului*, construcției senzoriale atenționările prin subconştient şi nu numai, însă niciodată nu-i vor oferi o diagramă completă. Pe de altă parte, încercându-ne puterile prin ştiințele pozitive pentru a lămuri mecanismul fenomenului, ne oprim fatalmente la o constatare de nivel ipotetic: preexistența în evoluția genetică a informațiilor referitoare la propriul nostru corp fizic. Lucrurile se complică atunci când, lăsându-ne văzuți de o vizionară, vom afla despre eroarea de a stărui spiritual şi la nivelul conştiinței în dualități problematizante. O vizionară care m-a uimit de multe ori cu reuşitele ei paranormale, îmi descria energetic felul în care un subiect deschis comunicării cu spiritele poate reuşi această "aventură sacră". Ea îmi vorbea de faptul că dualitatea cu care va porni liberul arbitru în căutarea adevărului divin nu conduce la impactul cu spiritele, ci la o amânare a

subiectului în rătăcire până va găsi calea favorizată; cei care descoperă sau cei cărora li se inspiră drumul adevărat sunt "văzuți" în câmpul energetic emițând bioenergii în formă de spirală! Această caracteristică pare să fie însăşi taina comunicării, în vreme ce celorlalți li se vede blocajul energetic în paralelismul dualității ce le consumă revelațiile şi opțiunile în frământări ce conduc mai greu la fenomenul de eliberare, de deschidere spre Universul Sacru.

În fine, şi de data aceasta trebuie să evoc ştiința medicală, cu precădere psihiatria, care prea des asimilează o seamă manifestări paranormale unor maladii psihice specifice, cum de pildă delirul. Însă cazuistica fenomenologiei paranormale am observat că nu oferă exemple de situații extrasenzoriale "răsturnate", sau absurdități ale fantazării bolnave, ci scene dintr-un univers invizibil care se legitimează prin coerență şi simbol; ceva mai mult chiar, prin anumite scene putem lua cunoştință de deplasarea concretă a spiritului şi de încărcare cu realități inexistente în lumea noastră materială. Să fie sufletul o reacție chimică, având laboratoarele în creierul uman, reacție şi laborator constituind eventual o sursă de imaginație şi de creare a unor universuri inaccesibile creierului sănătos? Sau, ducând mai departe speculațiile, creierul sănătos să fie acela care creează de la ipoteze la materii noi, iar creierul îmbolnăvit de reacții arbii sau disfuncții psihomotorii, să fie acela care creează exclusiv fantezii aberante? Mai rămâne să ne întrebăm, ca atâția alții, de atâtea ori, care sunt granițele dintre *sănătos* şi *bolnav* în evocarea spiritului.

Voi transcrie în rândurile următoare un moment tipic de detaşare a spiritului de corpul fizic pentru a ilustra un mecanism ciudat, prezent într-un subiect perfect sănătos, care nu ştie ce înseamnă delirul sau anxietatea, exaltările subiective sau psihozele:

"Dormeam. La un moment dat, m-am văzut pe mine însămi (este vorba de o intelectuală care trăieşte în Giurgiu), puțin transparentă şi îndreptându-mă liniştită spre fereastră. M-am sprijinit în coate pe pervazul ferestrei şi priveam afară unde era plină zi. Locuiesc la etajul al doilea şi vedeam ceea ce văd de obicei când mă uit pe fereastră.

La un moment dat, cineva din spate mi-a prins cu mâinile gleznele şi mi-a adus corpul în poziție orizontală. Vedeam clar că era corpul din fereastră, şi nu cel în care eram tot eu, dormind. Am simțit imediat o cumplită rigiditate. Corpul meu din dreptul ferestrei continua să se uite la "al doilea corp" până când, într-un moment nou, am devenit, dormind, un punct luminos de dimensiunea unui bob de mazăre. Alături era al doilea corp luminos. Eram perfect conştientă de tot ce se afla în jurul meu. În cameră, totul era luminat ca în plină zi, clar.

Apoi lucrurile s-au modificat. Eram suspendată într-o noapte opacă de cerneală. Nu mai distingeam nici un contur de casă sau altceva. Voiam însă cu fermitate, cu hotărâre să mă îndrept ca punct luminos către un cartier anume şi să-i fac o vizită unei persoane foarte dragi. Am fost pe punctul de a pleca, însă mă împiedica întunericul de smoală. În acest moment începusem să devin conştientă că, dacă nu voi reveni cât mai repede în corpul meu din pat, voi muri! Voința de-a pleca nu se stinsese, în

acelaşi timp, însă, ştiam că plecând mă voi rătăci şi n-am să mă mai pot întoarce în corpul meu din pat. Speriată am deschis imediat ochii. Eram aşezată exact în poziția în care mă văzusem în vis. Această experiență nu poate fi descrisă în toate sensurile trăite pentru că nu aveam mijloacele potrivite pentru a face aşa ceva."

Cunoaşterea acestor fenomene care aparțin manifestărilor spiritului este necesară. Nu le vom transforma în obsesii din cauza neputinței de a le surprinde determinările, ci în semne ce ne confirmă dependența de universul subtil pe care îl percepem intuitiv şi prin credință; prin credință realizăm discreditarea ideilor de care măcar o dată ne-am lăsat contaminați, de-a fi depozitarii unici ai inteligenței în Univers.

Există detaşări pline de conținut, în care evenimentul nu este pur narcisiac, de contemplare, iar spiritul transmite corpului fizic o seamă de informații sau simboluri; există detaşări pe care le-aş denumi "de control", în care pentru spirit pare importantă doar imaginea, ca în cazul care urmează:

"Eram între somn şi trezie, într-o dimineață, înainte de a decide să mă scol şi simțeam frigul. Spatele părea că îmi este străbătut de un aer rece, de parcă cineva mă dezvelise. Simțeam însă că nu mă mai pot mişca. O dorință m-a cuprins, de-a şti dacă plapuma îmi acoperă spatele sau dispăruse şi de aceea era-frig.

Dorința s-a transformat imediat, în sensul că nu mai era nevoie de nimic din ce-mi dorisem, şi imediat m-am văzut învelită, m-am văzut pe mine în pat. Săltasem la vreo 50 centimetri de corpul meu, mi-l priveam. Şi

am simțit nevoia să mă uit la mine mai complet, ceea ce s-a şi întâmplat, deoarece distanța dintre mine şi privirea mea se mărea. M-am pomenit suită la vreo doi metri, sub tavan, suspendată în punctul care mijlocul camerei. Era firesc că mă uitam la mine de sus, ci foarte liniştită, ca şi cum aş fi trăit ceva normal, ceva ce mi s-ar fi întâmplat în fiecare zi.

Muşchii feței îmi erau destinşi, ca-n somn, dar sub ochi păream umflată şi mă miram că aveam părul ciufulit. Privindu-mă îndelung la un moment dat am simțit că nu-mi plac deloc. Eram mâhnită chiar de felul în care arătam. Îmi păream urâtă, nu mai eram eu. Şi a apărut în acea stare întrebarea: de ce mă uit la mine de sus? Eram conştientă de situația în care mă aflam, între somn şi trezie, şi nu puteam înțelege de ce şi cum mă uit la mine de sus. Fără să realizez desprinderea de corp, trezirea producându-se lent, m-a cuprins dintr-o dată frica. Din cauza fricii, imaginea mea privită de sus a dispărut.

Abia acum am putut să mă mişc şi m-am trezit cu adevărat. Mi-am spus că am visat, deoarece nu-mi ieşea din cap întâmplarea şi căutam o cauză, o justificare. Însă ştiam totuşi că nu visez pentru că tot ce trăisem fusese real. Dar nu mică mi-a fost uimirea când dându-mă jos din pat m-am dus la oglindă. În oglindă mi-am văzut masca exact aşa cum o văzusem de sus: eram ciufulită, aveam uşoare umflături sub ochi, fiecare nuanță a feței privită de sus mai înainte, mi se arăta acum, fiind complet trează, în oglindă. Acum ştiam precis că tot ce mi se întâmplase nu avea nici o legătură cu visul..."

Observarea acestui tip de manifestare ilustrat mai sus este deosebit de profitabilă, întrucât nu mai avem de analizat scene şi simboluri ce-ar acuza jocul imaginației, ci un raport vizual între spirit şi corpul fizic. După cum am văzut, spiritul este activ în sensul contemplării, şi nu al determinării. El se mulțumeşte să vadă corpul fizic, detaşându-se în spațiu. Există şi cazuri când astfel de detaşări conțin un mesaj semnificant, însă niciodată nu vom reține o desfăşurare epică a semnificației, ci doar un simbol, de regulă convertit într-o lumină ce se va pierde în mister.

În multe alte trăiri extrasenzoriale avem de-a face uneori cu un imaginar fantastic, însă nu trebuie să-l confundăm pe acesta cu alte tipuri de imaginar, de pildă acelea care țin de creația literară. Cum le putem distinge în sensul lor profund? Gilbert Durand spunea că "Funcția fantastică e aşadar funcția Speranței", adică ceea ce nu vom întâlni în fenomenologia paranormală, unde viziunile, visele, premonițiile sau avertizările simbolice din universul subtil nu sugerează o funcție, ci un cod legat de viață, de existență, de destin. Acelaşi autor, analizând "Structurile antropologice ale imaginarului" observa: "Dacă fantastica lume de dincolo pierde noțiunea timpului, ea o supradetermină pe cea a spațiului, împovărând-o cu polarizări calitative". În cazul fenomenelor paranormale nu avem "pierderi de noțiuni", cum ar fi aceea a timpului, ci chiar existența spiritului în atemporal este o realitate nai mult decât o senzație. În locul "polarizărilor calitative" avem manifestări simbolice care țin de mersul vieții sau de evenimentele existenței. Aşadar, lumea spiritelor este *legată de noi* într-un mod pe care l-am putea denumi "pragmatic", chiar dacă

simbolurile şi semnele "de dincolo" pot fi echivalate cu imaginarul din creația literară.

Continuând observațiile referitoare la detaşări, se pot distinge două situații ce par favorabile fenomenului. Este vorba de fapt de extreme ale existenței, dar niciodată duse până la formele inconcludente, adică la morbidețe sau exaltare–inconcludente bineînțeles pentru fenomenologia paranormală! O stare favorizată este aceea de relaxare totală, iar a doua, când intervine o situație dramatică, dar fără depresiuni nervoase sau pierderi echilibrului conştiinței.

Un exemplu de detaşare cu un sens mai complex şi reverberații paranormale mai largi este al doamnei D. B. Ploieşti, 27 de ani, mama a doi copii. Timp de câteva nopți aude lovituri ritmice în fereastră. Nu le află cauza, dar le receptează până la a se speria de ele. Controlează şi nu găseşte nimic ce-ar fi putut să le producă, mai ales că erau evident produse de cineva. Avea un ritm artificial, tendențios, "gândit". Într-o noapte, ajunsă la exasperare, s-a pomenit înspăimântată şi n-a închis ochii nici o clipă până dimineață. Însă în miezul nopții stând ghemuită pe mijlocul patului şi ascultând ciocăniturile în fereastră, deodată s-a pomenit "aruncată" într-o altă stare. Lucidă, cu sunetul din fereastră prezent în auz, s-a "văzut" desprinzându-se de aşternut. Spaima îi dispăruse ca şi cum nici n-ar fi trăit-o câteva clipe în urmă. Plutea undeva spre tavan, deasupra sobei. Era ea, nu exista nici o îndoială. Însă dintr-o dată a văzut-o pe mama ei, decedată cu mult timp în urmă. Se uita de sus la ea şi se uita la fereastră. Pe fereastră a văzul-o intrând pe mama ei care înainta spre ea.

"Am venit să te iau. Vino cu mine..." i-a spus mama ei.

Răspunzându-i că nu poate merge, că are de crescut doi copii, a auzit-o din nou, insistent:

"De ce să nu vii aici, unde-i atât de bine? Vei scăpa de toate necazurile. Aici e linişte. Nu vii?"

Continuând s-o refuze, mama ei a plecat trecând prin uşă, uşa fiind închisă. O vedea de sus, dar în acelaşi timp se vedea pe ea însăşi în pat. Acelaşi fenomen al fricii, prezent se pare în cazurile de detaşări, a readus-o pe D. B. în corpul fizic. Era înfrigurată şi îşi simțea corpul foarte rigid. Era ca şi cum aflat într-o formă de anihilare, de moarte aparentă.

Fenomenul detaşării din acest exemplu n-a rămas numai la relația dintre spirit şi corpul fizic, ale subiectului. Distinge intervenția "celui de-al doilea spirit", acesta venind din universul astral şi nu dintr-un corp fizic. Este un fel de reuniune, în cazul de față în cadrul unei familii, când un spirit din astral coboară cu o dorință pentru cei vii, care i-au fost apropiați. Aici avem reliefat un fenomen interesant, de peregrinare a spiritului.

În aceeaşi noapte când tânăra D. B. se detaşase de corp şi trăise momentele descrise mai sus, tatăl ei îşi visase soția, mama ei deci, simțindu-i prezența, iar sora decedatei a trăit în aceeaşi noapte o vizită asemănătoare, convinsă în zori că, "Dacă plecam cu ea, puteam să mor!". Se trezise noaptea foarte speriată din cauza zgomotului produs de o carte care s-a desprins din strânsoarea dintre alte cărți, din raft, şi s-a izbit, ca şi cum ar fi fost azvârlită, de podea.

Pe lângă fenomenul detaşării, iniţial şi concludent, avem de-a facc în acest caz cu vizita unui spirit ce pare recalcitrant la singurătatea lui, şi îşi doreşte familia, pe cei apropiaţi. Comportamentul spiritului nu este prudent sau firesc, el se manifestă parcă după propriile-i posibilităţi de a se "exterioriza". Este evidcnt faptul că spiritul nu mai poate înţelege ce înseamnă pentru ceilalţi frica, spaima, şi nu mai ştie să se adecveze convenţiilor din viaţa materială. El are propriul său mod de manifestare, al spiritului, şi nu întâmpină nici o oprelişte fizică, materială. Dar, ca în multe alte cazuri citabile, se dovedeşte până la urmă conciliant; provoacă, cere, insistă şi nu obligă, nu forţează, nu agresează. Resemnat, se întoarce în lumea lui. În alt capitol dedicat altui fenomen voi transcrie cazuri când sufletele neresemnate îşi manifestă prezenţa într-un mod bizar, dar foarte direct, aş spune chiar explicit!–prin nervozitate şi exaltare...

Detaşările în vis sau în stare trează în care evenimenţialul are o pondere însemnată, mimând parcă realul, scene din existenţă, posibile sau iluzorii, sfârşesc aproape întotdeauna cu un fenomen de expulzare în spaţiu. Exemplul care urmează confirmă ipoteza:

"Visam că mă despart de ai mei–relata o vizionară cu o bogată colecţie de evenimente paranormal–şi intram într-o cameră micuţă, în care se afla un pat şi o masă. M-am pomenit în pat uitându-mă pe fereastră. Şi văd stând în picioare în pat un bărbat blond, foarte tânăr. Privea la mine şi aştepta ceva. Prezenţa lui îmi inspira neîncredere, era ceva anormal în aspectul lui. Vedeam în vis cum se înserase, şi m-am întors sprc el să-l întreb ce doreşte de la mine. El s-a dat jos din pat, a venit în faţa mea, m-a

prins cu mâinile de braţe, s-a aplecat ducându-mi creştetul la umărul meu stâng. La gândul că am în faţa mea un vampir, m-am speriat.

Am început să mă zbat în vis ca să scap din strânsoarea lui. Reuşind, m-am trezit din somn. Dar stăteam cu ochii închişi, gândind chiar la vis. N-a trecut mult timp şi am început să aud în urechea dreaptă o voce, trează fiind: "Uite ce-ți fac!" În momentul următor mi-am simțit urechile vâjâind cumplit, iar corpul amorțea, o amorțire rapidă. Şi nu-mi mai simțeam corpul deloc, dar mă vedeam pe mine însămi cum ies din corpul meu, iar o forță de nu-ştiu-unde mă trimitea spre peretele opus, apoi spre plafonul camerei. Dar privindu-mă, realizam că eram la fel cum stăteam în pat, în aceeaşi poziție. Aproape conştientă fiind, am putut gândi că trăiam un moment de detaşare de corpul fizic, şi am strigat probabil: Nu vreau! Nu vreau! Vreau să revin înapoi! Am întors privirea spre corpul meu din pat, dar mi-a fost extraordinar de greu, cu mare efort. Şi am simțit în pieptul meu ceva asemănător unui motor care funcționa perfect şi mă ridica în spațiu; devenisem eu însămi un fel de "forță de deplasare". Cineva–dar nu corpul meu fizic–nu voia să mă primească înapoi, şi îi simțeam intenția de a mă proiecta într-o stare necunoscută mie. M-am luptat cu acea forță şi am învins. Am simțit că reintru în corpul meu şi astfel am putut să mă trezesc complet.

Deşi eram agitată, pentru că vizualizasem tot ce mi se întâmplase, totuşi mă simțeam epuizată şi într-un târziu am adormit din nou. Firul evenimentelor nu se încheiase şi trebuia să fiu condusă mai departe. Astfel m-am trezit în spațiul cosmic, ştiam că nu părăsisem locul. Eu eram în

gcnunchi, la baza unui con de lumină, pereții conului erau transparenți şi puteam vedea imensitatea cosmică. Deodată, din exteriorul conului de lumină m-am văzut privită de doi ochi mari, ai unei entități uriaşe, întunecoase. Simțeam că sunt apărată de o "colivie", care era în conul de lumină divină, prin care nu se putea trece. Ştiam acolo, desprinsă dc corpul meu, că Divinitatea mă apăra...'

Interesant este faptul că în copleşitoarea lor majoritate momentele de detaşare au o ascedență spațială cosmică. Domnul Cristian Georgescu din Bucureşti şi-a perceput cu o fidelitate foarte proaspătă evenimentul expansiunii spiritului în spațiu:

"Vă relatez un vis de la vârsta de treisprezece ani, la o zi sau două după decesul străbunicului meu. Mergând pe apa murdară a unui fluviu şi traversându-l, conştient că ceea ce mi se întâmplă iese din normal şi fără să mă alarmez, odată ajuns pe malul celălalt m-am înălțat spre orizonturi de lumină şi pace, cu o detaşare pe care de atunci încoace nu am mai încercat-o niciodată. Trăiam senzația de imaterialitate şi de beatitudine. Părea că există o forță care mă împingea în afara Pământului, şi cu cât mă înălțam, cu atât senzația era mai plăcută. Vedeam clădirile, pajiştile, apa aceea murdară pe care o traversam, dar toate acestea nu mă mai preocupau, deşi aveau legătură cu experiența mea directă.

Deşi continuam să exist ca un corp fizic–cel puțin aveam propria mea imagine, a sinelui rămas pe pământ–în jurul meu se formaseră sfere concentrice de energie vitală, inexpugnabile, vizualizate ca nişte cercuri argintii care mă mențineau în eter şi lumină, o lumină foarte puternică dar

odihnitoare, altfel decât cea pe care o cunoşteam. Nicicând nu m-am simțit atât de mulțumit în viață, numai că la un moment dat m-am lovit de nişte nori întunecați, şi atunci totul s-a "răsturnat" o dată cu mine, eu căpătând contur material şi o temporalitate apăsătoare.

Imediat m-am trezit, dar nu cu senzația unei prăbuşiri în abis, ci cu sentimentul unei căderi, al unei pierderi imense, al golirii de înțeles şi ideal. Mi s-a întâmplat deseori, până la acest moment, să visez că zbor– ceea ce li se întâmplă probabil tuturor oamenilor. Dar mie această detaşare mereu îmi dădea impresia de independență şi măreție, poate că era chiar un simțământ metafizic. Această înălțare m-a fascinat la modul superlativ, poate că mai mult decât un elixir de tinerețe. După mai multe experiențe de acest fel, zborurile mele de detaşare la un moment dat au încetat, lucru pe care îl regret şi acum. Am mai trăit unele momente de acest fel, dar, din păcate, încercând să mă detaşez de corpul fizic, nu m-am mai putut desprinde de pământ sau mă prăbuşeam ca un obiect lipsit de viață, împins într-o zonă de obscuritate pe care o percepeam drept neant şi neputință..."

În sfârşit, cel mai simplu şi mai concludent fenomen descris de un subiect este următorul, transmis de Cristina (?), din Bucureşti:

"M-am pomenit de vreo cinci-şase ori că mă desprind de trup în vis, că mă ridic, ajung în tavan, îmi dau seama că sunt în lumea visului şi că nu trebuie să-mi fie teamă...şi totuşi, mi se făcea frică şi doream să mă întorc cât mai repede. Odată ajunsă cu "creştetul" în tavan, de teamă să nu ies prin el mă sperii, şi fac efort mare să mă trezesc, uneori nu mă pot mişca vreme de câteva secundc, alteori mă agit, ca şi cum aş fi fost într-un

maraton, dar fără să mă simt obosită. Este ceva fantastic. Dar este şi greu de îndurat spaima că cincva, alt spirit, vrea să-mi ia locul în corpul meu fizic. Este o spaimă ca de moarte..."

Această conştiență cosmică, dilatată reperial între pământ şi văzduhul substanțializat printr-o calitate a luminii necunoscută de sistemul senzorial al corpului fizic, reclamă nevoia de a identifica sursa activă a afectivității. Cine se încarcă de fapt cu spaima–spiritul sau corpul fizic? Acceptăm din mai toate descrierile că spiritul îşi iubeşte lăcaşul material biologic. Însă revelațiile sale excepționale observăm că au loc numai prin detaşarea temporară de corp. Revenind în "casa" sa vremelnică, el va trăi în continuare limitele şi convenționalismele aşezământului material. Printr-o analogie cu o reprezentare fabuloasă a legăturii cu Universul, în care spre exemplu arborele cosmic al Upanişadelor îşi are rădăcinile în ceruri, iar ramurile pe pământ, în felul acesta Brahma împlinindu-şi legile creației cosmice, la fel şi în cazul evenimentelor detaşării vedem că spiritul semnifică rădăcinile, durata, iar corpul fizic ramurile supuse ciclicității hibernale prin înflorire, regenerare şi stingere, moarte aparentă, şi reluarea procesului. Consecvența iubirii spiritului de corp este remarcabilă, dacă avem în vedere manifestarea lui într-o clipă de independență astrală. Pus în dificultate prin imperativul de a opta, spiritul va fi fericit până la exaltare de brusca descoperire a universului său sublim, în acelaşi timp însă el refuză să abandoneze corpul fizic, care nu-i poate oferi superbele revelații astrale. Dacă putem numi această iubire, *datorie*, pe care spiritul şi-o respectă fără nici un criteriu critic față de corp, atunci printr-o judecată

omenească din planul moral ajungem la concluzia că spiritul este cea mai desăvârşită pildă de moralitate şi consecvență. De la o asemenea imagine posibilă, saltul la alta, incongruentă cu aceasta, ne schimbă dintr-o dată reprezentările. Căci există şi situații când spiritele ce n-au cunoscut grația evoluției la un nivel de vibrație superior, se manifestă față de cei apropiați rămaşi în viață ca nişte revoltați, folosindu-şi puterile într-un chip "irațional", de regulă sonorizându-şi prezența şi dovedind o forță "fizică" sau sabotoare alarmantă...

*

UN TEST DE MEDITAȚIE CREŞTINĂ ÎN PREMIERĂ MONDIALĂ

Atunci când îi propuneam bioenergoterapeutului basarabean Ion Lîsîi un test de amploare, efectuat pe principii ale meditației creştine ortodoxe, aveam în vedere faptul că potențialul său bioenergetic permeabil inducției telepatice fusese dovedit de mai multă vreme pe subiecți aflați la mare distanță de vindecător. De-a lungul a câtorva săptămâni rezultatele comunicate de participanții la test au evidențiat eficiența unui mod de tratament, în anumite afecțiuni, ce ține de domeniul paranormalului.

Programul meditației multidimensionale creştin ortodox a surprins la început prin simplitatea lui, în comparație cu alte tipuri de meditație, care cer timp şi inițiere până la recoltarea unor efecte benefice. Primele

şedinţe au avut loc între 3 şi 7 iulie 1992, între orele 7–7,30 şi 22–22,30. Exerciţiile testului constau în: 1. Poziţia fizică şezând, cu ochii închişi, palmele în sus, mâinile pe genunchi, coloana dreaptă; 2. Toată nădejdea şi încrederea în Dumnezeu; 3. Recitarea în gând a poeziei lui Eminescu, "Somnoroase păsărele" (prin conţinutul ei şi muzicalitatea versurilor, această poezie recitată în gând s-a dovedit relaxantă, rolul ei fiind de deconectare de realităţile cotidiene, de odihnă cerebrală, ca şi de identificare cu o atmosferă interioară calmă şi pastorală); 4. Relaxare interioară–relaxare exterioară; 5. Ascultare interioară–ascultare exterioară; 6. Toată nădejdea şi încrederea în Dumnezeu–"Facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe pământ..."; Încheierea meditaţiei cu rugăciunea "Tatăl Nostru", apoi o mişcare de câteva minute, ridicându-ne din poziţia de meditaţie, relaxaţi, calmi...

În timpul meditaţiei s-a evitat prezenţa altor persoane atât fizice, cât şi cu privirea. Fiecare participant şi-a creat o jumătate de oră de linişte, fără nici un eveniment exterior sau interior perturbator. Bioenergoterapeutul Ion Lîsîi s-a aflat în timpul indicat în legătură telepatică permanentă cu participanţii. Testul s-a referit la întregul teritoriu al ţării. Voi consemna primul caz de vindecare efectuat de Ion Lîsîi în Bucureşti. Se afla în casa unui medic, când acesta primise un telefon de la o bătrână care avea suferinţe mari şi cerea un consult de urgenţă. La propunerea medicului, vindecătorul a luat receptorul şi a continuat convorbirea cu bătrâna bolnavă, efectuând de fapt, fără ca ea să ştie, un tratament telepatic prin telefon. Spre surprinderea bătrânei, rezultatul a fost cu totul neaşteptat.

Cuvintele ei de uimire nu-i mai ajungeau ca să exprime tot ce simțise. A doua zi, vindecătorul s-a dus la bătrână să-i aline alte suferințe, mai vechi, de care se plângea. La încheierea şedinței, bătrâna s-a plâns că avea o floare care începuse să se veştejească. Vindecătorul a tratat şi floarea prin bioenergie. A doua zi floarea reînviase!

Atât cazurile asupra cărora intervenise prin bioenenergie în contact direct cu pacienții, cât şi cele rezolvate telepatic înseamnă o identificare cu câmpurile bioenergetice ale pacientului. Această identificare îl ajută pe vindecător să fie în permanență în starea şi schimbările care au loc în organismul pacientului, printr-o deplină dăruire de sine prin propriul său câmp bioenergetic. Dincolo de aceste amănunte descrise simplist, pentru a nu încărca textul cu noțiuni care nu fac obiectul acestui capitol, trebuie accentuată trăirea în credință şi conştiința că vindecătorul însuşi reuşeşte o deschidere energetică printr-o anume concentrare, care îl conectează, după ferma sa convingere, la energiile dimensiunii sacre ale universului. Vindecătorul este absolut conştient că "lucrează prin Puterea lui Dumnezeu", şi că în absența contactului subtil pe care el îl resimte, potențialul său bioenergetic n-ar fi eficient. Există şi cazuri care nu răspund la acest tip de meditație–vindecare. Deoarece acestea țin de karma fiecărui subiect, marcată ca o predestinarc, asupra căreia intervențiile telepatice ale biocâmpului nu mai pot influența, subiecții respectivi nu pot beneficia de rezultate. Evident, acest aspect este foarte delicat. Nu poate fi transformat într-un principiu, după care cei ce vindecă prin inducția telepatică a biocâmpului energetic se află în grațiile Puterii Divine, iar ceilalți ar trebui

să se resemneze, eşecul intervenției fiindu-le programat prin karmă. Fiind vorba de vindecări sau de imposibilitatea vindecării, este imprudent şi aproape nefiresc să i se spună unui pacient că însuşi Dumnezeu îi refuză tămăduirea. Rămânem aşadar la aspectul concret, când vindecătorul constată că poate interveni benefic asupra unei maladii, sau se simte neputincios să o abordeze şi atunci refuză şedințele de tratament bioenergetic.

Ce interesează în cele ce urmează, este rezultatul însuşi al meditației multidimensionale creştine ortodoxe efectuate în premieră mondială în vara anului 1992. La o săptămână după efectuarea testului cu programul respectiv, o dată cu comunicarea de către participanți a rezultatelor descrise amănunțit s-a putut constata un fapt excepțional, exprimat prin vindecări în proporție de peste 80 la sută din participanți. Numărul răspunsurilor în scris la acest test a depăşit cifra de 500, astfel că s-a putut trage o concluzie ferită de erori. Pe primul loc par să se situeze unele maladii psihice. Analizând rezultatele, s-a emis şi părerea că ar putea fi vorba de vindecări prin autosugestie, fenomen bine cunoscut în medicină şi în cazuistica medicală. Acest aspect însă n-a rămas valabil, deoarece numeroase maladii, prin inducție telepatică nu sunt compatibile cu o ameliorare prin autosugestie. De aceea consider că fenomenul trebuie ilustrat prin mărturiile înseşi ale celor ce-au efectuat testul. Asociind efectele descrise cu ceea ce se cunoaşte la ora actuală din cazuistica vindecărilor paranormale, putem desprinde o seamă de elemente concrete ce pot reține atenția specialiştilor.

"Am probleme cu inima–stenoză mitrală, care mi-a făcut mereu mari necazuri, deşi am avut curajul să fac trei cezariene pentru a avea copii. În cele 5 zile de test am beneficiat de 8 şedințe ş pot spune că nu am mai avut probleme cu palpitațiile şi senzații de strangulare. Abia aşteptam să vină ora 7 sau 22, mă simțeam foarte relaxată, aveam senzația de furnicături la picioare şi mâini, de caldură, apoi cum trece un curent prin mine (era o senzație ca atunci când te cutremuri de o imagine sau de o veste neaşteptată). Din nou o stare de uşurare, de relaxare profundă şi un sunet continuu, ca un țiuit. Deodată am simțit că nu mai am covorul sub tălpi. Am mişcat degetele de la picioare, în mod voit, şi mi-am dat seama că nu mai ating covorul, le mişcam în gol. M-am speriat atât de tare, încât am făcut un salt în uşă şi am țipat. Plutisem? Mi se părea că o forță din afară mă trăgea în sus. Totul a durat câteva secunde, însă le-am trăit cât într-o oră. Starea nu poate fi descrisă" (Chirilă E Bucureşti).

"Pot sta întinsă pe spate, picioarele nu-mi mai tresar decât foarte rar, am reuşit foarte mult să mă relaxez, să am eliberare interioară, să nu mă mai simt copleşită de gânduri, de temeri. În fiecare seară am efectuat testul. Coloana nu mă mai doare, m-am simțit masată pe tâmple şi am adormit uşor, imediat, ceea ce mi se pare incredibil! Presupun că fiecare participant la testul multidimensional creştin a simțit altceva–o colegă a mea s-a plimbat prin câmpii luminoase! Cert este că tot ce mi s-a întâmplat în bine nu sunt născociri, nici simple senzații subiective, le-am trăit exact şi nimeni nu le poate nega. "(Nadia Dumitriu, Piteşti).

"Posibilitatea oferită prin testul de meditație efectuată telepatic a fost bine venită pentru mine. La început am simțit furnicături de slabă intensitate în degetele de la mâini şi de la picioare. S-au accentuat pe măsură ce timpul trecea, urcând treptat în tot corpul (o senzație percepută foarte clar). La un moment dat a apărut un fel de vibrație. Cert este că tot corpul îmi era cuprins de o căldură uşoară, plăcută, mai întâi în zona bazinului. În tot acest timp respirația a devenit uşoară, eram conştient că trăiesc nişte stări neîncercate până acum. Apoi necesitatea de a respira parcă dispăruse, furnicăturile vibrante persistau în tot corpul. Simțeam dilatarea corpului, a pieptului mai ales, întreg corpul părea că are tendința de a pătrunde adânc în pat. Am fost invadat de o bucurie imensă, aerul însuşi a devenit bucurie. A fost ceva minunat, am început să expir foarte uşor, încet, bucuria cuprindea întreg corpul. Corpul se relaxase, nu mai era rigid, simțeam cum mă îmbrățişează însăşi bucuria. Sunt sigur că dacă continuam testul telepatic, mă rupeam de prezent. Simțeam o stare de abandonare față de mine, mă lăsam purtat de senzații. A fost experiență extraordinară, vă mulțumesc" (Cotruş, Sibiu).

"În prima seară a testului, senzație de înfundare a urechilor şi vâjâit. Apoi senzația de apăsare pe punctul dintre sprâncene şi globii oculari. Am vrut să mă relaxez, pentru că aveam o durere cumplită reumatică pe coloană–care a dispărut în câteva minute. Am "văzut" mental triunghiuri cu muchiile rotunjite, de culoare violetă-sidefată, cu irizări roşcate şi cercuri care se deplasau. Apoi în dreptul punctului de pe frunte "tunelul" din craniu, parcă era o peşteră cu aceste culori viorii prin el.

În ziua a doua, apăsare, culori în dreapta, sus, în interiorul frunții şi un ochi roşcat întredeschis. În ziua a treia a dispărut apăsarea de pe frunte. În locul ei a apărut o "pată" caldă persistentă. Furnicături şi înțepături pe față în ziua a patru. Senzații de ridicare a călcâielor, a mâinilor, mici pulsații în vârful degetelor, înțepături în pielea picioarelor. Am vizualizat o margine de loc într-o lumină cenuşie, cu un stuf negru, apoi o pădure, un mormânt acoperit cu zăpadă şi o cruce mică de lemn negru. Un sunet plăcut la încheierea testului. M-am mirat şi am mulțumit" (Mihnea Antonia, Vulcan).

"Cert este că am simțit o pace interioară şi somnul mi s-a îmbunătățit simțitor. În timpul rugăciunii din programul testului creştin simțeam în jurul meu un aer benefic, un aer de munte şi mă simțeam apărată de toate relele lumii. Tot timpul testului simțeam în mâini ca două mingi călduțe şi, cu toate că aveam ochii închişi, erau luminoase şi pâlpâitoare. Cred că acest test m-a întărit sufleteşte şi mai ales trupeşte" (Milotiu Maria, Bucureşti).

"Am urmat programul testului timp de cinci zile. M-am rugat pentru vindecarea durerilor de cap pe care le aveam de doi ani. În una din şedințe am simțit, fiind culcată în pat, că mă desprind şi mă ridic cam la un metru înălțime, şi că pluteam în aer. Asta nu a durat mult. Tot ce pot spune este că de atunci nu mai am durerile de cap care erau groaznice şi nu-mi treceau cu medicamente. Am lăsat să treacă puțin timp până să vă scriu, ca să fiu sigură că m-am vindecat. Aş dori ca vindecătorul basarabean să mai repete programul. Vă mulțumesc din suflet" (Păun Maria, Bucureşti).

"În timpul meditației creştine, ținând palmele la o distanță variabilă, am început să simt în palme nişte atingeri imateriale. Puteam să le mişc numai prin intermediul gândului. Am început să simt chiar forțe care acționau asupra palmelor, alternativ, când pe dreapta, când pe stânga. Ținându-le la distanță fixă, încercând să le apropii cu o mişcare relativ bruscă, simțeam o forță de respingere ca atunci când ai doi magneți care se resping şi vrei să-i apropii.

Uimit de această întâmplare, m-am întins în pat rugându-mă la Dumnezeu. A doua zi am repetat acelaşi exercițiu şi după mai multe încercări am reuşit să "prind" acel "ceva" între palme care nu ştiu exact ce este. La o mişcare bruscă, acea formă de energie sau acel câmp magnetic dispare, putând fi regăsit după o concentrare relativ scurtă, care se accentuează o dată cu trecerea timpului. Când îmi rotesc mâinile sau le deplasez în sus şi în jos simt această formă de energie ca şi cum aş mângâia-o. Dacă îmi impun să se deplaseze mâinile una față de alta, simt cum sunt împins în palme de aceste forțe de natură necunoscută mie, palmele deplasându-se fără ca eu să le mişc intenționat.

Mi se pare de-a dreptul extraordinar să pot avea o asemenea energie între palmele mele, pe care o pot controla cât de cât cu gândul. De ce natură este această energie? Oare această energie este rezultatul la care spera bioenergoterapeutul să ajungă fiecare dintre participanții la testul telepatic?" (F.D., student, Timişoara).

"De la efectuarea testului nu am mai fumat. Eu fumam un pachet pe zi şi nu cred că aş fi putut să mă las fără acest test telepatic. Gândurile îmi

sunt foarte limpezi. E totul atât de liniştit. Înainte, dacă mă supăram, apăreau dureri de vezică biliară, eram obosită. Acum nu mă mai supără fierea. Îmi văd de treburi fără probleme, fac lecţii cu copiii." (Mihaela Bîrliba, Bucureşti).

"Revelația a devenit foarte evidentă în seara primei zile de test. Am simțit în serie curentări, frisoane ce începeau din zona dorsală, se propagau în toată zona spatelui apoi în cap şi se terminau în picioare. La început m-am speriat puțin, dar treptat m-am obişnuit. Fac precizarea că sunt accidentat de o motocicletă şi am o strivitură puternică la gamba dreaptă, cu umflătură, învinețire şi dureri cu arsuri. Curios este că după acele curentări–frisoane durerile nu le mai simțeam. Fenomenul însă este foarte neobişnuit, trebuie să-l descriu. La recitarea în gând a poeziei şi a rugăciunii, un punct luminos, urmat de raze ce veneau ca un fulger din direcția est-nord-est intra prin ochiul meu stâng şi imediat se producea acea înfiorare–curentare ce se propaga în tot corpul. În a doua zi au apărut valuri de curentare extrem de puternice. Nu vreau să fac afirmații gratuite, dar simt că vindecarea piciorului meu merge evident spre bine" (Dumitru Furnică, Ialomița).

"Şedințele de test mi se par teribil de sugestive. Am excelat în imagini foarte clare, viu colorate, ale unor persoane şi necunoscute, îndeosebi cu relief deluros, păduri, poieni, iarbă multă verde şi flori, construcții cu stiluri arhitecturale diferite, toate în lumina puternică a soarelui, îmbrăcăminte de epocă şi modernă, prețioasă, elegantă. Ca efecte asupra spiritului meu, speranța şi credința în Dumnezeu îmi sunt

permanente şi puternice, iar în zilele cât a durat testul şi în cele ce i-au urmat, starea de calm, de bunătate, de încredere, de stăpânire neimpusă au fost prezente şi în interiorul meu şi în comportamentul faţă cei din jur.

Voi reda numai acele imagini şi stări care m-au impresionat mult. În prima seară senzaţia de căldură a fost puternică în ambele palme şi pe întreaga lor suprafaţă, accelerarea şi accentuarea bătăilor inimii şi a vibraţiilor trupului. Am "văzut" mai multe imagini interesante, ca-ntr-un film de animaţie. După încheierea programului de test am simţit amorţeală generală şi o stare de împăcare cu sine. În ziua a doua căldura a atins o intensitate mare şi am simţit o usturime care a urcat cuprinzând antebraţelc, braţele, umerii, apoi omoplaţii ca o pelerină, pentru ca apoi să se transforme în mâncărime. Am constatat că după terminarea testului palmele îmi erau ca atunci când aplauzi îndelung, înroşite tare. Presiuni în timpane, ceva din afară părea că pătrundă în urechi şi o forţă din interior se opunea. Prezenţa unui spectru de culori pastelate, diafane, este extraordinară. Auzeam voci, dar niciodată n-am reţinut ce spuneau. Am văzut ceva asemănător cu calota Pământului, de sus, la poli, pe care evidenţiam grupuri sau aglomerări de semicercuri întrepătrunse, luminate puternic. Am văzut şi imaginile de pe pereţii Mănăstirii Voroneţ, îngeri, sfinţi, apostoli, pe care le priveam însă de sus, de deasupra mănăstirii.

În ziua a treia a testului telepatic am avut viziuni cu totul deosebite. De la o persoană de sex feminin am luat un lacăt foarte fin, cu un design deosebit de interesant, înglobat în piele neagră pe care l-am pus şi privit în palma stângă. În ziua a patra mi-a apărut o sală imensă de dans dintr-un

castel austriac, plină de perechi îmbrăcate în costume adecvate de la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea, totul pe fundalul muzical al unui superb vals vienez.

În ceea ce urmează m-a impresionat mesajul (dacă a existat!) pe care l-am înțeles abia a doua zi. Pe un deal, la baza căruia mă aflam, au apărut doi tineri ale căror figuri nu le vedeam clar, dar a căror conversație am auzit-o foarte bine. Îşi alegeau locul de aşezare, dar nu ştiam pentru ce anume, având ca alternative partea dreaptă, nivelată a dealului sau panta spre vale. Unul dintre ei şi-a ales versantul destul de înclinat spre valea mărginită de case albe, acoperite cu țiglă. Eu mă aflam în afara câmpului lor vizual şi în momentul în care unul din tineri şi-a ales versantul, am gândit că nu este deloc bine că a ales panta ca loc şi am vrut să-i atrag atenția, dar în acelaşi moment cel care-ş invitase să aleagă, a fost de acord şi a constatat spunând foarte clar: "Dar locul acesta înseamnă cădere, cădere, cădere!"

Imaginea n-a mai persistat, timpul testului telepatic încheindu-se, am revenit la starea mea normală.

A doua zi însă, pe la ora prânzului, fiul meu a plecat de-acasă cu un prieten să se plimbe. Peste puțin timp am fost anunțată la telefon că, într-un loc în pantă, din spatele blocurilor, foarte asemănător cu cel din viziunea din timpul testului telepatic din seara trecută, a căzut lovindu-se destul de grav!" (Veronica C., Suceava).

"Poziția culcat pe spate, coloana dreaptă, mâinile pe lângă corp, palmele în sus, ochii închişi...aşa am început programul testului telepatic.

Intrând în legătură energetică cu vindecătorul, mai întâi a apărut un întuneric absolut. Senzația de comunicare cu Universul, o senzație de eliberare, de înălțare, de fericire. Apoi fulgere scurte, totul se luminează. Am, în câmpul meu vizual, o margine de pământ ce se îmbină cu o margine de cer. Pământul e maroniu-roşcat deschis, auriu-roşcat, nisipiu. Se văd şi unele particule de pământ. O aurora boreală se aprinde din ce în ce mai mult pe cer, la marginea Pământului; aş putea s-o ating cu mâna. Culori diverse, minunate, pâlpâitoare acoperă tot cerul pe care-l văd...Fâşiile de lumină albă sau alb-auriu sau albăstrie devin din ce în ce mai intense, mai sclipitoare: au acum strălucirea fulgerelor. Din trupul meu izvorăşte brusc un fascicul luminos. O senzație de putere, de sănătate, de eliberare. Corpul întins în umbră e al meu. Țâşnesc din mine–eu, abur uşor, alburii ce ia treptat forma unui triunghi cu vârful prins de stern. Laturile triunghiului sunt brațele mele, le simt desfăcute în elan spre înalt. Aici, sus, nu sunt decât ceață, dar ştiu că sunt eu. Nu ştiu dacă a mai rămas ceva din mine, din trupul întins, eu sunt în întregime în acest triunghi de ceață ce încearcă să se desprindă pâlpâind ca o flacără de ceață. O senzație de fericire imensă; sternul mă ține, numai el, şi vârful triunghiului ca nişte degete îl tot pipăie să nu se piardă legătura. Daca m-aş desprinde, m-aş mai putea întoarce? Fericire şi teamă..." (A.D. Suceava).

Încheind aici răspunsurile, câteva din sute de descrieri care ar cere sute de pagini, se poate observa spectrul de efecte induse telepatic printr-un test de meditație creştină. O adevărată "simptomatologie" am putut recolta din sutele de răspunsuri. Interesant este faptul că unii participanți, depăşind

jumătatea de oră în care vindecătorul Ion Lîsîi acționa telepatic concentrându-se, se pomeneau, fiind în "afara programului" şi lipsiți de influența biocâmpului vindecătorului, într-o zonă de senzații cu totul străine de cele dobândite prin test. Adică, revenind la normal, efectele dispăreau brusc, "starea normală" reintegrându-i în circuitul banal şi în simțurile obişnuite; mulți participanți, care n-au ştiut sau au uitat să încheie testul în timp prestabilit, s-au pomenit şocați de revenirea la normal, aproape ca nu-şi mai suportau "normalitatea" şi abia aşteptau să se apropie jumătatea de oră, dimineața şi a doua, seara pentru a intra în universul diferit al senzațiilor evidențiate telepatic.

Fenomenul vindecărilor paranormale este bine cunoscut. El a incitat curiozitatea specialiştilor, a fost asociat autosugestiei sau unor factori subiectivi, mai ales de natură psihică. Există şi câteva cărți dedicate fenomenului. În acestea se descrie cu o perseverare în amănunte utile şi inutile "procesul" în desfăşurarea lui cotidiană şi sunt surprinse în context evenimentele benefice ale tămăduirii. Se descrie deci un subiect cu maladiile sale, şi evoluția însănătoşirii prin mijloace diferite de acelea alopate, clinice, medicale. În testul de meditație multidimensională creştină s-a avut în vedere capacitatea bioenergoterapeutului Ion Lîsîi de a cuprinde prin forța sa telepatică un teritoriu vast, subiecții care au efectuat testul resimțind în totalitatea lor, în intensități şi beneficii diferite, influența forței vindecătorului. Actualmente Ion Lîsîi se află pe alte continente.

*

ÎN LUMEA VISELOR PREMONITORII

Parapsihologii, cercetătorii fenomenclor paranormale dependenți de științele oculte şi alți inițiați nu pot împărtăşi năzuința cuiva de a porni spre împărățiile onirice lăsând în pragul primei porți cunoştințele despre manifestări ce par să sfideze lumea materială şi vulnerabilul corp fizic. Golirea de cunoaşterea ce face obiectul științelor spirituale pare o aventură, în trăirea ei având însă întreaga libertate de a specula un imens număr de manifestări paranormale, bizuindu-te doar pe propriile intuiții. În cealaltă alternativă, *corectă*, aplicând cunoştințe deja atestate, unor fenomene cărora le distingi ineditul, vei fi pus în situația de a descoperi un pământ nou carenu are pe harta cunoaşterii paranormale nici un nume. Acestei asimetrii între cunoaştere şi noutatea evenimentului paranormal îi putem oferi drept argument nelimitata lume a viselor premonitorii...

Somnul este evenimentul crucial al conservării şi reîmprospătării potențialelor vitalilății fizice şi psihice. În acest răstimp de aparentă deconectare de sinele agitațiilor verticale raționalizate, lipsim parcă din noi înşine "murind" pentru câteva ore; în această binecuvântată "moarte" milioane şi miliarde de celule lucrează în folosul nostru. Şi tot acum vom fi nişte "turişti" fericiți sau întristați călătorind prin cel mai mirific sau mai deprimant univers al subconştientului, purtați în voia teribilei puteri de imaginare, desprinşi de materialitatea de atâtea ori uzată de frecvența monotonă a gesturilor şi faptelor cotidiene. În plan ideal, somnul este o

recompensă exprimată ciclic; în plan existențial şi fiziologic, absența somnului înseamnă prăbuşirea; în plan metafizic, somnul este lumea subconştientului plină de viață şi de evenimente; în planul conexiunii la dimensiunile astrale, starea de somn este "solul" prielnic rodirii fenomenelor paranormale, adeseori constructoare de viziuni şi premoniții pe care le presupunem influențate de lumea spiritelor din atemporal...

Deşi atipic şi inconcludent, visul rezultat din conştientizarea "lucidă" față de evenimentele onirice din timpul nopții poate fi dominat de personalitatea puternică a *eului*. În aceste cazuri, trebuie să fim circumspecți în valorizarea visului. Obsesiile sunt cumulative şi se vor manifesta în subconştient preluând elemente şi chiar imagini din realitatea obsesiilor, restituindu-le în timpul somnului modificate şi devalorizate ca semnificație vizionară. Mecanismul acestor categorii de vise este bine cunoscut, iar aşteptarea sau căutarea unui sens paranormal în desfăşurarea lor nocturnă nu poate duce decât la supoziții subiective, irelevante. Nu ştim din ce cauză şi în ce fel visele atestate semnificant au loc într-o stare psihică neangajată într-o realitate cotidiană evenimențială sau obsesivă. Visele autentic premonitorii par să speculeze elementul surpriză, ele nu se vor anticipate mental sau prin dorințe, şi nici chemate să anunțe un fapt de viață sau o întâmplare. De unde putem deduce că influența spiritelor emițătoare asupra conştientului nu constituie o "practică". Aceleaşi spirite intră în contact numai cu spiritul desprins de mecanismele "obiective" ale rațiunii şi logicii. Evitarea conştientului, a judecăților lucide ale creierului, a *eului* dominant poate avea motivații importante, însă ele ne rămân

necunoscute. Spiritele aşteaptă "modificarea" la nivel cerebral şi trezirea subconştientului la o aparentă autonomie pentru a intra în scenă. Iar atunci când găsesc scena liberă şi vor să rămână în "atmosfera" ei câteva clipe, sunt în stare să ne redimensioneze accesul la cele nevăzute. Pot chiar, ca în exemplul care urmează, să îndemne în mod explicit la un gest profitabil:

"Imediat după stabilizarea din 1947–îmi scria un corespondent din Dobrogea–am visat o listă de câştiguri pentru Loto Popular, de 100 lei lozul. Lista însă era aşezată invers, şi nu am putut vedea decât capătul de jos, pe stânga, unde am zărit cifra 12 sau 21, fiind răsturnate față de poziția în care le priveam, nu le-am distins bine. I-am povestit mamei visul, la care mi-a spus să risc 200 lei şi să două lozuri cu cele două terminații. Ceea ce am şi făcut. Am câştigat un reşou Aragaz complet, cu butelie, ceas şi furtun. Pentru acel an era ceva extraordinar de important. Agentul de la Loto îmi oferise douăsprezece mii lei, însă mama mi-a spus: "Norocul tău nu este în bani, ci în obiccte. Nu-ți vinde norocul!"

Sunt prea rare cazurile când cineva care pune preț pe relevanța unui vis, îşi ia toate măsurile pentru a preîntâmpina premoniția lui. Unele vise au forță de destin pe termen limitat, dar nici acestea nu au caracterul de decret pentru subiectul în cauză. Aceste aspecte sunt fireşti, deoarece este mai nefiresc să ne imaginăm comportamentul nostru evaluat după elementele sumbre sau tonice ale visului. Erorile ar fi atât de numeroase, absența împlinirilor visului descurajantă, de aceea trebuie să ne împăcăm cu ideea că împotriva visului premonitor nu putem veni imaginându-ne un comportament capabil să-l înlăture din viața noastră. De cele mai multe ori,

semnificația vizionară a visului este asemănătoare cu un mecanism ce se construieşte în starea de somn şi va trebui neapărat să funcționeze într-o zi, într-un ceas, sau într-o perioadă mai lungă de timp fără a putea fi deturnat, stricat, oprit! Uneori semnificația unui vis aparent fără importanță este conştientizată după ce evenimentele au început să ruleze. În acest sens putem reține cazuri când un vis avertizant neluat în seamă, semnifică un evenimențial dintre cele mai stresante şi aparent absurde:

În vara anului 1980 doamna I. Stoica din Bucureşti petrecuse un sejur minunat la mare urmând să plece imediat la munte, reîntoarcerea în Bucureşti. La munte urma să plece cu încă o pereche de prieteni, cărora le lăsase cheile apartamentului şi îi aştepta pe soții S. pentru a fixa itinerarul montan. Până aici vedem un aranjament normal, fără nici o accidentare de tip paranormal. Visul va interveni exact unde era nevoie de el caruselul continuă, anormalitatea vestită de vis se pune în scenă...

Perechea de prieteni anunță că nu-i mai poate însoți la munte atunci când planificaseră plecarea, ci în după-amiaza următoare. O zi de întârziere însemna mult. Doamna S. vroia să renunțe, dar prietenii o conving că trebuie să plece, fie şi cu întârziere. Paradoxal, prietenii se hotărăsc să plece înainte şi să-i aştepte la Padina. Peste două zile familia S. (soții şi doi copii) se scoală devreme, îşi fac rucsacurile de drum. În aceeaşi clipă se strică râşnița de cafea. Caută o soluție şi îşi dau seama că întârzie la gară, riscă să piardă trenul...

Din acest moment visul începe să-şi pună în scenă semnificația (îl voi descrie mai încolo!). Familia S. ia un taxi care rămâne repede în pană şi

foarte departe de gară, într-un loc nu prea circulat. Reuşesc să înduplece un particular şi ajung în gară cu zece minute înainte de plecarea trenului, dar află că trenul respectiv era suspendat. Îşi cumpără bilete la un tren internațional, care oprea în Sinaia, dar află curând că acesta are o întârziere de aproape două ore. În fine, trec şi aceste ore, ajung în Sinaia, iar maşina pentru Cota 1400 se strică la o curbă, în mijlocul drumului. După mult timp vine o altă maşină să o tracteze pe cea stricată, ajung la Cotă în ultima clipă când puteau să prindă telescaunul ca să ajungă la Vârful cu Dor şi de acolo să coboare pe pârtia de schi spre Padina. Pe drum însă începe o ploaie torențială, dar ei refuză să se oprească la Babele şi ajung la Padina uzi până la piele. Prietenii care îi aşteptau acolo le spun că n-au găsit loc decât la cort şi ei nu mai au ce face, era deja întuneric...

Neavând saci de dormit, îndură noaptea un frig cumplit, se trezesc înțepeniți. Domnul S. se hotărăşte să se întoarcă în Bucureşti. Doamna S. încearcă să găsească loc de cazare la schit, dar este refuzată pentru că erau prea mulți. În sfârşit găsesc locuri la "Peştera". Dar caruselul ostilităților nu se va încheia. Doamna S. îşi aduce aminte visul şi-şi dă imediat seama că ea ştiuse tot ce se va întâmpla, prin "citirea" semnificației visului. De ce nu renunțase la călătorie de vreme ce ostilitatea față de această călătorie o intuise din vis cu claritate? Fiind pe munte, nu face decât să-şi ia măsuri, pentru că sensul visului îl dezlegase şi abia acum o preocupa. Le spune copiilor să fie atenți şi prudenți, pentru că o visase pe fetița prietenei ei cu o mustață bogată, stufoasă. Convertind imaginea în sensul ei tradițional, simbolul fiind verificat şi de mulți alții de-a lungul timpului, înțelege că ar

fi trebuit să stea acasă, în Bucureşti, pentru că obstrucţiile se vor repeta şi de acum înainte, visul asta vroise să spună. Fixează întoarcerea acasă peste două zile, iar ziua următoare debutează la fel de prost ca celelalte. O stare de spirit grea, fără nici o voinţă, fără nici un entuziasm pune stăpânire pe toţi. În această stare se duc totuşi într-o poiană din apropiere,–după socotelile doamnei avertizate prin vis–nu se putea întâmpla nimic. Domnii joacă şah, copiii canastă şi, la un moment dat domnul S. se ridică de pe pătură ca să se dezmorţească. În clipa aceea este izbit din spate de un turist cu rucsacul greu, care alerga să prindă telecabina. Luat prin surprindere, S. cade în iarbă de unde nu se mai poate ridica. Este dus de urgenţă pe braţe la punctul sanitar, salvamontiştii şi medicul îl ajută, dar nu mai aveau tren sprc Bucureşti. Domnul S. petrece noaptea în dureri cumplite, medicul nu are cum să intervină, apoi este coborât în Buştcni, i se pune un prim gips pe o groaznică fractură maleolară.

Ajuns cu greu în Bucureşti, suportă două operaţii, i se pun şi i se scot nişte şuruburi speciale şi este obligat să rămână imobilizat acasă un an şi trei luni! Iar visul avertizant era cât se poate de clar în imaginea lui aparent aberantă–fetiţă cu o mustaţă plină şi stufoasă! Caruselul obstrucţiilor începuse la plecare, se manifestase pe parcurs cu o tenacitate foarte explicită şi sensul vizionar al visului îşi atinsese semnificaţia finală prin accident. Nu ne putem hazarda să traducem simbolurile prin a le generaliza, important era că doamna S. ştia semnificaţia negativă a visului, aceeaşi semnificaţie fusese "operaţională" şi în alte cazuri, însă nu o putuse revalida decât prin experienţa concretă, evenimenţială. Ascultând de

semnul visului, evenimentele n-ar mai fi avut loc–ceea ce nu este cu putință, pentru că un vis avertizant *trebuie* să manifeste în planul concret prin evenimente concrete. Există şi aleatorismul coincidențelor, dar cazul relatat nu face parte din această categorie a imprevizibilului. Toate momentele anterioare evenimentelor nefaste erau încărcate de ostilitate, de unde pare că însuşi visul cu imaginea sa simbolică pune în calea subiecților tot felul dc "răutăți" pentru a-i întoarce din drum...

Evenimențialul oniric nu poate fi generalizat, nu există o regulă secretă conform căreia a visa înseamnă a primi o comunicare sau un mesaj, un avertisment sau o prefigurare. Din această cauză, convertirea unui vis premonitor într-o semnificație valabilă stă sub semnul subiectivităților nesemnificativului. În receptarea unui mare număr de vise, acelea care conțin cu adevărat un mesaj sunt mai rare şi atestată de regulă prin experiența vieții.

Cele mai multe vise desfăşoară în subconştient pelicule figurative încărcate de stări reorganizate diferit, într-o animație plină de splendoare sau de oroare, dar fără a ne furniza sensuri sau mesaje. Un observator al fenomenului, domnul C.D. din Craiova, îmi comunica o foarte pertinentă observație:

"Visele figurative sunt oarecum urâte, deşi unele imagini sunt perfecte şi frumoase. Eu am două feluri de viziuni. Unele nu seamănă decât poate cu arta grafică de regie. Sunt expresii de creativitate pură, desăvârşită, având întotdeauna un mesaj. Din păcate viteza cu care se derulează este prea mare, încât personal uit aproape totul fără să fi înțeles

deplin mesajul. Accstea nu se referă niciodată la persoana mea, ci la întreaga umanitate. Mi se explică de fapt cauzele eşecului uman, şi mi se dă un avertisment general. Răul nu va putea fi oprit până la un final, când un semnal strălucitor va fi dat dar nu va fi văzut de toţi oamenii. Există în aceste mesaje şi un fel de promisiune în legătură cu elementul Creativităţii, nu cu "făcuturile" noastre obişnuite. Tot timpul alegerea umană ar avea un rol decisiv, orice predeterminare putând fi învinsă. Concluzia mea este că suntem o fiinţă nevinovată, ne naştem adică fără nici un păcat genetic, dar suntem foarte iresponsabili: ne învinovăţim singuri prin ceea ce facem!

De aceea a tăcut Iisus în faţa lui Pilat, la întrebarea "Ce este adevărul?" Suntem aici pentru a învăţa prin remuşcare, a cunoaşte prin excepţii, a ne înţelepţi prin riscuri şi a ne întâlni prin tăceri."

Am reţinut acest pasaj epistolar înainte de a transcrie visul comunicat în continuare, pentru a înţelege ce înseamnă de fapt a avea un vis care include o semnificaţie "pentru întreaga umanitate". Deşi domnul C.D. nu insistă asupra visului respectiv, personal îl consider de o forţă excepţională, fiind vorba de un vis emblematic cu un caracter integrator şi o simbolică perfect organizată ca sens şi mesaj:

"De pildă, în martie 1989, înainte să fiu arestat de securitate, mi-au apărut în vis două biserici faţă în faţă; de o parte şi de alta a unei străzi centrale. Cea din dreapta (apus) a apărut apoi ruinată, distrusă, iar oameni mulţi, de toate vârstele, veneau bucuroşi şi îşi luau câte o cărămidă din zidurile ei. Eu priveam uimit, neînţelegând de ce se bucură oamenii să mătrăşească o biserică ("Madona", din Craiova)."

Integrat evenimențialului socio-politic, acest vis conținea un mesaj esențial pentru momentul respectiv. Însă simbolica acestui vis nu şi-a epuizat sensul. Avem de-a face cu un vis-mesaj ce-şi păstrează încă valabilitatea, evenimentele prefigurate simbolic probabil în curs de materializare.

La fel de numeroase, de frecvente sunt visele care developează în subconştient o seamă de imagini ce aparțin iluziilor. În astfel de evenimente nocturne nu vom identifica semnificații, ci un farmec al inepuizabilului laboralor oniric

Un vis semnificant şi greu convertibil în scmnificații şi mi-a fost comunicat de o intelectuală din Iaşi, căreia am fost rugat să-i respect anonimatul; îi cer însă scuze pcntru a nu fi dat curs rugăminții de a nu-i populariza revelația, pe care o consider excepțională. Amploarea visului care urmează şi transferarea potențialelor vizionare într-un registru cosmic plin de simboluri, fac din acest vis un etalon, la care, se pare că au acces subiecții...

"Am vise premonitorii cărora am început să le acord importanță de câțiva ani încoace. Am constatat că visele mele ca şi cum ar fi trăite cu adevărat, mă pun în gardă referitor la evenimente personale, de familie, sociale şi chiar mai mult decât atât. Unele din ele s-au adeverit chiar şi după câțiva ani. Dacă un vis, spre exemplu, anticipează un eveniment care va avea loc peste un timp mai îndelungat, visul începe sau se termină cu o persoană sau un eveniment scurt care se îndeplineşte chiar a doua zi–vise

paralele. Visele pot fi cu informația directă sau cifrate, dar aproapc tot timpul pe sistemul meu de înțelegere.

De curând am trăit cel mai lung, mai clar şi plin de emoții vis din câte îmi amintesc. Eram în mijlocul curții la bunicii mei, în plină zi, cu un cer foarte senin, vara, şi priveam cerul. Am observat că pe cer erau două Luni–Luna plină, albă, cum se vede ziua, când nu a apus, şi altă Lună albă, plină dar mai mică. Am strigat la ceilalți care erau prin curte să le arăt şi lor ce vedeam, dar nu au dat importanță apelului meu. Privind cu atenție la Luna mică dinspre apus, am constatat că pot vedea imagini. Se derulau imagini luminoase greu de descris–ca nişte circuite luminoase–,cu o viteză uimitoare. Îmi dădeam seama că este un mesaj pe care-l pot vedea, dar nu înțelegeam sensul lui. Spre finalul derulării, când viteza imaginilor scăzuse, am reținut trei, colorate. Primele două reprezentau două grupuri diferite de bărbați îmbrăcați în costume tradiționale orientale şi a treia cu nişte vase foarte frumoase, mari (amfore). Apoi totul s-a întrerupt. Gândeam că nu putea fi altceva decât un "depozit" al culturii popoarelor. Visul a continuat apoi cu o secvență cu totul diferită...

Eram într-un magazin unde se vindeau lumânări. Cumpăra lumea lumânări cu kilogramele şi toți spuneau că este foarte bine ca fiecare să ardă lumânări în casă. Am cumpărat şi eu şi m-am văzut din nou în mijlocul curții, privind spre acea Lună care-mi oferise imaginile luminoase. Am văzut-o în aceeaşi clipă cum s-a desprins de cer şi s-a îndreptat spre Pământ. Atunci am fugit îngrozită să mă ascund undeva. Nu fugisem decât

câțiva metri când am auzit o voce puternică, care parcă a căzut pe mine venind de sus şi care m-a pătruns până în adâncul sufletului.

"Dacă ai crede în Dumnezeu, n-ai fugi. De ce îți este frică de mine?"

Ruşinată m-am întors înapoi, rugându-mă din tot sufletul la Dumnezeu să mă ierte. Şi imediat l-am văzut pe acel ce condusese acel corp–Luna. Era între două vârste, îmbrăcat într-o mantie de culoarea fisticului. Nu a vorbit, în schimb s-a făcut un rând de femei şi bărbați pe partea dreaptă, în drum, şi m-am aşezat şi eu. Între timp eram foarte atentă să văd ce face cu ceilalți. Mesteca ceva asemănător pâinii, un fel dc prescură şi dădea pe rând la fiecare, ca la copiii cei mici. Privindu-l, i-am remarcat perfecțiunea nasului şi a bărbiei–nu mai văzusem ceva asemănator. Aproape de mine venind, s-a oprit şi nu mi-a dat şi mie din acea hrană stranie. Imediat s-a făcut un rând de oameni în stânga drumului şi a procedat la fel şi cu ei. M-am aşezat şi acolo, la fel s-a oprit aproape de mine, m-a văzut dar am înțeles că nu-mi dă încă pentru că mi-a fost frică şi am fugit!

Visul a continuat, eram tot în mijlocul curții, privind spre cer. De data asta cerul parcă era deschis deasupra mea. Deschiderea era de mărimea unei fețe de masă, parcă era o televiziune cosmică, totul rula într-o viteză uimitoare, circuite luminoase de intensități diferite şi săgeți luminoase indicau sensuri. Priveam uimită, ştiam ca mi se comunică ceva foarte important, că numai eu puteam vedea, dar nu reuşeam, cu toate eforturile mele, să înțeleg totul. Am privit mai intens şi am observat că sunt

şi cuvinte scrise şi am vrut să citesc, erau ca în oglindă, cu spatele spre Pământ şi cu fața spre cer. Nu am reuşit să citesc nimic pentru că viteza imaginilor era mult prea mare. Ştiu că m-am culcat pe pîmânt, poate aşa voi reuşi să citesc, dar n-am avut noroc. Spre sfârşitul derulării mi-am dat seama că văd o hartă cosmică a globului pământesc, şi că ceea ce se derula nu era decât o sinteză a ceea ce ar urma să se întâmple, dar îmi părea rău că acel mesaj era mai presus de înțelegerea mea. Atunci a apărut la picioarele mele o hartă de hârtie, mare cât o față de masă; era harta plană a globului pământesc şi pe ea erau desfăşurate cele mai mici detalii, de la localități până la munți şi ape. Au început să se deruleze pe hartă aceleaşi circuite luminoase, în aceleaşi sensuri şi cu aceeaşi viteză uimitoare. De data aceasta ceva îmi era clar ca simbol, dar nu îndeajuns. Ştiam că totul nu va dura decât câteva zeci de secunde, şi voiam să rețin ceva concret. Am căutat imediat pe hartă România şi am urmărit în continuare circuiilele luminoase. După terminarea derulării, am pus mâna pe harta României şi am tras concluzia că cele mai luminoase şi mai intense circuite erau în Asia. Pe locul României nu era nici o sclipire! Dar nu-mi mai aminteam ce se întâmplase până când eu o căutasem pe hartă, ca să o localizez. M-am trezit foarte emoționată."

Nu este câtuşi de puțin riscant să vedem în această bogăție de elemente într-un limbaj cosmic, sensuri pe care, probabil, nu le vom putea decodifica decât atunci când evenimentele simbolizate îşi vor găsi simetria în cadrul scenei reale. Montajul transmis are câteva particularități compatibile cu cunoaşterea umană, dar incompatibile cu orice tip de

experiment fizic terestru. Lumina, căreia i se percepe viteza de deplasare, organizată în circuite, conduce la ipoteza unei fluctuări de natură spirituală şi nu materială. Aceeaşi lumină poate avea sensul unei pedepse la scară planetară, deoarece mai înainte existaseră "ființe" şi voci, inteligență cosmică ce-şi comunică subconştientului surprins pe o lungime de undă energetică de aceeaşi vibrație mesajul desfăşurat. Probabil ceea ce "văzuse" subiectul în vis era singura posibilitate de exprimare, către un pământean, a unor simboluri, considerate descifrabile. Visul respectiv este evident că are un termen scadent de lungă durată. Ar fi cu putință ca împlinirea lui să aibă loc într-un răstimp în care primitorul mesajelor să nu mai fi avut resursele biologice de viață, normale şi naturale, rămânând să-i supraviețuiască transmisia popularizată...

Există cazuri care recoltează într-un răstimp anume o suită de manifestări paranormale, visul devenind însă fenomenul dominant, "climatul preferențial" ca intensitate şi moment de impact. Subiectul însuşi îşi autoanalizează evenimentele extrasenzoriale cu conştiința că a avut de-a face cu întâmplări la care rațiunea nu poate da nici o explicație. În astfel dc cazuri, întâlnim suita fenomenelor consemnată, uneori sub forma unui jurnal, alteori selectiv. Am reținut cu interes astfel de expuneri deoarece faptul în sine are o valoare obiectivă: subiectul în cauză îşi refuză participarea la evenimente inexplicabile fără a le căuta o logică şi o rațiune; el vrea să afle dacă nu-l avertizează în felul acesta nişte simptome față de care nu trebuie să rămână indiferent–îndeobşte o maladie psihică; explicațiile pe care le caută nu sunt din domeniul parapsihologiei, ci mai

degrabă al fiziologiei şi neuropsihiatriei. Abia atunci când evenimențialul paranormal aduce unele elemente care presupun sau includ un contact cu entități din invizibil, i se acordă în sfârşit interesul concentrat în sigura direcție decodificatoare.

Înainte de a-şi evalua prin cunoaştere unele întâmplări stranii, Dana B. din Ploieşti consemnase:

"1990 (primăvara): Am trăit un moment teribil de decorporare şi apoi un dialog straniu cu spiritul mamei mele decedate în 1987. Atât de mult m-au tulburat aceste momente încât m-am îndreptat spre credință, singura cale de a încerca să înțeleg anumite lucruri. Primindu-l pe Iisus în inimă, ca Domn şi Mântuitor, am simțit acel suport fizic şi psihic de care aveam nevoie. Ceva s-a schimbat în mine pentru totdeauna...

1991 (februarie): Am avut un vis cu un pronunțat caracter premonitor, în imagini metaforice, prin care am fost avertizată asupra unor evenimente deosebit de grave, care s-au petrecut în luna martie...

1992: Frecvente vise premonitorii, în luna martie. În luna aprilie visez casa unei rude apropiate, în flăcări care mistuiau totul. Participam de fapt la acea scenă extraordinar de concretă, eram martora unui dezastru. Dar au trebuit să treacă câteva luni până când persoana vizată în vis să vină la mine să-mi spună că locuința i-a ars complet. N-au reuşit să salveze nimic. Cerându-i să-mi povestească cum s-a întâmplat, nu făcusem decât să-mi rememorez clipă de clipă visul. Totul se petrecuse exact cum visasem eu în aprilie, nimic nu lipsea din relatarea persoanei. Vorbeam

despre acelaşi lucru, eu ştiind dinainte totul, ruda mea povestindu-mi chiar visul meu întâmplat ei prin tragedia incendiului.

1992: Visez un prieten apropiat că pleacă din țară însoțit de doi tineri, pe care nu-i cunoşteam. Am visat scena foarte clar, cu toate amănuntele ei, gara de Sud a Ploieştiului, linia 5, unul din tineri purta barbă. La o lună după visul meu, realitatea îmi confirma totul. Eu nu ştiusem de plecare, nimic nu discutasem în acest sens. La gară prietenul era într-adevăr însoțit de doi tineri, unul purta barbă, trenul urma să vină la linia 5. Deci până şi linia 5, unde nu se opreau trenurile internaționale, dar atunci se formase o garnitură care pleca în Polonia! Până şi acest amănunt, care ținea de excepție în mişcarea trenurilor în gară, eu îl visasem întocmai....

Uimită de aceste evenimente, am descoperit că posed un potențial bioenergetic real. Mi-a fost jenă să-l divulg, să vorbesc despre asta. Dar am încercat să-mi testez capacitățile ocupându-mă de flori. Am procedat simplu: puneam zilnic în apă un trandafir uscat, concentrându-mă şi spunându-i în gând cu dragoste că el trebuie să înflorească. Spre mirarea tuturor din jurul meu, trandafirul a înflorit flori roze, mari şi frumoase. Am repetat acest "tratament" de nenumarate ori şi n-am eşuat niciodată. Totul am înțeles că depindea de gândul meu sincer, de felul în care rugam floarea să dea rod, să se maturizeze frumos. Eram uimită, pentru că mi se părea că eu însămi fac floarea să înflorească...

În luna octombrie, printr-o întâmplare, am văzut o icoană făcătoare de minuni–înfățişând chipul Maicii Domnului în brațe. Nu ştiam de ce

icoana m-a marcat profund. Nu cred că m-am pomenit marcată pe cale emotivă. La două zile după ce-am văzut icoana, am avut o viziune extraordinară. Mă aflam parcă în altă dimensiune a timpului şi spațiului şi străbatusem timp şi spațiu într-o clipă. Ajunsesem parcă la picioarele Maicii Domnului şi plângeam în hohote. O rugam fierbinte să mă ierte pentru greşelile mele şi pentru faptul că nu i-am dăruit în rugaciuni cinstirea cuvenită. M-a primit, apoi a spus că mă iartă. M-am ridicat în genunchi, capul meu atingea veşmântul Ei. A întins mâna dreaptă, mi-a atins capul spunându-mi că mă va ocroti. Această imagine sfântă simt câ mă va ocroti toată viața, şi o voi ține minte până la moarte. Dialogul a fost mental, ne înțelegeam fără cuvinte. Fecioara Maria stătea pe un tron dintr-o materie galbenă, cu o strălucire discretă, era înconjurată de o lumină albă-argintie, iar creştetul îi era înconjurat de o aură aurie, asemănătoare cu razele Soarelui. Veşmântul era alb, cu porțiuni ce străluceau într-o culoare metalizată argintie. N-am putut distinge fața, deoarece lumina era orbitoare...

Un alt moment de o mare forță l-am trăit într-o zi când eram bolnavă. Sufeream şi mă rugam zilnic să mă ajute Dumnezeu. Într-o după-amiază, când stăteam singură şi plângeam, l-am rugat din inimă pe Iisus să-mi uşureze suferința. Precizez că eram trează şi perfect conştientă. La un moment dat, în colțul camerei dinspre nord a apărut un personaj cu barbă lungă, albă, în ai carui ochi luminoşi şi blânzi, care mă priveau, citeam dragoste, bunălate. Stătea cu picioarele uşor încrucişate pe un nor alb-argintiu, care îl încadra formând un triunghi.

Avea un veşmânt alb, haine pe piept se încrucişau şi îi distingeam culorile cu claritate–galben, albastru şi roşu. M-a primit şi apoi mi-a spus telepatic să mă liniştesc, să am încredere în Dumnezeu pentru că mă ocroteşte. Treceam printr-o încercare pe care trebuia să o înving pentru a evolua spiritual; dacă voi reuşi, o să am numai bucurii. Apoi şi-a întins ambele mâini spre mine, din palme i-au ieşit fascicule de raze galbene–argintii care mi-au înconjurat tot corpul. A durat totul vreo cinci-şase secunde şi a dispărut. După acest moment am simțit o senzație deosebită, de uşurare a suferințelor fizice, de dragoste, de pace. M-am ridicat şi am ieşit din casă spre surprinderea celor din jur. Trăisem o "viziune cu terapie", o experiență extraordinară care mi-a marcat profund viața".

Trebuie să completez această suită de evenimente paranormale cu mențiunea că subiectul respectiv este actualmente vindecătoare prin bioenergie, în urma testelor radiestezice întrunind parametri înalți de eficiență. Deci acelaşi fenomen se remarcă şi în cazul de față, când potențialul bioenergetic descoperit spontan, pare să constituie "mediul fertil" al contactului, în stare de vis sau de transă, cu entități din invizibil. Există însă şi un aspect care deschide noi termeni de referință şi de supoziții.

După cunoştința mea şi însuşirea din exemple a unor particularități ce se impun observației, aceşti subiecți există în realitatea cotidiană prin trăirea în paralel a unei realități egal de concrete, extrasenzoriale. Persoane cu conştiința mersului "dublu" pe cursul vieții şi profund influențate de conştientizarea şi trăirea dublă a itinerarului. Toate faptele şi deciziile,

atitudinea şi judecaţile în aceste cazuri sunt dependente de "prezența unor entități!" sau a unor semne trimise de acestea. O remarcă ce se impune imediat este aceea privind atitudinea acestor subiecți față de înțelesul pe care îl dau principiilor morale şi creştine. Fără a deveni habotnici şi fără a-şi fanatiza credința, trăitorii în dublură de conştiință extrasenzorială ating un real grad de virtuoazitate, aproape instinctiv aplicând în existența lor zilnică înscrisurile celor zece porunci creştine. În unele cazuri întâlnim şi "conştiința penitenței", primirea cu un spirit justițiar acceptat, a unor greutăți sau suplicii. Este evidentă, chiar dacă nu de toți înțeleasă, *determinarea sacră*, convingerea că forțe superioare din dimensiunea astrală veghează şi supraveghează firul vieții conectate la lumea nevăzută.

Efectuând un grafic psihologic şi caracterial referitor la astfel de subiecți, vom remarca pozitiv mai toate însuşirile morale şi etice pe care le elogiem îndeobşte drept stadii superioare de evoluție a conştiinței spirituale. Fiecare greşeală aparentă sau reală intră în judecata reparatorie printr-un mare consum de scrupule şi de autoblamare; fiecare acțiune considerată tardiv negativă, este regretată şi inclusă păcatului față de care conştiința trebuie eliberată; fiecare zi din viața acestor subiecți trebuie să împlinească fapte bune. Entitățile din invizibil, în cele mai multe cazuri au un rol bine reprezentat şi foarte activ, de cenzurare a existenței sub aspect moral şi evenimențial. Un rol în multe privințe dominant, deoarece manifestarea unor spirite în existența concretă este la rândul ei marcată de apariții benefice sau, în alternativa negativă, de apariții demonice. Sentimentul vinovăției este pentru aceste persoane asemănător unui aparat

electronic care înregistrează fără să afişeze imediat, o scamă dc erori şi fapte evident necongruente cu traseul moral şi al credinței...

Iată cum se manifestă toate acestea în realitate:

"La începutul lui septembrie am făcut o faptă rea fără nici o motivație logică. Ideea n-a fost a mea, dar eu am acceptat-o şi am pus-o în practică. Din fericire, fără urmări. Aveam senzația că fac rău, că nu trebuie să fac ceea ce făceam împotriva voinței mele. Atunci am avut o viziune de coşmar...

Din partea vestică a camerei a apărut parcă din pământ o formă neagră, cu un vag contur uman; o fată care avea doi ochi mari roşii, îngrozitori. Arătarea rânjea şi se apropia încet de mine, zicându-mi că degeaba vreau să-l urmez pe Iisus, că nu sunt decât o păcătoasă, o muritoare supusă păcatelor. Frica mă paralizase. Priveam acea formă monstruoasă care mai avea puțin şi mă atingea, iar eu nu mă puteam mişca, nu aveam cum să mă feresc. Atunci cu toată credința şi speranța m-am rugat lui Iisus să mă salveze. Când arătarea mai avea puțin să mă atingă, a apărut Iisus în toată splendoarea măreției Sale. Plutea pe un nor alb, avea un veşmânt alb-argintiu până la glezne, capul înconjurat de un nimb strălucitor, asemănător Soarelui, ochi extraordinari, un amestec de blândețe, măreție şi forță indescriptibilă. A întins brațul drept şi i-a spus formei de coşmar: Pleacă! Iisus m-a primit. L-am rugat să nu mă îndepărteze de la El, să nu mă lipsească de ocrotirea lui. Eu ştiam că m-a iertat."

În această scenă care prin eveniment şi implicaţii pune subiectul în contact direct cu alternativele–greşeala, demonismul care încearcă să recruteze subiectul, respingerea şi apariţia Mântuitorului cu tot spectrul de influenţe benefice–, distingem esenţa naturii creştine şi manifestarea ei în situaţii "limită", când opţiunea este categorică. Nu puţini cititori pot vedea într-o asemenea descriere o formă patologică de recreare mentală a unui artificiu psihic cu germinaţia în obsesie. Se poate vorbi şi despre aşa ceva. Dar numai dacă dorim să marginalizăm astfel de fenomene plasându-le mereu, prin vulgarizare, obscurantismului şi iraţionalului mistic. Nu pot împărtăşi astfel de clasări, atâta vreme cât ştiu ce se întâmplă în răstimpul microsecundelor dintre vis şi transă, ce energii necunoscute se dezvoltă pentru a ne transporta dincolo de ecranul vieţii materiale. Subiectul în discuţie nu este o mistică, de aceea trăirile sunt revelatoare, primite direct de către un medium racordat la dimensiunea acestor fenomene.

Din vis-viziune în transă, iată acum manifestarea biocâmpului la aceeaşi persoană:

"Am intrat în Biserica Evanghelică. Mă simţisem atrasă acolo, trebuia neapărat să intru. La un moment dat, în timp ce ascultam vocea predicatorului, am văzut corpul energetic–dublul vital–al celui ce vorbea. La început vag, apoi din ce în ce mai clar, încadrându-l. Era puţin mai mare decât corpul fizic, avea aceeaşi formă şi se mişca o dată cu el. Eram foarte surprinsă. Mi-am schimbat poziţia, spunându-mi că m-am înşelat, dar imaginea era reală, prezentă, o vedeam clar. Vedeam de fapt două corpuri–

cel fizic şi cel energetic, dependente unul de altul, dar atât de diferite, de contrastante..."

Sugerând prin acest periplu prin vis-viziune-transă, echivalențe, le putem asocia un caracter modelator de putere a premoniției. Principiul valabil pentru adolescență, de a adopta instinctiv sau deliberat un idol pentru viață, uneori acesta având o valoare superioară acelora materne sau paterne, este transmisibil şi în cazul contactelor cu spiritele evoluate sau cu aparițiilc cristice sau mariale. Mai ales aparițiile au un caracter de "rezolvare pozitivă" a conflictelor interioare; iar subiecții îşi vor coordona existența şi faptele ei, uneori întreaga viață, în funcție de normele morale şi etice transmise de credință.

Astfel de persoane, care trăiesc în lanț evenimente paranormale şi deosebit de pline de sens şi de imagini, însumând ca în cazul de mai sus o arie largă de fenomene, sunt fără îndoială marcate profund de codul moral creştin. Complicatul suflet omenesc trăitor în trupul material îți extrapolează condiția de gazdă pentru câteva secunde sau minute, şi se angajează parcă să-şi apere "sediul" din toate puterile şi să-i organizeze moral o conduită exemplară. A afirma că am putea cerceta sufletul omenesc, că am putea înțelege spiritul pare a ține de un entuziasm gol. Pe cât poate fi entuziasmul de salutar şi de surprinzător, pe atât etapele aparentei cunoaşteri vor deschide noi necunoscute care lasă "obiectul cercetării" în tradiționalul său mister.

Cărțile derdicate fenomenologiei paranormale, inclusiv acelea ce poartă semnul unor autorități de necontestat, nu mai satisfac nevoia noastră

de a înțelege lucrurile altfel decât prin înlănțuirea de noțiuni abstracte, puse în dezbatere să rezolve "mecanica oniricului" şi contactele extrasenzoriale. S-a creat la ora actuală o adevărată enciclopedie de postulate ce promit deslușirea fenomenelor, în vreme ce cazuistica aparținătoare acestora nu mai poate fi judecată prin acumularile respective, unele din ele declinându-şi apartenența la ştiință. Din aceste motive am înțeles că *senzațiile sunt adevăruri* ce sporesc, se diversifică şi se îmbogățesc pe parcursul evoluției fiecărui subiect. S-a emis demult ipoteza că inițial am fi fost mai bine înzestrați cu o sumă de simțuri ce ne racordau firesc la dimensiunile atemporale cosmice. Tipul de evoluție milenară pe care ne-am manifestat în istoria propriu-zisă, conditionați existențial de istorie şi apoi de artificiile omeneşti "meta-naturale" ne-ar fi îndepărtat de la acel contact inițial, restrângându-se trăirile şi capacitățile tot mai estompate, la problemele vieții noastre, la noi înşine, tot mai îndepărtați de Univcrs şi de forțele lui dominante. Aici se naşte o idee care reclamă autoevaluarea noastră: progresul material al omului şi al inteligenței sale ar fi trcbuit sa scadă în fața "omului contemplativ", mai puțin inventiv în plan material şi mai acut dcevotat trăirilor sale pentru a nu se desprinde de Univers, pentru a nu ieşi din acea intcgrare inițială şi fundamentală? Răspunsul afirmativ ar presupune "revizuirea", revederea noastră de-a lungul mileniilor pe un curs diferit de dezvoltare şi evoluție; aceasta însemnând că azi am fi cunoscut un alt tip de civilizație, cu totul diferit de cel actual...

Distingem trei direcții de prioritate în cercetarea fenomenologiei paranormale dincolo de toate acumulările domeniului, anterioare, şi de

rigoarea lor analitică. Prima direcție este aceea a conştientizării fenomenelor autentice prin determinarea lor în cadrul unui acces la Divinitate, în care ne presupunem drept parteneri principali în relația accesibilizată cu forțele Sacrului. A doua direcție însumează nevoia de explicitare pe cale rațională a fenomenelor şi pe cât e cu putință golirea lor de bagajul abstract, de terminologia care "presupune" a nota o manifestare în mod categoric şi definitiv, în acelaşi timp, însă, "starea sau obiectul" denumite neavând în percepția noastră nici o reprezentare inteligibilă concret. A treia direcție o constituie însuşi curajul de a aborda fenomenologia paranormală prin mijloacele cunoaşterii spirituale şi ştiintifice, ceea ce reclamă, prin experiment şi desfăşurările cazuistice integrate experimental, atingerea unui punct măcar de certitudine, care ar putea influența întreaga bază a fenomenologiei. A vorbi despre evoluța spiritelor raportându-ne la literatura Orientului, milenară, la inițiatica extrasenzorială tibetană, la "filozofla" inițiatică hindusă înseamnă a lua mereu act de ceva ce s-a întâmplat şi se întâmplă în "altă parte", şi a crede, fără nici un suport satisfăcător setei noastre de adevăr, în manifestări descrise dc subiecți celebri, din intimitatea lor inițiatică; aceeaşi intimitate ce ne insuflă adesori sentimentul de subiectivitate emisă şi transmisă drept adevăr categoric! Nu distingem, cunoscându-ne capacitatea de-a imagina lumi diferite, unde este adevărul şi cât din revelațiile subiectului nu sunt sau sunt trăiri subiective rezultate dintr-o practică spirituală profundă, transmisibilă prin descripție şi inițiere, dar netangentă, cu toate acestea, cu un suport omologat, consfințit, reproductibil şi vizibil. De aceea nutresc

convingerea că fenomenologia paranormală trebuie abordată de acum înainte de către personalilăți diferite de acelea devenite "tradiționale" şi care ne-au dăruit o literatură de mare valoare şi revelații senzaționale, dar care nu mai pot face un pas mai departe; primejdia unui spirit conservator în acest domeniu vine de acolo că domeniul însuşi va stgna sub cupola generoasă a postulatelor fixe, văduvite de impulsul noilor tendințe de a căuta căi noi chiar pe solul învățăturilor aşa-zis vechi sau străvechi. Viitorii cercetători ai fenomenologiei paranormale trebuie să fie, obligatoriu, gânditori, inițiați mai întâi în filozofie, astrologie, mitologie (aş spune chiar cu prioriltate), literatura creştină, fizică, chimie, biologie şi paleontologie, dar egal deformați şi competenți în psihologie, psihiatrie şi psihanaliză. Metafizica şi alchimia tradițională, ca "obiecte auxiliare", pot contura un profil de cercetător avizat. Din bibliografia cunoscută, literatura paranormală este de regulă împărțită în două categorii: descrieri în "cunoştiință de cauză" ale unor fenomene trăite de autori, şi compilații din ştiința spirituală şi ocultă, efectuate pe suportul filozofic şi ocult al literaturii Orientului. Cei mai mulți dintre semnatari sunt autorii unei singure cărți! În literatura paranormală românească lucrurile par să aibă o bază mai puternică; un Haşdeu mai întâi, apoi un Scarlat Demetrescu par să confirme sugestia de mai sus. Unui cărturar de o forță şi de o cuprindere ieşite din comun, ca Haşdeu, i-au trebuit puțini ani ca să trezească în domeniul paranormalului un adevărat univers de cunoaştere şi de atestare, asimilând prin puterea geniului întreaga literatură occidentală a fenomenologiei reprezentate la vremea sa...

Un fapt îmbucurător îl reprezintă aplecarea unor tineri asupra domeniului; ei vin fără prejudecăți, cei mai mulți abordează domeniul prin "prisma spiritualității europene"; dar este îmbucurător să constați că unii din aceşti tineri pasionați de fcnomenele paranormale îşi construiesc demonstrațiile pc ipoteze ştiințifice. Mi-a făcut plăcere să reţin de-a lungul timpului aceste "voci" pasionate, care caută răspuns atâtor întrebări aparent refuzate unui răspuns. Iata un mod pertinent şi promițător de a aborda domeniul, chiar dacă în cele ce urmează este vorba doar de imaginarea unui model de realitate care încearcă să explice o seamă de mecanisme de funcționare a materialității extrasenzoriale. Ipotezele aparţin lui Nicu Marian Radu, actualmente student la Electrotehnică:

"Timpul nu este continuu, ci discret. Ca un film tridimensional de imagini–realitatea tangibilă cu simțurile omului–, *statice*, "plutind" în hiperspațiu. De ce nu percepem timpul discret? Pentru că ne "mişcăm" prea repede–de fapt suntem purtați de fluxul energiei–cu viteza luminii.

Hiperspațiul este o "realitate" cu patru dimensiuni, în care există simultan trecutul, prezentul şi viitorul Un spațiu "dominat" de repaus şi de informație. Spațiul este discret. Există suficient de multe informații asupra acestei posibilități. Creierul este poarta noastră spre hiperspațiu, ca şi cum mintea (gândurile) transcende această realitate tridimensională. O valență a creierului este aceea de a putea emite în hiperspațiu. Altă valență a creierului este aceea de a putea recepționa gândurile din hiperspațiu, ceea ce este relevat de existența memoriei. Se ştie că o operație soldată cu extirparea oricărei părți din creier (mai puțin a celor vitale), nu afectează

memoria persoanei. Deci unde se află memoria? Răspunsul este: în Timp! În acele imagini tridimensionale ce înregistrează definitiv gândurile noastre. Memoria este, astfel, un proces de recepționare a gândurilor. Gândurile în hiperspațiu au viteza infinită, fiind informație pură. Se poate spune că o memorie bună înseamnă un "aparat de recepție" bun, sau o capacitate de concentrare (acord, localizare) mare asupra respectivului eveniment. Astfel se poate face o conexiune cu regresia hipnotică în care putem explora întreaga "înregistrare".

O consecință este telepatia, contact mental în hiperspațiu, nefiind influențată deloc de spațiu, dar trebuie să fie cel puțin simultană dacă nu anterioară momentului emisiei. Trebuie ținut cont şi de faptul că viitorul deja există şi el poate fi recepționat. Acestea sunt clarviziune, precunoaştere, dar în aceste cazuri lucrurile par mai complicate, iar penlru a le explica, trebuie îmbunătățită imaginea timpului. Până atunci mai putem explica imaginea viselor...

Visele sunt amintiri, ale mele, ale altora (posibilitate deschisă şi în cazul memoriei), amintiri trecute sau viitoare, însă acestea sunt condiționate (în sensul selecției, acordului) de ceea ce uzual este denumit inconştient, sau, după părerea mea, profitul mental al celui ce visează.

Privind la Timp, să ne imaginăm un râu–principala calitate pe care o extrag din această asemănare este sensul unic de deplasare, ce curge pe mai multe brațe care se pot întâlni sau bifurca şi având structura timpului de la început. Sunt evenimente sigure–deci viitor sigur, date de confluențe importante şi evenimente posibile ce pot fi ocolite, dar dacă suntem foarte

aproape devin şi ele sigure. Putem astfel înțelege ce înseamnă destin şi cât de limitată este libertatea noastră de a alege! În acelaşi sens se poate face o conexiune şi cu Karma...

Alte consecințe: există mai multe universuri paralele prin care potrivit profilului nostru mental, care suferă schimbări prin evenimente, noi ne putem "plimba". De ce nu realizăm acest fapt? Pentru că memoria ne creează de fiecare dată o *biografie nouă* veridică în acel univers. Uitarea ne "scuteşte" de asemenea de problemele de "adaptare".

Să le recunoaştem acestor idei expuse succint calitatea de *bază* de studiu mai apropiată de spiritualitatea noastră europeană şi de tradițiilc noastre spirituale, ce pot deschidc căi nebănuite în cercetarea fenomenologiei paranormale. Mai întâi că demonstrația propusă de Nicu Marian Radu are termenii ecuației deschişi, ceea ce înseamnă un mod de-a cuceri prin cunoaştere, ferit de dogmatizarea inițiatică a domeniului paranormal. Apoi, astfel de sugestii cu caracter scientist sunt stimulative prin convocare capacităților dc intuiție-investigare, şi printr-o mai corectă definire a condițiilor ce decurg din legile necunoscute ale Universului şi relația acestor legi-taine cu fenomenele aşa-zis inexplicabile. Dacă vrem să nu transformăm fenomenologia paranormală într-o dogmatică, sub semnul autorității exclusive a inițiaților, emițători de "adevăruri proprii şi absolute", atunci este firesc să căutăm şi alte căi decât acelea care ne includ participarea, nu doar prin disciplină, încredere blocată şi ritual...

Putem în cele din urmă accepta că apropierea de esența lucrurilor, în principal de Divinitate şi de manifestările indefinibile material are două

itinerare distincte: unul este acela al străvechii spiritualități orientale, care postulează rigorile inițiatice ale spiritului autonomizându-i funcțiile şi înlesnindu-i contactele cu nevăzutul, creând starea ideală de transă, ca şi un multiplu de manifestări extrasenzoriale, iar pe de altă parte să-i recunoaştem itinerarului aparent scientist eficiența spre acelaşi deziderat, deosebirea fiind aceea că al doilea itinerar include în mod esențial rațiunea, pornind de la tipul de spiritualitate şi de la cunoaşterea acumulată de acest tip de evoluție specific civilizației europene. Nici un drum către înțelegerea Creației Divine şi a omului în sânul acestei creații nu mai poate trece prin "simțuri blocate" sau "adevăruri omeneşti definitive". Atribuindu-le viselor un rol relevant în contactlul cu atemporalul, înțelegem că nu suntem condamnați la ignoranță de către o cenzură supranaturală, ci din contră, ni se oferă posibilitatea de a ieşi din "universul nostru strâmt" şi de a intui existența altei lumi.

Există premoniții în vis uluitoare, care par o reproducere în oglindă a unor situații trăite simetric în timpi diferiți. Astfel de manifestări prin ele însele ne obligă să-i atribuim visului un caracter premonitor, incluzându-l pe un loc important în fenomenologia paranormală.

"Mi-au trebuit mulți ani de aşteptare–îmi scria doamna M.A. din Arad–până să pot să-mi destăinui o întâmplare care m-a obsedat în permanență, şi căreia nu-i găseam nici o explicație. N-am îndrăznit s-o povestesc nimănui, de teama de a nu fi considerată nebună! Vă povestesc acum ce mi s-a întâmplat, luându-mi astfel o povară de pe suflet. Mai

adaug că sunt în deplinătatea facultăților mintale, secretară şefă la o şcoală din Arad, şi n-am suferit niciodată de halucinații sau traume psihice...

Am copilărit într-o localitate din județul Arad şi într-o noapte am visat următoarele:

Mă aflam în vis lângă fânâna din fața Primăriei din localitate. La un moment dat mi-am îndreptat privirea spre restaurantul din centrul oraşului pentru a cere ajutorul cuiva, deoarece fântâna era defectă şi eu nu puteam scoate apă. Ridicându-mi ochii, l-am văzul pe Lala țiganul, care tocmai venea foarte furios spre mine, străfulgerându-mă cu o privire plină de răutate. Îngrozită, am început să fug, uitându-mă din când în când în urmă să văd dacă vine după mine.

Țiganul Lala era doar la câțiva paşi în urma mea, fugind ca un nebun să mă prindă. Ajungând la o intersecție, după ce am ocolit nişte şanțuri de scurgere a apei, mi-am îndreptat paşii, înspăimântată, spre un atelier unde se reparau biciclete. Atelierul avea două încăperi. În prima încăpere erau vreo 20 de biciclete–pentru reparat, o tejghea de tâmplărie pe care erau tot felul de piese, scule, cutii cu diverse piulițe. Fiind epuizată de fugă, de spaimă şi de oboseală, simțeam că mă lasă picioarele. Pe pereții camerei vedeam atârnate cauciucuri şi camere de biciclete. Fiind în odaie, mi-am scos o dată capul pe uşă sperând că am scăpat de urmăritor, dar țiganul se afla la vreo 20 de metri de atelier şi mă căuta cu privirea, probabil neştiind unde dispărusem.

Negăsind pe nimeni în atelier, în prima cameră, am fugit în cealaltă pentru a mă ascunde. Spre fericirea mea, acolo era de serviciu o cunoştință

a părinților mei, un bărbat foarte înalt şi puternic, căruia i-am spus doar atât: "Ascunde-mă că mă omoară Lala!" Bărbatul m-a ascuns în acea încăpere după o perdea care acoperea un raft pentru scule, şi imediat a ieşit spre uşă, moment în care Lala a apărut în încăpere şi i-a spus bărbatului: "Unde-i, că o omor!" Bărbatul l-a apucat cu mâinile zdravăn pe țigan, l-a scos afară din atelier, în stradă, i-a spus că el trebuie să plece acasă şi închide atelierul în care nu se află nimeni!

A încuiat atelierul cu mine înăuntru, iar Lala a pornit mai departe, tot în fugă, să mă găsească pe mine. L-am văzut pe fereastră, din prima-încăpere în care revcnisein după ce am auzit trântindu-se bara de metal care se prindea în fața uşii cu un lacăt. După vreo zece minute, salvatorul meu a revenit, mi-a spus că Lala a fugit spre cinematograf şi că mă conduce el acasă. Acesta a fost visul...

După o săptămână de la acest vis, de data aceasta în realitate, am plecat la fântână după apă şi mi-am amintit instantaneu visul. Mă gândeam de ce oare visasem acea scenă? Ajungând lângă fântână am rămas stupefiată când am constatat că fântâna era defectă ca în vis. Efectiv mi-a fost groază să-mi ridic privirea, dar instinctiv m-am uitat şi am văzut că la şapte-opt metri de mine se afla țiganul Lala. Totul era ca în vis. Țiganul se apropia de mine. Eu am urmat acelaşi traseu din vis, inclusiv ocolirea şanțurilor de scurgere a apei, apoi am ajuns la intersecția cunoscută, aici m-am oprit neştiind (acum în realilate) încotro s-o apuc. Într-o fracțiune de secundă, reconstituind traseul din vis, am luat-o spre stânga, unde se afla atelierul de reparat biciclete. Intrând în atelier n-am fost deloc surprinsă că

nu am găsit în prima încăpere pe nimeni, deoarece eu ştiam că mai am timp să ajung în cealaltă cameră, unde voi fi ajutată de un bărbat să scap de Lala: Totul s-a întâmplat ca după un program riguros stabilit anterior. Respectivul bărbat cunoscându-mă, m-a ascuns după perdea, l-a dat afară pe țiganul care între timp intrase şi el în încăpere, l-a îmbrâncit, a încuiat uşa, iar eu am aşteptat liniştită. A revenit exact după zece minute şi m-a condus acasă!

Nici un moment din scena trăită în vis n-a lipsit peste o săptămână din realitate. Totul a decurs atât de exact, şi în spațiu şi ca timp, încât eram şocată. După alte câteva zile m-am întâlnit cu soția țiganului, care tocmai dorea să-şi ceară scuze pentru cele petrecute, auzind şi ea ce s-a întâmplat.

Nu toate visele mele urmează acelaşi curs premonitor. Dar mi se întâmplă foarte des. M-am obişnuit. De pildă; mi s-a întâmplat să visez o casă extraordinar de frumoasă, cu tot ce este necesar în ea. Nu ştiu ce va fi mai departe, dar acum locuiesc într-o casă confortabilă. Astfel de vise am avut de două ori, iar după visele respective, am vândut casa în care locuiam şi m-am mutat în alta "ca-n vis". Foarte des, venind pe stradă, deoarece merg la serviciu şi mă întorc pe jos, văd scene pe care le-am visat sau le-am mai întâlnit, dar nu pot spune unde, când, aceasta fiind valabil şi în legătură cu unele persoane. De exemplu, la un moment dat am visat cătrec un pod şi am văzut la capătul podului o maşină la care un şofer repara ceva. Era uns pe mâini cu ulei şi transpirat, şi se uita în toate părțile să vadă pe cineva care să-l ajute. A doua zi, în realitate, am trăit exact toate aceste

momente, împrejurările, totul ca în vis! Nimic în plus, nimic mai puțin sau diferit, ci exact, ca şi cum visul meu dirijase realitatea..."

*

APARIȚII ŞI VIZUALIZĂRI EXTRATERESTRE

În fenomenologia paranormală aparițiile extraterestre sunt consemnate cu mult înainte de a se impune expresia ca atare legată de "obiecte neidentificate" în atmosfera terestră. Imagistica acestui fenomen aparținător aproape predilect visului avea, înainte de-a face cunoştință cu literatura ufologică, cam aceleaşi elemente organizate mai târziu prin imaginația auctorială. Deplasări de obiecte spațiale cu caracteristici neechivalabile în domeniul tehnologiilor cu nici un tip de realizare aerospațială, mesaje misterioase prin inducție telepatică sau coduri luminoase, deschideri de spațiu intens invadate de lumină, în care subconştientul rătăcitor în dimensiunea astrală primeşte unele informații nefructificabile, ci pur formale, echivalând în emițătorul misterios un sens pe care receptorul nu-l va dezlega niciodată...

Ne aflăm într-un compartiment al fenomenologiei ce merită toată atenția, mai ales dacă acceptăm că nu suntem singuri în Univers–ca ființe inteligente ținând de o civilizație rezultată din exploatarea inteligenței. De cele mai multe ori, călătoria subconştientului în imperiul astral întâlneşte cam aceleaşi elemente "materiale" sau imateriale din aparițiile cristice sau

mariale. Însă în cazul contactelor în vis cu ființe extraterestre, evenimențialul ca atare este diferit, nefiind exclusă imagistica subtilizată a unor laboratoare cereşti şi apariția chiar a unor ființe cu totul diferite de noi, oamenii, deşi se poartă, în multe privințe, aproape de felul nostru de-a fi. Trebuie să recunoaştem, apoi, că astfel de vizualizări şi trăiri în vis conțin un spor de senzațional, putând fi exploatate în această direcție publicistică şi tocmai de aceea sunt puse adeseori sub semnul subiectivității senzaționale. Având în vedere toate acestea, am evitat să transcriu în acest capitol mărturisiri ale unor subiecți pasionați de OZN-uri, sau cititori avizi de literatura ufologică...

Ipoteza prezenței pe planeta noastră a unor ființe superevoluate a cucerit interesul mai ales în această jumătate de secol, făcându-se totodată analogii cu texte străvechi, care menționează apariții misterioase şi descinderi din cer, individuale sau în grup. Descrierea unor forme luminoase, echivalate cu nave cosmice, şi a unor entități cereşti, se poate întâlni în textele mitologice sau unele legende de dinaintea apariției istoriei ca domeniu al cunoaşterii în civilizația umană. O idee care stimulează tentații speculative este aceea a influențării vieții omului de către vizitatori de pe alte planete. Există şi opinia că însăşi inteligența umană, capacitățile creatoare şi inventica ar fi fost şi-ar mai fi influențate de o civilizație extraterestră, care ne observă în permanență evoluția şi participă chiar la unele evenimente istorice. Dar graficul acestor tentative de-a ne găsi în Univers parteneri de civilizație şi evoluție este foarte întins...

Aparițiile şi vizualizările în vis a unor extratereştri şi "senzația" contactului cu entități diferite, dar totuşi compatibile cu profilul nostru spiritual, constituie, după părerea mea, unul din marile mistere ale travaliului oniric. Trebuie să avem în vedere mai întâi câteva aspecte care țin de aria de imaginare a omului însuşi, de elasticitatea imaginației şi a zonelor insolite la care participăm ca nişte creatori de imagini subiective, halucinatorii, aberante, exotice, terifiante, paradisiace, groteşti şi aşa mai departe. În toate aceste manifestări ale subconştientului activ, "punerea în scenă" observăm că aduce în vis tipuri şi structuri materiale sau spațiale deja cunoscute, care fac parte din ambianța noastră, inclusiv din cea culturală. În cazul viselor al căror periplu evenimențial are plasamentul în spațiul extraterestru, elementele nepământene şi aparițiile insolite nu mai aparțin nici ambientalului pământean, şi nici informațiilor noastre culturale sau ştiințifice. În astfel de vise memoria ataşată *eului* nu mai are ce transmite subconştientului, ci pare să inventeze totul, de unde şi consecințele unor vise de acest gen, când o vizualizare extraterestră foarte puternică nu mai poate fi tălmăcită şi înțeleasă, visele rămânând pur şi simplu nişte trăiri nocturne misterioase. Dacă ne referim la o memorie ancestrală, la o manifestare antropogenetică, atunci ar trebui să acceptăm că *omul inițial* ar fi fost conectat la Cosmos prin percepție şi senzori în mod esențial, pe parcursul evoluției sale pierzându-şi însuşirile originare. Deci grație trecutului său, cu tradițiile şi fundamentele extrasenzoriale pierdute, omului i s-ar mai arăta şi după mii de ani imagini în vis pe care nu le recunoaşte ca făcând parte din universul său pământesc.

În afară de visele care desfăşoară imagini extraterestre, există şi vise în care subiecții sunt chiar vizitați de extratereştri. Spre deosebire de alte manifestări în vis, deja cunoscute, entilățile din spațiul galactic sunt descrise ca deosebit de active, în contactul lor telepatic cu subiecți umani de regulă cerându-le ceva anume–,în cele mai multe cazuri, li se cere în vis persoanelor captate să-i urmez, să se desprindă de loc şi de ele însele pentru a migra în spațiu...

Avem oare o memorie ancestrală capabilă de a reconstrui prin intermediul subconştientului, prin migrarea spiritului în dimensiunea astrală, imagini dintr-un trecut în care extratereştrii se aflau printre oameni? Ipoteza există şi este una din cele mai militante la ora actuală, prin IJP Appel-Guery, scriitor şi muzician francez (Grupul Galacteus), care a reuşit, după îndelungi cercetări şi verificări experimentale, să stabilească puncte de legătură energetică, mentală şi spirituală pentru a codifica raporturile între Intra şi Extra-Univers. Iată un scurt pasaj din Conferința ținută de IJP Appel-Guery pe data de 14 iulie 1991, la Jaugy (Franța):

"Şi trebuie să ştiți faptul că, dacă doriți să vă întoarceți către origini, trebuie să mergeți cel puțin dincolo de Biserica ortodoxă şi să reluați contactul cu Biserica creştină originară, care este cea ortodoxă. Însă dacă doriți să mergeți şi mai departe, trebuie să treceți de la Noul Testament la Vechiul Testament. Şi dacă parcurgeți întregul Vechi Testament, veți ajunge până la Abraham;şi dacă studiați cine a fost Abraham veți afla că el este venit din Sumer şi că toate învățăturile din Vechiul Testament provin din tradiții sumeriene ce sunt înscrise în toate elementele ce s-au descoperit

în Sumer, în Mesopotamia, şi care datează de 7 000 de ani î.e.n. Civilizația sumeriană există încă şi acum. Ceea ce a rămas în epoca noastră, pe planul formal, este un circuit coborât în timp. Dar adevărata civilizație sumeriană, adică aceea care este codificată în circuitele Sumerului se găseşte pe o linie temporală trecut-prezent-viitor, care este în continuitate. În epoca noastră, această civilizație pământeană şi-a coborât însă nivelul, a pierdut contactul cu extratereştrii, în timp ce pe vremea Sumerului–aşa cum dovedesc piesele arheologice (monedele) descoperite–se realizau contacte cu nave extraterestre. Şi putem considera la ora actuală, din punct de vedere protoistoric, că Sumerul a fost primul leagăn al civilizației. Aceasta deoarece toate civilizațiile, Egipteană, Ebraică, Greacă, Romană provin din Sumer."

Conferindu-i ipotezei valoare de adevăr şi aparținând noi înşine acestei civilizații (mai ales prin cea greacă şi romană), ne putem aventura în ideea că visele cu apariții extraterestre au în cazul nostru o trimitere ancestrală antropogenetică. În fine, să convenim că extratereştrii ne-au vizitat, ne-au influențat, ne-au abandonat pentru o vreme şi îşi mai fac apariția folosindu-se de performanțele lor telepatice şi de însuşirile spirituale superevoluate pentru a intra în legătură cu oamenii...de reținut este faptul că Biserica ortodoxă este situată în cronologia sacrului acolo unde-i este locul şi importanța ei primordială, fiind declinată drept adevăr de necontestat. În toate mesajele creştine, primite de vizionari, vom întâlni aceeaşi specificare: Grația Divinității pentru poporul român, care vreme de multe secole nu şi-a schimbat credința, rămânând cu consecvență, în ciuda

tuturor împrejurărilor şi vicisitudinilor, fidel Lui Dumnezeu Unic–înainte de apariția creştinismului dacii fiind monoteişti–, învățăturilor Mântuitorului, devotați Sfintei Treimi.

Cele expuse până acum mă pot ajuta să-mi explic de ce în fenomenologia paranormală, cu o cazuistică exclusiv românească, apar atât de frecvent vizualizări onirice cu expediții extraterestre; sau cu vizite nocturne ale unor ființe percepute ca atare, dar foarte contradictorii, manifestându-se uneori satrapic, alteori producând prin prezența lor stări de rău care se accentuează până la trezirea subiectului, de altfel perfect sănătos. Prin ce distingem un astfel de vis de altele dominate de asemenea de apariții însuflețite? Câteva elemente pot fi selectate: mai întâi apariția, o dată cu astfel de personaje cosmice, a unor obiecte, cristaluri, instrumente vehiculate în vis şi care emit o energie anume responsabilă de modificări ale metabolismului stării de somn, spaime, deranjamente fizice; apoi mobilitatea acestor apariții–uneori par energii organizate într-un fel de corp material cu contur abia sugerat, şi pentru care nu există nici un obstacol material de netrecut. Am reținut un exemplu care întruneşte o mare parte din momentele unei vizite nocturne, dar nu înainte de a specifica faptul că în urma testului grafologic efectuat pe filele de manuscris, rezultatul însumat denumeşte următoarele caracteristici ale semnatarei: simțul armoniei, echilibru psihic perfect, autoritate şi ordine, fermitate, orgoliu, exces de luciditate, "fire preponderent şi decisiv calculată". Deci această caracteristică morală şi psihică o reprezintă pe Mariana Anghel, din Galați,

18 ani, inteligentă şi judicioasă, uimită de evenimentele pe care le trăieşte în vis...

"Bănuiam de mult că dețin o anumită capacitate telepatică, acest fenomen mi-a fost confirmat în urmă cu trei ani. Totul a început prin lunile mai–iunie ale anului 1989.

Se întâmplă uneori ca visul ce tocmai se derulează, să se întrerupă brusc şi să am astfel impresia de trezire, de revenire la realitate. Dar, e doar o impresie, pentru că nu-i o trezire propriu-zisă, iar puterile fiindu-mi anihilate, nu pot face altceva decât să aştept.

Aerul devine deodată dens, iar atmosfera apăsătoare. Îmi simt inima bătând atât de puternic, încât parcă întregu-mi suflet s-ar afla în ea. Simt cum trupul îmi e un vid imens în care inima e singurul corp vital! Acum intrarea "persoanei" sau a "persoanelor" în cameră are loc brusc, punând în mişcare curenții de aer. De obicei "întâlnirile" aveau loc regulat–cam la două luni–,cu timpul însă au devenit de-a dreptul neaşteptate, având loc chiar de două ori în aceeaşi lună...

"El", persoană masculină, e rece (în sensul propriu al cuvântului), şi la început mi-a lăsat impresia unui fel de calm şi tandrețe. Apoi a devenit răutăcios, sarcastic, chiar violent, ca şi cum ar dori să mă domine, să pună stăpânire pe sufletul meu. În ultima vreme "el" ia înfățişarea tatălui meu. Spun "înfățişarea" deşi nu i-am văzut niciodată chipul. Când mi-am manifestat dorința de a-l privi, s-a acoperit parcă de două plăci mari, transparente, ca de cristal. Se foloseşte mult de sentimentele adânci de dragoste şi prețuire ce mă leagă de tatăl meu pentru a-i folosi vocea,

anumite expresii şi chiar îmbrăcămintea pe care a purtat-o cu o zi înainte. Reacțiile şi atitudinea "lui" violente îl trădează însă. Adeseori simt cum o forță uriaşă îmi apasă trupul, sufocându-mă, iar brațele lui îmi apasă puternic brațele pentru a mă ține în poziție culcată şi a nu mă putea ridica precum îmi e voința. Cu toate acestea, nu m-am trezit niciodată din astfel de stări de vis cu dureri fizice sau vătămări corporale.

Unele vizite în somn sunt diferite de cel deja relatat. Ştiu că mă vizitează ființe şi nu stafii, ştiu că nu am halucinații. Pur şi simplu n-am încotro şi accept în vis tot ce se întâmplă. De pildă imaginea a doi bărbați stranii, care pătrund în camera mea pe fereastră. Îi aştept înfrigurată–nu-i cunosc şi presimt că ceva se va întâmpla. Urmează apoi acel gen de "trezire", la care m-am referit la început, şi senzația puternică de apăsare şi de vid interior, cât şi aceea de centrare a energiei în inimă. Parca, ar vrea să mă "renască", să-mi dea alte capacități pentru a le putea fi de folos. Dar cea mai puternică şi mai ciudată este senzația de rece dată de zecile de cristale mari cât palma, ce-mi învăluie trupul din cap în picioare, fremătând în jurul meu cu un clinchet plăcut, zglobiu, nepământean. Îmi dau totuşi seama că nu sunt agresată, ci se doreşte de la mine însuşirea a ceva ce m-ar putea face să comunic direct cu "ei". Din păcate pentru ei, rămân om!

Simțind fiori de gheață în tot corpul, am dorința de a mă trezi şi atunci cer ajutor! Dar nu reuşesc decât un țipăt mut pe care deşi îl doresc a fi cât mai puternic, eu însămi nu îl aud. "Particulele" acelor cristale ciudate le percep imediat şi, la riposta mea "gândită" şi trăită cu intensitate în vis, se retrag cu mare iuțeală într-un bloc compact, undeva înspre fereastră. În

acest moment abia, am imaginea indescriptibilă a unui imens cristal cu zeci, poate sute de fețe strălucind puternic în razele soarelui ce tocmai invadează încăperea. Neaşteptat de repede cristalele se desprind din nou şi mă-nvăluie pentru ca apoi să dispară la fel de fulgerător cum şi-au făcut apariția. Parcă aş fi examinată, cercetată de aceste cristale aduse de "vizitatorii" nocturni. Trebuie să precizez că în tot acest timp nu au contenit cu freamătul lor în jurul meu; se deplasau extrem de iute şi uneori chiar lovindu-se între ele pentru a produce acel clinchet neobişnuit, ca şi cum şi-ar fi manifestat astfel dorința de a comunica–subliniez: dorința de a comunica, ceea ce, după părerea mea, este aspectul cel mai important al "întâlnirilor" mele nocturne. Ciudat e că la trezire, când sunt conştientă şi lucidă, mă încearcă doar sentimentul de frică, bătăile inimii, starea mea fiind absolut normale."

Evenimentele par să indice un "proces" de testare. "Lucrul" cu cristalele ține de o intervenție asupra biocâmpului; accelerarea bătăilor inimii corespunde unei solicitări, unei "agresiuni blânde"; capacitățile telepatice ale fetei au probabil destule blocaje, comunicarea neputându-se realiza. Distingem însă insistența, perseverența intruziunii şi inocularea artificială a unor afecte specifice, pentru a se intra pe o identitate afectivă deja existentă–de pildă dragostea şi prețuirea subiectului față de tată. Dacă putem accepta aceste date–fiind coerente şi reale, ne folosim de ele–, atunci deducem că entitățile extraterestre ştiu mai multe despre ființa umană decât ştim noi despre energiile care concură la înflorirea unei gladiole...

Cele mai incredibile şi mai uimitoare sunt viziunile extraterestre care invadează pur şi simplu copiii în somnul lor deloc influenţat de imagini sau lecturi, sau de poveşti cu descrieri tehnice. Un caz interesant şi inexplicabil mi-a fost relatat din Nordul Moldovei. Este vorba de un copil cu o memorie excepţională, descoperită de părinţi pe la 4-5 ani, din întâmplare. Vorbind în casă despre copilul lor, el fiind martor la discuţie, la un moment dat îi spune mamei sale, cu un reproş în glas, că-i era frică şi era foarte supărat atunci când "eram mic" şi îl spăla într-o albie albă din material plastic, apoi îl înfăşura în cârpe ude foarte calde! Atenţie la reproşul copilului care avea deja amintiri (la 4–5 ani) de când "era mic", mama îşi aminteşte că într-adevăr aşa proceda ea, însă era sigură că el n-avea atunci mai mult de...un an şi câteva luni! I-au cerut să-şi amintească şi altele din acea "perioadă", iar copilul şi-a amintit amănunte descriindu-le într-un chip de neînţeles. Deci la un an şi câteva luni acest copil avea "memorie funcţională", activă, capabilă de discernământ şi de "înregistrare", aproape analitică. Ei bine, până la 4–5 ani acelaşi copil trăieşte cu o concretețe impecabilă în visele lui evenimente onirice spontane cu caracter spaţial-extraterestru nejustificate prin nimic de imagini sau stimuli anteriori, reidentificabili de către subconştient pentru a le reorganiza diferit în starea de vis.

"Nu pot uita niciodată acele vise de pe la patru ani, când vedeam OZN-uri străbătând cerul. Eu mă aflam cu ele sau printre ele şi habar n-aveam la anii aceia ce sunt, cum se cheamă. Uneori mi-aduc aminte că aterizau în grădina bunicii mele, cineva mă poftea să le văd, mă invita să le

înțeleg, eram bine primit, mă bucuram. De mai multe ori m-au lăsat să urc în obiectele alea ciudate, zburam o vreme în ele, cineva se făcea că-mi dă mie să conduc un aparat şi eram fericit, ne înălțam sus de tot, zburam cu mare viteză şi aveam nişte senzații imposibil de cuprins în vorbe. Au fost şi cazuri când mă lăsau să conduc singur un OZN, ceea ce însă ştiam că nu-i adevărat, că ei vor numai să-mi facă o plăcere. Senzația în astfel de momente era extraordinară! Aceste vise au durat până m-am făcut mai mare.

Mult mai târziu am aflat de OZN-uri, am văzut prin reviste unele fotografiate, dar m-au dezamăgit, pentru că eu le cunoscusem atunci mai bine, mai întregi, pusesem mâna pe ele, erau mult mai frumoase în "realitate". Dezamăgirea venea de acolo că nu reuşiseră fotografii să prindă decât lumina lor, în vreme ce eu le văzusem şi la sol, intrasem în ele. O dată cu trecerea timpului, nu ştiu de ce m-au părăsit. Poate că nu le-am plăcut? Şi dacă aş vrea, acum nu mai visez OZN-uri..."

Ar trebui să căutăm în acest exemplu *preexistența vehiculului*. Compus de funcțiile cerebrale el nu poate fi reprodus inconştient de o imaginație foarte fertilă, cu atât mai puțin (la patru ani); transmis prin cineva, ar fi însemnat să existe deja memorate cunoştințe despre OZN-uri în emițător; creat de subconştient din pură întâmplare ar fi mai puțin probabil, deoarece nu există în relatarea târzie o suită de imagini specifice eventual capacității vârstei de a fantaza, ci scene cu vehicule în mişcare, descrise mult mai târziu de ufologi sau de reportaje despre farfurii zburătoare...

Totul pare o încercare a unor ființe inteligente, nepământene, de a "racola" un subiect uman la o vârstă când prospețimea nativă şi naturală ar putea constitui un climat pur în vederea implantării de imagini şi probabil unele cunoştințe despre mesagerii altor lumi galactice. În ce măsură au reuşit astfel de experimente? Poate că nu vom afla niciodată. Pentru că nu avem cum să cunoaştem ce s-a vrut, de ce, pentru ce...

Există însă şi situații cu o revelare a contactului mai amplă şi oarecum mai completă. Laioş Jold Vasile, din Bixad, este convins că a purtat în starea de somn dialoguri cu ființe care nu aparțin lumii noastre:

"În vara anului acesta (1992), în luna iulie, într-o seară stăteam în pat, în camera mea şi mă uitam la fereastra care era larg deschisă. Pe cer era lună plină şi razele ei pătrundeau în cameră şi făceau o lumină palidă, gălbuie.

Am adormit, dar nu mult după miezul nopții am simțit în somn cum tot corpul începe să-mi înțepenească şi nu simțeam din mine decât mâna dreaptă. Eram parcă rece, dispărut, rămăsese din mine doar mâna dreaptă vie. Ochii mi-i puteam mişca, dar nu puteam vorbi. Am început să mă uit prin cameră. Mă aflam într-o stare ciudată, dormeam, visam, dar în acelaşi timp vedeam, simțeam ca şi cum n-aş fi dormit. Ceva mă trezise, sau trezise doar ceva anume din mine, pentru că de fapt eu dormeam. Uitându-mă în această stare stranie prin cameră, într-un colț am zărit cu claritate o făptură înaltă de vreo doi metri, avea un cap ciudat, un corp potrivit, dar nu reuşeam să-i zăresc fața, deşi asta voiam. Stătea nemişcat cu fața nevăzută îndreptată spre mine şi parcă privea la mine. Spaima m-a cuprins, îmi

venea să urlu, să strig şi nu puteam, nu mi se dădea voie. După vreo şase minute (calculasem eu în vis) s-a deplasat spre fereastra deschisă ca să dispară. În acel moment mi-am simțit din nou corpul şi am început să strig. Într-o clipă tata a fost la mine şi i-am arătat spre fereastră. Eu vedeam arătarea, dar el mi-a spus să dorm liniştit pentru că am visat urât! Am adormit cu greu...

În seara următoare, tot după miezul nopții, după ce-am adormit a reapărut aceeaşi făptură în fața ferestrei. Deşi mă temeam, am încercat să suport să văd ce vrea de la mine. De data asta mă uitam atent la el. Şi, deodată începe să-mi facă semne, se auzeau vag nişte sunete şi nu reuşeam să le înțeleg. Parcă vroia să-mi spună ceva, dar nu reuşea. După câteva minute a dispărut şi imediat aceeaşi senzație de revenire a mea în corp. L-am strigat iarăşi pe tata, trezindu-mă speriat. El m-a liniştit ca-n seara precedentă...

În a treia seară nu mai eram la fel de speriat, ştiam că nu-mi face nici un rău. M-am culcat şi mă uitam la ceas, dar simțeam cum începe să-mi amorțească tot corpul. După amorțire, mi-am impus să nu adorm. Ştiam că dacă se întâmplă ceva, tata era într-o clipă la mine. Şi exact la ceasul din serile anterioare, după miezul nopții, făptura a apărut de data aceasta lângă patul meu. A început dintr-o dată să-mi vorbească, însă nu ştiu cum, pentru că eu înțelegeam ce-mi spune, dar nu era propriu-zis o discuție, ca între doi oameni, ci cu totul altfel. Vorbea încet şi foarte înecat, vorbea ca un fel de răsunet. Am reținut câteva lucruri pe care n-am să le uit niciodată:

"Nu vă temeți, suntem lângă voi!"

Eu am întrebat–probabil–dar sigur n-am vorbit, de ce sunt lângă noi şi cine sunt ei? La gândul meu a răspuns:

"La unii vine răul, la alţii vine binele!"

Am continuat să gândesc la cele auzite, n-am priceput ce vrea să înţeleg eu din ce-mi spusese, şi a continuat:

"Vă vom ajuta la nevoie!"

Reţin sigur că eu îl auzeam în creier vorbind de ceva atotputernic şi spunea şi alte cuvinte pe care nu le înţelegeam. Ce m-a mirat de data aceasta era corpul meu, pe care el parcă mi-l dezmorţise ca să poată vorbi cu mine. Când am vrut şi eu să-i spun ceva, cu cuvinte şi nu cum mă învăţase el, cu gândul, mi-a făcut semn să nu vorbesc. Părea că se teme de casă, că-l mai aude sau mă aude cineva pe mine. Am ascultat de sfat, de fapt nici n-aş fi putut vorbi. După alte câteva minute a început să se mişte ca orice om pe lângă mine, fără ca eu să-l pot vedea cum arată, deşi îl puteam atinge dacă vroiam. A pornit spre fereastră mergând cu spatele şi uitându-se la mine fără să-i pot vedea faţa. Ştiu că mi-a întins o mână, ca şi cum ar fi vrut să mă cuprindă cu ea, dar ceva îl tot trăgea spre fereastră, ca să dispară. Nu-mi mai era deloc frică, şi eu am întins o mână, şi-mi părea rău că prea târziu, el dispărea.

Mulţi vor spune că a fost o simplă imaginaţie a unui copil, dar să ştiţi că tot ce v-am povestit este ceva real. Eu însumi m-am schimbat foarte mult după aceste întâlniri, dar nu mă pricep să vă povestesc mai multe. Acum ştiu multe lucruri pe care n-aveam unde să le învăţ. Multe sunt de neînţeles. Poate că am să vă mai scriu..."

În cazul relatat, contactul s-a produs aparent material, păstrându-se secretul fizionomiei străine. Copilul care a trăit momentele este de asemenea foarte inteligent, sigur pe sine şi curios, dar nu marcat de o curiozitate față de un mister, ci față de nevoia de a cunoaşte şi de a înțelege. Psihic, acest amănunt este foarte important–deoarece tentația misterului ar putea crea prin sine noi mistere, un lanț abstract condus până la pierderea dorinței de mister. Un amănunt de asemenea important este prezența tatălui. Din propriile mele constatări am dedus că o stare halucinatorie cu desfăşurare epică evenimențială devine paroxistică atunci când subiectul nu păstrează în subconştient certitudinea unui "semnal de alarmă" care va funcționa prompt! Tatăl este în acest caz. certitudinea din semnal. Deci nici o dezvoltare de imagini pline de sens dintr-un vis stresant nu putea aluneca spre aberație şi inconcludent în acest caz, existând din capul locului, sprijinul, protecția, intervenția imediată a cuiva în cazul unui coşmar–adică, făcând imposibil coşmarul!

Întrebarea e ce-i cu acele mesaje spuse unui copil? Sau de ce entitatea nepământeană avea nevoie de fiecare dată să anihileze în copil ramificațiile nervoase fără a-i pricinui vreun rău, dar imobilizându-l în pat şi lăsându-i doar brațul drept în starea normală? În acest caz, brațul drept pare să aibă, nealterându-i-se biocâmpul, simplul rol de bun transmițător de energie sau acela de bun conducător de energie, asemenea unor aliaje speciale folosite la circuitele integrate. În cazul unei ființe umane, desigur nu avem de-a face cu unde electromagnetice specifice transmisiilor radio, ci cu acele unde ale biocâmpului, măsurabile prin mijloace radiestezice,

dar prea puțin cunoscute şi înțelese în afară de unele evidențieri experimentale...

Asupra mesajelor putem cel mult glosa cunoştințe vechi şi ipoteze noi. Ideea că ființe extraterestre ne-au sfătuit mereu şi ne-au influențat evoluția, este veche de mii de ani. Există şi azi oameni de ştiință considerați de pragmaticii conservatori drept excentrici, care susțin că şi la ora aceasta suntem secondați mental şi influențați de entități aparținătoare unor civilizații incomparabil mai evoluate. Un argument în acest sens este oferit prin faptul că anumite idei ştiințifice cu rol esențial în progresul tehnologic, sau altele din cercetarea fundamentală apar simultan în zone diferite, autorii necunoscându-se şi netransmițându-şi ideile unul altuia şi ajungând fiecare, în mod independent, la aceleaşi rezultate.

De ce însă comunicări aparent importante, de interes general, i-au fost făcute unui copil? De ce acele ființe superevoluate şi superdotate nu intră în dialog cu centrele ştiințifice de cercetare, ci optează pentru memoria unui copil ca să transmită asigurări atât de optimiste? Nu ne rămâne decât să tragem concluzia că pentru acele ființe care-şi teleportează corpurile şi transmit telepatic anumite gânduri, specia umană, organizarea noastră socială şi instituțională, criteriile noastre de reprezentare a ierarhiilor şi valorilor umane nu reprezintă mare lucru. Probabil suntem văzuți drept nişte primitivi, şi ne abordează fără a ne speria, cu prudență, lipsiți de criterii echivalente cu ale noastre, testând probabil doar anumite capacități prin care noi îi putem recunoaşte superficial. E ca şi cum am proceda noi înşine dacă am auzi că undeva în Carpați trăiesc nişte ființe

slab evoluate, şi atunci, ca să luăm totuşi contact cu ele, punem în scenă tot felul de şiretlicuri, ca să le apropiem de noi, să nu ratăm contactul cu ele...

Aparițiile extraterestre din vis şi vizualizările prin mobilizarea funcțiilor subconştientului, bune receptoare, de la un emițător nepământean, diferă esențial de observațiile în stare de luciditate, făcute de atâția subiecți umani, în mod direct. Pentru a compara cele două aspecte, voi recurge la un exemplu din a doua situație. O familie de intelectuali din Bucureşti privea în seara zilei de 24 februarie 1992 la televizor. Cei doi părinți şi doi copii urmăreau o emisiune cu lumina camerei stinsă. Soțul i-a atras atenția soției, fără să atenționeze şi copiii, asupra unei lumini neobişnuite care pătrunsese brusc pe fereastră. Soția s-a apropiat de fereastră, a deschis-o imediat, şi a observat că lumina provenea de la trei corpuri luminoase, de formă sferică, care staționau deasupra cartierului situat între Calea Moşilor şi Bd. Dimitrov, la circa 200- 300 metri înălțime. Sferele se diferențiau ca mărime, poziție şi luminozitate: una din sfere era mai mare, celelalte două mai mici, egale între ele. Sfera mare era situată în urma celor două mici şi dezvolta o lumină roşietică, asemănătoare cu aceea dată de becurile cu halogen. Sferele mici dezvoltau o lumină albăstruie.

"Datorită poziției lor fixe, luminii metalice, nefireşti precum şi liniştii absolute, impresia a fost ciudată, de apariții neobişnuite, dar şi de aparate care stau la pândă. La câteva secunde după ce am deschis fereastra, parcă sesizând că sunt observate, s-au pus în mişcare într-un mod la fel de neobişnuit: cu o viteză atât de mare, de parcă aerul aluneca de sub ele. Trebuie remarcată din nou silențiozitatea obiectelor, desăvârşită, şi în

deplasare. În timpul zborului lor am putut remarca schimbarea intensității luminii–scădea şi se intensifica asemenea funcționării instalației electrice pentru pomul de iarnă".

Martori ai acestui fenomen au fost membrii familiei respective, privind cu toții din fereastra apartamentului. În acest caz care n-are nici o legătură cu visul, ci constituie o observație în grup a unor obiecte neidentificate, mai mult decât să se transmită o informație nu este posibil. Observația directă este solvabilă, orice comentariu care dezvoltă observația prin amănunte de contact devine discutabilă–ceea ce martorii de mai sus n-au făcut, ci au rămas doar la relatarea obiectivă, onestă. Aveam în acest caz două cunoscute, subiectul uman şi obiectul neidentificat. Transformându-le în termeni de speculație, se pot dezvolta zeci de variante neadevărate, care încarcă fenomenul obiectiv de fantezii ufologice;astfel se intră în literatură şi se alterează evenimentul în adevărul său simplu şi atestat.

Păstrând în memorie informația de mai sus, putem acum trece la un mod de racolare prin folosirea energiei telepatice de către ființe nepământene, acestea intrând în starea de somn a subiectului pe acel canal energetic subtil care în starea de trezie este inactiv, anihilat. Telepatic se realizează simboluri şi, ca în cazul care urmează, "conştiința" unui fel de câmp de forță, pe care subiectul îl va percepe superficial şi doar ca efect, dar nu i se vor oferi detalii dintr-un climat dimensional, ci numai efecte receptate extrasenzorial. Totul pare o vizită într-un loc anume, unde invitatul nu recunoaşte absolut nimic, dar el este primit, ştie că a ajuns, dar

nu înțelege de ce şi unde sau, cum e cu putință ca gazdele să nu-i arate aşezământul lor atât de străin lui; dl Stirner, din Galați, îmi scria:

"Am făcut diverse experiențe telepatice reuşite, precum şi experiențe de transfer bioenergetic cu rezultate pozitive. Într-o zi pe la orele 11, fiind singur acasă şi perfect odihnit, m-am izolat fonic şi tactil cât am putut mai bine, întinzându-mă într-o poziție relaxată în care nu mă jena absolut nimic. Mi-am pus să ascult discul cu Concerte pentru orgă de Johann Sebastian Bach. Am încercat să-mi alung orice gând din minte. Nu ştiu cât timp să fi trecut, când o uşoară senzație de ameteală s-a făcut simțită. După această senzație ce a durat puțin, în câmpul vizual mi-a apărut un ochi gigantic, fără pleoape, a cărui pupilă era de un alb intens şi strălucitor. Intensitatea luminii nu era jenantă. Parcă țâşnea pur şi simplu din acea pupilă. Ce a urmat a fost o senzație de mărire continuă a ochiului sau de apropiere a mea de el, fără sa simt în vreun fel deplasarea mea. Nu-mi simțeam corpul, însă la un moment dat am ajuns să trec pur şi simplu prin acea pupilă a cărei intensitate luminoasă creştea o dată cu apropierea mea. După trecerea prin pupilă am simțit o lejeră senzație de plutire şi percepeam o intensă lumină albă ce venea de pretutindeni.

Muzica nu o mai auzeam, însă deodată a început să-mi fie frică de acel calm şi de acea stare astrală confortabilă. De undeva, de foarte departe, simțeam o chemare. Nu auzeam, ci simțeam doar chemarea. Refuzând parcă să accept, am început să devin conştient că fusesem purtat atât de departe, iar cei care mă luaseră, rataseră întâlnirea cu mine. Revenindu-mi la starea normală, abia peste două zile aveam să realizez ce

se întâmplase cu mine. Cine erau cei care mă purtaseră acolo? Ce aş fi văzut dacă acceptam să răspund chemării?"

Gândirea pozitivistă a standardizat capacitățile omului de cunoaştere în cadrul câtorva abilități, dincolo de care orice comunicări ce dețin şi ele un patrimoniu de cunoaştere au fost considerate irațională. În cunoaşterea extrasenzorială experimentul de laborator sau cu mijloace tehnologice avansate încă nu este posibil. În acelaşi timp, însă, ştim că este posibilă întâlnirea unui adevăr dintr-o dimensiune a Universului altfel inaccesibilă metodelor ştiințifice şi tehnologice în care ne-am investit speranțele cunoaşterii. Acuratețea şi subtilitatea unor energii fine de a acumula aspecte din necunoscut depăşesc deocamdată mijloacele tehnice şi ştiințifice prin care ne punem atâtea speranțe pentru prezentul şi viitorul evoluției cunoaşterii. În marea complexitate a funcțiilor creierului uman racordate la un "sistem energetic" deocamdată imposibil de reprodus prin mijloace artificiale, ar fi o eroare să vedem, legat de anumite manifestări paranormale, plăsmuiri lipsite de o bază a adevărului. Omul cosmic poartă în sine, conform legilor Creației Divine, particularități şi elemente subtile prezente în Univers şi dominante, pe care însă le putem conştientiza doar prin capacități extrasenzoriale evoluate. Încă nu dispunem de mijloacele ştiințifice prin care asemenea capacități să poată fi "extrase" ca nişte eşantioane pentru a fi aduse în marile laboratoare pământene în vederea analizării lor.

Există subiecți cu un potențial extrasenzorial nativ. Aceşti subiecți constituie pentru cercetător adevărate repere pline de uimire şi incitante.

Capacitățile acestora de a intra în spațul necunoscut şi de a vizualiza fenomene şi imagini dintr-o realitate cosmică insondabilă consternează pur şi simplu. Cu atât mai mult cu cât astfel de convivi încep să capete "dreptul de-a călători în spațiu" de foarte timpuriu, când experiențele vieții nu există încă, şi nici acumulări ale cunoaşterii propriu-zise. Pe un fond de absolută ignoranță, aceşti subiecți primesc informații complicate, care reclamă analizarea lor de către specialişti sau oameni de ştiință.

Un exemplu demn de reținut în acest sens îl reprezintă tânărul Octavian Drăgoi, din Județul Prahova. Voi stărui mai mult asupra acestui "caz" care mi-a trezit interesul şi m-a obligat totodată să cunosc îndeaproape persoana pentru a fi convins că pot reține relatările ca autentice, sincere, necontrafăcute. De altfel, tânărul căruia îi voi reproduce confesiunile are o meserie care îi cere o perfectă sănătate fizică şi mai ales psihică, luciditate şi echilibru, un mod de a trăi concretul ferit de orice judecată subiectivă...

"Eu am cunoscut multe lucruri mai întâi în vis, iar după aceea a trebuit să treacă mulți ani ca să descopăr că ele există pe lume. Primul moment a fost la trei ani, când am intrat într-un fel de transă. Am văzut atunci un cântar mare. Într-o parte cineva aşeza o piatră impresionantă ca volum, iar în cealaltă parte o pietricică pe care abia o zăream. A fost, cred, primul semn. La trei ani eu nu ieşisem încă din curtea casei părinteşti niciodată, nu ştiam ce înseamnă cuvântul cântar şi cu atât mai puțin obiectul. Simțeam însă o nedreptate, mă întrebam de ce pe un taler se află o piatră mare şi pe celălalt una abia vizibilă. M-am speriat deşi nu ştiam de

ce. Mama m-a luat în braţe, mă purta prin cameră, eu plângeam şi o întrebam de ce? Arătam cu mâna la cântar, doar eu îl vedeam, mama nu vedea nimic. Eram speriat pentru că pe cântar vedeam lumea, o lume pe care n-o mai văzusem din curtea casei, la trei ani nu avusesem cum să văd chiar lumea. Mai târziu am recunoscut imagini văzute atunci pe cântar, în viaţa mea de toate zilele. Cred că a fost primul moment când "cineva" pătrunsese în trupul meu, în simţurile mele, obligându-mă parcă să percep şi să cunosc lumea înainte ca eu să pot merge în lume pe picioarele mele. Mai târziu am putut constata, mergând pe firul evenimentelor înapoi, că încă de la trei ani eu am început să trăiesc în două lumi, mereu în două imagini care se suprapun, dar sunt diferite una de alta. Eu trăiesc astfel realitatea a două lumi, ca într-o imagine televizată, dublă, cu semnificaţii total diferite. De mai multe ori am simţit cât se poate de material că pot sau trebuie să intru în altă lume, dar mă speriam atât de tare, încât eram imediat "fugărit" înapoi!

Considerând acest eveniment paranormal drept prima tentativă de introducere în memorie a unor elemente materiale şi spaţiale ce se vor identifica de către subiect mult mai târziu, în egală măsură le putem denumi drept "bază de testare". Din cazuistica românească a fenomenologiei ca şi din lecturile ilustrative în acest sens, se pare că forţe inteligente nevăzute încearcă să recruteze subiecţi umani pentru a le arăta originile altei lumi, diferite. Sentimentul unui proiect de amploare nu lipseşte, aşa cum nu lipsesc nici nereuşitele, eşecurile şi finalmente abandonările. Astfel contactele prin capacităţile extrasenzoriale cu alte

lumi conştientizate ca atare se arată extraordinar de dificile. Ne putem întreba dacă există şi succese, dacă există atestări, şi mai ales o relație de comunicare deja funcțională. Este şi mai greu de răspuns. Descrierile care au făcut epocă la un moment dat au fost negate ulterior. Cazul Adamski este bine cunoscut. Acest contactat american, născut în Polonia în 1891, la 20 noiembrie 1952 vede o navă din care se desprinde un disc ce aterizează, iar din el coboară Orthon Venusianul. În felul acesta avea să debuteze operațiunea "SARAS"–acesta-i numele dat Pământului, care avea drept scop să prevină guvernele asupra pericolelor potențiale din cauza experiențelor atomice. Se cerea recunoaşterea extratereştrilor şi autenticitatea mesajelor. Totodată, conform maeştrilor spațiului, s-a arătat că Conştiința Divină se exprimă în orice formă a vieții şi oricare ar fi aceasta. S-a mai afirmat că omul nu-i numai o manifestare temporală, ci este etern dacă îşi păstrează starea originară a ființei sale mereu reînnoite. Activitatea de negare în cazul Adamski a cunoscut cele mai complexe convocări. Şi la ora actuală taberele sunt împărțite fără a se ajunge la o sinteză corespunzătoare unui adevăr. Însă visele cu vizualizări extraterestre nu intră deocamdată în dispute pro sau contra. Ele trebuie cunoscute şi nimic mai mult. După ce-am cunoscut mai întâi subiecții emițători, nu vom face decât să le reținem senzațiile şi imaginile prin care îşi descriu privilegiul de contactați.

Acelaşi tânăr care vedea la trei ani un cântar pe care balansau două pietre inegale, flagrant inegale, simbolul părând să definească o proporție materială cosmică pusă în cumpănă–dar pentru ce?–, avea să perceapă

prima testare. A doua va avea loc mult mai târziu, şi i se asociază deja imagini mai complete:

"M-am culcat să mă odihnesc înainte de-a pleca la muncă. Nu eram deloc obosit, dar am fost cuprins de un somn liniştit, odihnitor. Imediat mi-au apărut în fața ochilor forme ca de zid, dar nu erau materiale. Dincolo de acele forme observam clar o mişcare. Mi-am dat seama că erau obiecte ce se mişcau cu o viteză extraordinară. Eram atât de curios şi mă purtam ca un copil care vrea să vadă peste un gard. De la dreapta la stânga treceau grupuri unul după altul, de obiecte curioase. Mi-am fixat privirea pe câte unul, ca să-l observ mai bine, în trecerea lor prin fața mea să-mi dau seama ce sunt. Am observat în cele din urmă că erau nişte nave dar nu le puteam distinge, din cauza vitezei lor, nici un detaliu. Am deschis ochii, intrigat, am făcut câțiva paşi prin cameră şi m-am culcat din nou. Cu câteva luni în urmă visasem ceva asemănător dar atunci cineva vroise să mă ia. Am refuzat să plec şi m-am trezit din somn revoltat. Acum m-am întins din nou în pat şi am ațipi iarăşi, ca şi cum zidul acela imaterial mă ademenea. Într-adevăr acelaşi zid mi-a apărut în fața ochilor, brusc şi cu aceleaşi imagini de obiecte zburătoare. Ştiam în vis că le mai văzusem şi nu înțelegeam de ce trebuia să mi le arate din nou, la fel. Totul mă intriga. Păream mai lucid în vis, mai nerăbdător. M-am concentrat cât am putut şi mi-am dat seama că erau aidoma cu nişte rachete sau navete spațiale. Dar erau atât de multe, încât îmi spuneam că asist la un război, că toate acele nave se îndreaptă spre un teatru de luptă. Momentul cel mai ciudat din aceste viziuni avea să urmeze. Trezindu-mă, am mai stat puțin întins înainte de a coborî din pat.

Am închis ochii, nu mai puteam dormi. Ei bine, după ce-am închis ochii au reapărut toate momentele din vis, de data aceasta în starea de trezie completă. Totul mi se impunea, mi se transmitea de undeva şi nu ştiam cum să răspund, ce să cred, ce ar trebui să fac eu..."

În continuarea "instruirii" subiectul va trebui să treacă printr-un proces de adecvare a disponibilităților extrasenzoriale, la un tip de emițător de imagini şi mişcare, pentru ca momentele contactului să fie cât de cât eficiente. Două "discipline" de studiu se reliefează: anularea în starea de vis a realității onirice, şi convingerea că de fapt nu visează, ci este treaz şi vede totul în această stare, şi plasarea, prin autonomia spiritului, în spațiu, cu intenția cuprinderii cât mai exacte a realului părăsit în momentul respectiv.

"Într-o noapte m-am trezit şi mi-am dat seama că eu nu mai eram în corpul meu. Puteam însă percepe realitatea că spiritul meu fusese pur şi simplu sorbit fulgerător de o rază de lumină şi stătea suspendat între pământ şi cer. Eram conştient că nu visez şi că mi se întâmplă ceva foarte curios. Vedeam sub mine norii, jos de tot Pământul, ochii mi-au căzut pe blocul în care locuiam, pe toate amănuntele construcției, pe care altfel nu le-aş fi putut distinge în felul acela. În acelaşi timp însă, stăteam cu fața în sus, impasibil şi totuşi vedeam jos, departe. Îmi vedeam colegii de cameră dormind fiecare în felul său. Deodată mi se deschide un ecran în fața ochilor. Îl bănuiam–mi se sugera–drept un ecran dintr-o navă cosmică, dar la fel mi se spunea fără să aud vreo voce, că văd o imagine din altă lume, ceva ce mi se arăta într-o măsură foarte redusă. Pe ecranul desfăşurat pe

cer, un cer albastru senin, trona bustul unei ființe. M-a impresionat mărimea chipului. Era hominid, partea superioară foarte dezvoltată. În creştetul ființei păreau că încap zeci de creiere umane. Bărbia era mică şi ascuțită, urechile de asemenea ascuțite şi ciudate. Culoarea pielii era a rasei albe, ochii foarte inteligenți, pătrunzători, din ochi puteam bănui întreaga putere a acelei ființe. Am încercat să mă zbat ca să mă trezesc pentru că începuse să-mi fie frică. Eram conştient că nu mai dorm, dar în acelaşi timp ştiam că n-are rost să mă trezesc pentru că eu nu mai eram în corpul meu.

Conştient de primejdia de-a nu mai putea reveni în corp, am încercat să chem pe cineva, să țip, crezând că mă vor auzi colegii de cameră şi vor veni la mine. Dar totul era inutil. Din gură nu-mi ieşea nici un sunet. Simțeam însă că pot sta de vorbă, dar nu prin voce. Tot ce gândeam în momentul acela era ca şi cum aş fi vorbit. Suspendat între cer şi pământ, lipsit de posibilitatea de a chema ajutor, am întrebat ce vrea de la mine? Dar ca şi cum prinsese dinainte gândul meu, mi-a răspuns foarte clar:

"Vreau să mergi cu mine!"

Vorbele i le-am înțeles foarte clar. Dar auzeam totodată în creierul meu, transmis de ființa aceea, dorința ei ca cu să fac parte, ca simplă celulă, din corpul uriaş, din creierul acela imens. Mi se spunea să accept să nu mai fiu eu, ci o simplă "celulă de serviciu" în acel creştet imens. Din nou m-am speriat dar n-am putut alerta colegii. Intrigat, apoi, că n-o auzeam vorbind, şi dorind să-i aud glasul, mi s-a împins parcă prin eter un zgomot aparte, un huruit ca o măcinare intensă la scară galactică. Nu era

ceva care să-mi displacă, ci mi se spunea foarte clar că ce aud este însuşi zgomotul de fond al Universului! Exact aceste cuvinte cu acest înțeles le-am auzit. Mi-am dat seama că acea ființă îmi simțea frica, neliniştea, şi de aceea intervenea ori de câte ori eram pe punctul de-a mă rupe de starea de suspendare printr-o voință straşnică. Îmi anihila voința, şi continua să stea de vorbă cu mine fără glas, mă lăsa parcă să mă uit la Pământ. La un moment dat, ca şi cum şi-ar fi bătut joc de mine, m-a "lăsat" să mă văd pe mine însumi întins în pat, dormind. Ceva mai mult, privindu-mă de sus, îmi auzeam un fel de gângurit de frică, din somn. Neliniştea sporind, începusem să mă apăr în vis, să spun tot felul de cuvinte. Şi am văzut de sus un coleg de cameră trezindu-se şi întrebându-mă ce-i cu mine, ce-am pățit. Şi tot de sus vedeam cum alt coleg, trezit de primul, se întreba dacă să mă scoale, sau să mă lase să visez în continuare. Dar eu nu visam. Eram anihilat sus, vedeam totul. Îmi doream să revin în pat, să le spun colegilor ce se întâmplase, dar nu era cu putință, ființa uriaşă nu mă lăsa. Astfel, pus în situația de a alege să rămân acolo sus, şi de a coborî în cameră, cu disperare am început să mă mişc, să strig. Vedeam şi îngrijorarea colegilor mei de a nu mă putea auzi. Unul a propus să-mi tragă palme, să mă zgâlțâie, dar n-avea nici un rost. M-am uitat la ființa uriaşă şi am repetat întrebarea de ce eu trebuie să fiu luat, de ce n-au găsit pe altcineva din cameră, din oraş, de pe Pământ? Mi-a răspuns că voința "lor" are două motive: eu credeam în existența lor (deşi niciodată nu mă gândisem la aşa ceva!), şi eram, din punctul lor de vedere, un "om deosebit". Am gândit, drept răspuns, contrariul celor spuse de ființa uriaşă. În acel moment s-a

întâmplat să percep cu surprindere că pătrunsesem în alt timp. Tot ființa părea să-mi fi spus că ieşisem în afara timpului nostru convențional, material, pământesc, şi mă îndemna să nu-mi fie frică pentru că pătrunsesem în necunoscut. Ființa uriaşă stătea totodată de vorbă cu mine, şi încerca, pe de altă parte, să mă introducă gradat, lent, în lumea ei. Puteam simți că mă aflam undeva departe, însă nu-mi înțelegeam deloc noua mea stare, ceva ce aş putea numi sentimentul că eram fără sfârşit! Pătrundeam în veşnicie şi sentimentul nu ştiu de ce mă îngrozea. Pământul începuse să dispară ca imagine din fața mea, îl urmăream, mă temeam, la un moment dat l-am zărit ca un punct. După aceea n-a mai rămas în memoria şi-n ochii mei decât amintirea unui punct care fusese Pământul ultima oară. Imediat am simțit că acel punct era singura amintire care mă mai lega de trecutul meu. Acum, departe, eram parcă peste tot. Trăiam în trecut, în prezent şi în viitor pentru că simțeam că acestea nu există, toate erau în acelaşi timp, deodată. Din când în când refuzam să accept noua stare. Îmi dădeam seama foarte exact că experiența la care eram supus mă depăşea din toate punctele de vedere. Tot ce văzusem anterior dispăruse. Mi se transmitea în continuare ceva despre efemeritatea materiei şi să fiu convins, conştient, că întoarcerea era o eroare. Au urmat alte frământări. Convenisem nu ştiu cum să accept să fiu luat dar nu definitiv, să mă pot întoarce a doua zi la ai mei, să le spun că n-am murit în somn, cum vor crede ei dacă nu mă mai întorc, ci că am plecat cu nişte ființe din alt spațiu. Răspunsul ființei uriaşe la aceste zbateri a fost categoric:

"Nu! Dacă nu mă urmezi acum, n-am să te mai chem niciodată!"

Mă chinuiam să-i explic invocând părinții, frații, lumea, mila mea pentru ei, însă n-a vrut să mă înțeleagă, toate acestea nu însemnau pentru ființa aceea ceva de luat în seamă, serios. Mi-a spus categoric:

"Dacă nu mergi cu noi acum, când vei muri, aşa cum ți se va descompune corpul, materia, la fel ți se va descompune şi spiritul pe care noi îl vrem."

L-am amenințat că voi spune la toată lumea ce-a vrut de la mine, ce mi s-a întâmplat. Dar uriaşul nu era interesat de intențiile mele, s-a uitat la mine cu un zâmbet condescendent şi mi-a replicat mental:

"Nu te va crede nimeni! Te las să încerci. Toți vor crede că eşti nebun!"

Ceea ce s-a şi întâmplat după trezirea mea. Însă tot timpul cât am stat de vorbă cu acea ființă, prin spatele ei au trecut zeci de figuri de dimensiuni mai mici. Treceau şi mă priveau, unele se opreau puțin şi-mi zâmbeau. Un zâmbet cald distingeam şi o iubire care mă-nvăluia. Mi se părea că erau chemați să mă vadă şi să mă încurajeze. Dar nu ştiu prin ce simțuri şi în ce fel eu percepeam faptul că şi ei, care defilau în spatele ființei uriaşe, erau nişte "furați", cum şi eu urmam să fiu. Cu toate puterile m-am zbătut în pat ca să mă întorc în corpul meu. Eram ca un arc, eram disperat. În cele din urmă ființa uriaşă a zâmbit pentru ultima oară şi am simțit că-mi dă drumul, că mă eliberează. Această senzație nu poate fi descrisă în cuvinte. Fusesem rupt în două şi acum simțisem că mă lipise la loc. În momentul când am deschis ochii pentru câteva secunde, revenirea în corp mi s-a părut dureroasă. Era dureros faptul că mă "reumpleam" cu

mine însumi. Dar n-aş putea să explic corect pentru că nu există termeni prin care să descriu ce înseamnă reîntâlnirea spiritului cu materia.

M-am ridicat în pat, eram fericit că scăpasem, le-am povestit colegilor de cameră ce pățisem în somn, ei mi-au descris gesturile şi frământările din somn, cum se chinuiseră să mă trezească şi n-a fost chip pentru că vedeau că "sunt posedat". Se speriaseră ei înşişi. Dar după ce le-am spus totul, aşa cum mă şi aşteptam, m-au considerat nebun! Am tăcut multă vreme. Mi-am dat seama că niciodată nu voi putea convinge că de fapt n-a fost un vis. Simțeam în fiecare zi că nu trăisem propriu-zis un vis. Însă faptul cel mai important aveam să-l trăiesc peste foarte puțin timp. Şi ziua, la muncă, acasă, peste tot mă simțeam "urmărit mental" de cineva. Era aceeaşi prezență de care mă temeam, deşi în starea de somn n-a mai încercat să mă "fure". Dar încerca parcă să-mi şteargă din memorie tot ce trăisem. Era ceva urgent, trebuia neapărat să uit totul şi eu nu puteam uita. Păream prea puternic pentru dorința de-a nu-mi mai aminti nimic.

La scurt timp, deasupra oraşului Ploieşti şi-a făcut apariția un obiect enorm. A stat câteva zile. În special noaptea, toată lumea l-a putut observa cu ochiul liber. S-a scris despre acea apariție. Atunci însă eu nu mă mai săturam privindu-l. Îmi pierdeam ceasurile uitându-mă la forma lui cilindrică, era ca o țigară şi părea lung de sute de metri. Ceva mă atrăgea acolo, însă numai la gândul că aş mai putea trăi ce trăisem în visul respectiv intra în mine frica, o frică paroxistică, şi renunțam să mai mă uit pe cer. Aflam a doua zi de pe la cunoscuți ce-au văzut ei, fiecare din alt punct al oraşului. Apoi obiectul a dispărut. Însă visele mele cu ființe

diferite de noi şi cu invitații stranii n-au dispărut. Şi acum sunt vizitat din când în când. Am căpătat între timp nişte daruri pe care nu le aveam, de pildă aflu dinainte ce anume mi se va întâmpla, pe cine voi întâlni, ce va fi...de aceea am tot mai des sentimentul că cineva mi-a "planificat existența" şi se ține de plan cu străşnicie! Eu n-am cum să intervin, să modific în vreun fel aceste evenimente. Mă las în voia sorții. Dar ce am văzut în vis, toate vizualizările în starea de somn care de regulă nu-i chiar somn, ci mai degrabă un fel de hipnoză, de transă, îmi pare nespus de rău că nu le pot comunica exact, complet. Asta şi pentru ca stările în "altă realitate" sunt cu totul diferite de ce simțim noi, nimeni nu le-a descris vreodată şi nu cred că se poate..."

Cele mai pitoreşti şi mai pline de informații contacte cu lumi sau spirite din universul invizibil aparțin subiecților care întrunesc un spectru mai larg de capacități paranormale. Dacă la acesta se adaugă o evoluție spirituală dominantă şi nu doar complementară, rezultatele trăirilor extrasenzoriale sunt remarcabile, uneori senzaționale. Referindu-mă la ceea ce se înțelege prin "capacități" în acest domeniu, ne putem afla spre exemplu în situația când un fenomen atestat nu intră în nici o teorie sau grilă parapsihologică sau din ştiința spirituală. Când întreaga literatură cuantificată şi fenomenologie descrisă ne vor fi fără nici un folos în încercarea de a capta manifestările într-o "regulă" consacrată. De aceea am resimțit adeseori o insatisfacție specială față de autorii care năzuiesc să cuprindă fenomenele paranormale în "tratate" şi tomuri care dogmatizează domeniul absolutizând cunoştințe şi experimente parțiale, obligându-l

indirect pe cercetătorul cu alte mijloace de prospectare să se închisteze în reguli subiective, infructuoase. Abuzul de referiri la bioplasmă face azi ravagii în unele cărți despre paranormal; compartimentări scolastice şi cu aparență de definiri obiective şi definitive par de asemenea să invite cercetătorul la un fel de ascultare şi învățare ce nu-i vor fi de prea mare folos. Există cărți care reflectă dintr-un capăt în altul o necunoaştere flagrantă a energiilor şi radiațiilor din universul cognoscibil; se inventează vehicule energetice uitându-se de pildă că radiația cosmică, corpusculară sau electromagnetică, reprezintă "partea" cunoscută sau presupusă a uriaşului câmp informațional cosmic; este exclus din fenomenologia paranormală domeniul radiațiilor radio de origine extraterestră şi aşa mai departe. Se absolutizează şi se fetişizează ştiințele oculte ale Orientului considerate ca singurele care ar fi "înscris ştiința despre spirit, suflet, transcendent" pe calea adevărului...Azi observăm că dreptul la adevărul despre Divinitate şi Spirit îl dețin filozofiile, practicile inițiatice orientale, ca şi cum noi ceilalți, neorientalii, am fi fost condamnați la o involuție milenară în cunoaşterea sufletului şi în validarea intuițiilor privind Universul creat de Dumnezeu. Se impune astfel un psedoadevăr subînțeles, că Orientului îndepărtat i-ar fi revenit sarcina de a cunoaşte de-a lungul mileniilor evoluția spirituală a omului, iar Europei altă sarcina de-a evolua prin cunoaşterea pozitivă şi ştiință spre catastrofă, spre eroare, spre o finalitate plină de păcate!

Trebuie repetat fără a ne suspecta de eroare, că aparținem unei spiritualități distincte, în care s-a relevat Divinitatea cu multe mii de ani în

urmă, şi că evoluția noastră în înțelegere fenomenelor extrasenzoriale are o bază temeinică, nu mai puțin distinctă, din care desprindem adevărurile fără a apela dogmatic la altele, sanctificate de o evoluție spirituală la fel de viabilă, dar diferită de a noastră. Vom deveni mereu vulnerabili dacă voi primi drept *adevăr absolut* orice năzărire a cutărui guru european sau autentic, care ar fi descoperit, de pildă, sălaşul sufletelor nemuritoare la trei mii de metri adâncime în apa Oceanelor planetare!! Se simte la ora actuală un fel de entuziasm gratuit față de compartimentarea evoluției spiritelor în filozofia ocultă tibetană, şi se eludează sau se marginalizează învățăturile cuprinse în Biblie; se exacerbează vindecările paranormale şi se evită adevărurile la care ajungem prin analogie, suprapunându-cunoştințele evoluției noastre ştiințifice; întâlnim şi situații, în cazul unor vindecători instruiți în ştiințele oculte orientale, de-a dreptul ridicole, când, de pildă, pentru un pacient viciat de obiceiul fumatului este purtat printr-o prelungită filozofie a Karmei, i se pun în cârcă spirite malefice care-i domină viciul, prin regresie hipnotică i se evocă strămoşi răi datorită cărora pacientul a fost pedepsit cu viciul fumatului şi aşa mai departe...când, în fond, este vorba de un fapt simplu ce n-are nevoie de nici o filozofie fetişizată: tutunul face rău organismului, este generatorul multor boli grave şi de aceea practica fumatului trebuie întreruptă, trebuie eliminată!

Primejdia care apare în dorința de observare şi cercetare a fenomenologiei paranormale este aceea a unui tip de obscurantism prin care se cenzurează accesul la cunoaşterea pe cele două căi esențiale: creştinismul şi acumulările pozitive ale evoluției noastre prin optimizarea

şi fructificarea inteligenței şi imaginației. Aparținem acestui tip de evoluție care este indisolubil legat de dumnezeire; alte tipuri de evoluție, diferite, în care prioritară este dezvoltarea trăirii spirituale şi "eronată" evoluția materială, nu coexistă cu noi prin vreun regim de conflictualitate, ci le putem considera complementare, înțelegând că însăşi Voința Divină a fost aceea de a nu uniformiza căile spre unul şi acelaşi adevăr–Adevărul Absolut!

În fine, pentru a înțelege de pildă forța gândului, o forță energetică neperisabilă, în anumite cazuri deosebit de eficientă, trebuie să abordăm cât se poate de ştiințific misterul energiilor subtile şi în ce fel acestea sunt purtătoare de informații dihotomice–pozitive şi negative (de ultimele putând lega evident aşa-numita magie neagră). Circuitul energetic subtil, prezent la scara Universului şi în structura corpului material, în totalitatea biologicului vulnerabil material şi remanent transcendental, reprezintă de fapt marea taină a propriei noastre vieți pământene şi a şansei de-a fi eterni şi nepământeni!

Un fenomen cu numeroase accente excepționale s-a întâmplat să rețin în toamna anului 1992. Este vorba de dovedirea treptată a unor capacități extrasenzoriale manifestate atipic şi bizar, pentru ca pe parcursul unei evoluții paranormale neforțate inițiatic, să se distingă extrapolări ale percepției extrasenzoriale spre spațiul cosmic. Cum vom vedea mai încolo, de data aceasta subiectul primeşte chiar mesaje codate după principiul modelării matematice din domeniul informațional computerizat.

C. Varganici din Fălticeni nu poate fi numit doar un medium excelent, ci mai degrabă un înzestrat cooptat. Îl consider din capul locului o excepție în fenomenologia paranormală deoarece a făcut dovada unor capacități uimitoare, aproape absente în domeniu sau mai bine-zis atât de rare, încât au un caracter antologic ce se cere cunoscut.

Pe când era elev la o şcoală postliceală cu profil sanitar, la Iaşi, descoperă că privind de-aproape un bolnav grav, simțea ceva care-i spune cât timp va mai trăi bolnavul. Şi-a testat această capacitate în mai multe clinici din Iaşi. Nu era vorba de un test medical, ci de cineva care îi spunea despre sfârşitul unei vieți cu o mai mare exactitate decât estimează de regulă medicii. Într-o vacanță, la Fălticeni, fiind cadru sanitar, este chemat să vadă un bolnav. Era vorba de un bărbat cu criză de prostată, acută, chinuitoare. A chemat Salvarea, iar după ce omul a fost transportat la spital soția bolnavului l-a întrebat, îngrijorată, cât mai are de trăit soțul ei, dacă să se pregătească sau nu de înmormântare! Ascultând de acel cineva, tânărul Varganici i-a spus: Mai are de trăit unsprezece ani! Între timp a uitat discuția cu femeia şi vizita la bolnav. După unsprezece ani femeia l-a căutat să-i spună că avusese dreptate! Exact aşa s-a întâmplat.

Între timp a mai avut prilejul să facă preziceri de acest fel, toate soldate cu adevărul prezis. Cei apropiați îi cunoşteau capacitatea, însă el nu-i acorda prea mare importanță. Când i se cerea să spună, spunea precis şi apoi uita cui şi unde i-a spus. Într-o zi însă, i s-a cerut să facă acelaşi lucru în familie. Mama prezicătorului îi telefonase cerându-i să-i spună cât va mai trăi tatăl grav bolnav. Fără să stea pe gânduri, primind "informația"

pe căi necunoscute, i-a spus mamei: Tata mai trăieşte exact şase luni! Când s-au împlinit şase luni de la data convorbirii telefonice, tatăl prezicătorului a murit! Dar acesta a fost momentul când, după mărturisirea lui Varganici, s-a speriat pentru prima oară de darul său de prezicător...

Nu mai putea rămâne indiferent faţă de capacităţile sale, mai ales că fiind un om instruit, judeca lucrurile cu gravitate şi rigoare, îi era greu să accepte că ar putea fi considerat un vrăjitor, un ignorant care practică magia neagră, un şarlatan care "o nimereşte" cu prezicerile. S-a hotărât deci să-şi extindă testele şi să facă observaţii asupra propriilor capacităţi paranormale. Aria de testare rămânând spitalele, cu timpul a ajuns să constate că atunci când un om se chinuia să moară, iar Varganici se apropia de el şi se ruga, omul respectiv murea parcă adormind profund, liniştit. După aceste teste avea să-şi amintească faptul că încă de copil trăise cu spaima morţii, o spaimă nemotivată de nimic. A urmat într-un moment al vieţi copilului un motiv foarte serios de teamă, când îmbolnăvindu-se grav, a fost transportat la Iaşi, la spital. Când şi-a revenit, el ştia că fusese adus la alt spital, la Fălticeni, şi le povestea părinţilor tot ce se întâmplase, spre stupoarea medicilor, care ştiau că el fusese în stare de inconştienţă, la un moment dat fiind considerat mort! Şi totuşi "îşi văzuse" toate drumurile, tot ce se întâmplase cu el de la un spital la altul. A rămas de atunci cu frica de starea de comă, sau, cum el însuşi o spune, "Mi-e frică de frică!" şi nu de evenimentul morţii...

Acestea sunt datele care-i conferă persoanei respective o identitate de capacitate paranormală şi extrasenzorială ieşite din comun. Voi transcrie

în continuare fenomenele trăite, care au legătură cu acest capitol, în speță vizualizări din spațiul extraterestru:

"Presa a difuzat informația că în jurul Pământului s-a observat un satelit neidentificat. S-a spus că ar fi venit de pe o altă planetă. Iar eu aveam cunoştință de existența unei nave spațiale care evolua în jurul Pământului, încă de acum zece ani în urmă. M-am ferit să fac cunoscut acest fapt, pentru că ştiam că cei ce-ar fi auzit, m-ar fi considerat nebun! Am văzut astfel de nave. Lucram în ture, de noapte şi după-amiază, iar într-o tură de noapte am fost pur şi simplu vizitat de o sferă curioasă, pentru ca a doua zi să ajung chiar pe o astfel de navă spațială. Ştiu cum va fi primită informația aceasta, dar cred că nu mai am dreptul să tac. Cu orice risc, trebuie să spun că am asistat chiar la un conflict. Am vrut să scriu o carte despre tot ce-am trăit, apoi am renunțat din aceleaşi motive. Fiind luat, furat, dus într-o navă, acolo am aflat că în spațiul intergalactic se află multe nave asemănătoare cu cea în care am pătruns fără voia mea, şi că toate sunt plecate de pe planeta noastră cu mii de ani în urmă! Mi s-a spus că multe au plecat de pe teritoriul țării noastre, de unde am dedus că mesagerii altor civilizații intergalactice au poposit şi pe acest pământ cu mii de ani în urmă, şi au plecat probabil în căutarea unei planete noi..."

Un contact cu ființe de pe alte planete de data aceasta având un rezultat, ce poate fi expus în linii esențiale; este vorba de o altă identitate a subiectului, în care se va recunoaşte, cunoscându-i mai întâi tradițiile spirituale; vizionarul şi-a vizualizat în transă descendența, nefiind vorba, după cum vom vedea, de fenomenul regresiei:

"Există *Piramida Heraclizilor*, aceasta este denumirea exactă a şcolii. Aceasta cuprinde şapte trepte de inițiere, termenul este thai-dju, şi nu are nici o legătură cu Orientul, deşi pare, după sonoritate. Prima treaptă a heraclizilor cunoaşte sistemul thai-dju, sistem filozofic şi de antrenament. Nici un acces spre Marele Heraclid Alb nu poate avea loc fără a trece prin starea de thai-dju. Eu am aparținut primei trepte a heraclizilor. Însăşi Yoga este o palidă copie după thai-dju. Într-adevăr, eu ştiu că România este, va fi, un mare centru spiritual. În spațiul heraclic nu există cenzură, ci autocenzura! Piramida Heraclizilor susține că Bucureştiul va fi centrul mondial al creştinismului şi că va învinge Ortodoxia. Toate previziunile pentru România mi-au fost exprimate vag, dar sunt în conformitate cu Piramida Heraclizilor. Este adevărat că mie mi s-a comunicat doar ceea ce poate înțelege un heraclid pe prima treaptă. Peste cele şapte trepte există şapte Mari Heraclizi, iar peste ei, Marele Heraclid Alb. De câteva mii de ani eu ştiu că Piramida Heraclizilor este legată organic de Sarmizegetusa Deceneu mi s-a spus că a fost Marele Heraclid Alb al acelor timpuri...

Să revin însă la ceea ce eu am aflat. În thai-dju se ajunge progresiv la o poziție considerată foarte periculoasă. Prin concentrare şi stăpânire a unor forme energetice, corpul est perfect întins, palmele lipite de tâmple, înclinația corpului este de 45 la sută față de orizontală sau verticală. Nu există alt punct de sprijin decât călcâiele. Aceasta este temuta phan-phan. Se spune că thai-dju este impenetrabil, dar totuşi poate fi pătruns prin cinste, corectitudine şi adevăr. Inițierea în prima treaptă se face de către trei heraclizi din treapta superioară. Orice intenție impusă de pătrundere în

thai-dju duce în phan-phan la o izbitură violentă, mortală, de sol. De îndată ce am ajuns la această poziție, am intrat în transă şi a apărut acea navă spațială. Ştiu că în Piramida Heraclizilor eşti adus, nu vii când vrei, dar nu te exclude nimeni: te autoexcluzi! Am refuzat să mai practic thai-dju. Nu este important ceea ce ştiu eu, ci importantă este explicația. Puteam să ajung la un înalt nivel de cunoaştere urmând drumul ierarhiei heraclide, dar mi-a fost frică. Multe lucruri îmi scapă, şi aveam posibilitatea să intru în transă ca-ntr-un vis, şi să iau legătura cu un centru numit Sanctuarul Timpului. Ce am aflat eu? Că din spațiul dacic au avut loc în vechime migrații spre Orientul Asiatic, că turcii sunt la origini un trib dacic migrat undeva dincolo de Urali, că războiul romano-dac a fost un război fratricid, ştiu că vechea Troie a fost ridicată de populația getică migrată, că spartanii erau de origine getică. Am aflat multe lucruri, extrem de multe, de pildă că nu Orientul are întâietate în stăpânirea energiilor vibratorii. De altfel în vechea limbă getică termenul thai-dju înseamnă "tehnica de a avea, tehnica de a obține, tehnica de a poseda". Scopul Piramidei Heraclizilor a fost cunoaşterea şi metodologia de a obține cât mai multe cunoştințe. Ori în momentul când faraonii construiau piramide, la Sarmizegetusa se construiau nave intergalactice. Asta am aflat eu de la Sanctuarul Timpului.

Toate aceste informații le-am primit într-un fel de vis-transă. Se forma un punct luminos, care se dilata până ce mediul înconjurător dispărea complet. Eu existam într-o lumină alburie. În acea lumină puteam pune întrebări şi primeam răspunsuri sonore şi vizuale. Răspunsurile nu mi se şterg niciodată din memorie, şi au depins mereu de gradul meu de

curiozitate. Am văzut inscripții în piatră, pe pergamente, dar mi s-au arătat înscrisuri şi pe foi albe cu litere trandafirii, în limba română. Aş putea reproduce tot ce mi s-a arătat. De pildă Dogmatica Heraclizilor cuprinde 343 de canoane şi o mulțime de îndrumări şi sfaturi, dar şi fapte istorice care nu corespund cu istoria învățată de mine în şcoală. Reproduc doar câteva idei: "A fi liber, înseamnă a sluji ordinea şi armonia." "Înainte de a fi bărbați şi femei, heraclizii sunt spirite ale luminii şi ale adevărului pur!" "Toate slăbiciunile firii vă sunt vouă slujitoare, iar nu voi slujitori ai slăbiciunilor firii!" "Înainte de toate, iubiți Pământul din care şi prin care călătoriți spre lumină..." etc. etc.

Când în momente de transă ți se fixează în memorie cu precizie atâtea cunoştințe şi imagini incredibile, te întrebi singur dacă mai eşti teafăr, sau ce se întâmplă? Orice intrare în transă pentru mine a fost o contactare directă, şi începea cu obsedanta formulă matematică: $1 + 7 + 7^2 + 7^3 + 7^4 + 7^5 + 7^6 + 7^7 + n$. Am încercat nişte asocieri mai târziu, pentru a dezlega misterul, dar n-am ajuns la nici un rezultat. Ce semnifică această formulă care mi s-a impus obsesiv? Cum nu-şi dădeau seama cei ce mă contactau că nu am capacitatea de a o dezlega? Şi m-am străduit din răsputeri. Am recuperat ceea ce mi se păruse că n-am învățat la timp. O singură dată am ajuns la concluzia că ar putea fi vorba de un fel progresie, dar nu-i totuşi corectă. Ar trebui să fie astfel $7°+7^1+7^2+7^3+7^4+7^5+7^6+7^7+... +7^n$. Neputând dezlega formula comunicată cu consecvență probabil pentru a înțelege cine ştie ce legi ale Universului, mi-am exprimat nedumerirea, dacă cumva mi s-a transmis o formulă intenționat eronată! Atunci mi-au

apărut în fața ochilor foarte clar nişte cifre de un roşu aprins, care erau aceleaşi, nimic schimbat, întărind deci ideea că trebuie să iau formula ca atare, că ea conține adevărul. Pentru a mă fi îndoit, m-au pedepsit, păream bătut pe tot corpul, câteva zile am stat în casă. De atunci nu i-am mai contrazis. Astfel am înțeles că dacă încerc să-mi explic ceva, *ei* mă ascultă, dar dacă încerc să-I contrazic, asta nu le place! Eu nu sunt o fire docilă. Aş vrea totuşi să lămuresc lucrurile. Nu mai ştiu dacă trebuie să apelez la cărți, la călătorii. Totul mi se comunică în transă şi-n vis. Aş vrea să fac cunoscute toate acestea, chiar dacă multă lume mă va considera nebun! Aş vrea să ofer această experiență din care am reținut o infimă parte, cuiva care să cerceteze manifestările acestea paranormale. Acel ceva care îmi "spunea" data exactă a morții, plecarea bolnavilor din lume, a continuat apoi să-mi comunice lucruri incredibile din Univers. Este pentru prima oară când cunosc astfel de evenimente. Tot ce v-am scris este real!"

Un "real" care ne pune pe gânduri...pentru că cunoştințele şi ideile se desprind de informațiile deja cunoscute (Piramida Heraclizilor şi atâtea altele), însă în starea de transă şi de vis prelungit ele capătă mai ales sensuri necuprinse în literatura istoriei. Să avem oare de-a face cu o încercare de a şcoli cu insistență un subiect uman, prin el dorindu-se transmiterea unor adevăruri scăpate cunoştințelor noastre? Sau să vedem în această comunicare grăbită să enunțe cât mai multe idei şi fatalmente incoerentă, o fabulare fără temei, rezultată dintr-o halucinație...

Judecata noastră în astfel de cazuri este în chip natural reducționistă, şi s-ar putea ca rigorile pozitive să nu fie cele mai potrivite

pentru a absorbi adevăruri mari, cu puteri prea mici. Este adevărat că atunci când te gândeşti la Sanctuarul Timpului şi ți-l imaginezi locuit de spirite superioare, presupui că acestea aparțin unei civilizații superioare, fie şi o civilizație a spiritelor nemuritoare dintr-o dimensiune a energiilor vibratorii înalte; de aceea notificăm lucrurile în termenii consacrați de noi, aici, pe pământ, şi considerăm ca absolut obligatoriu ca o supercivilizație spirituală să contacteze civilizația pământeană actuală adresându-se factorilor de cunoaştere şi de experimentare, ştiințifici, ci nu unor subiecți umani, cărora în prealabil le modifică structura energetică şi le dezvoltă capacități vizionare! De ce se întâmplă aşa, poate că vor afla generațiile viitoare...

În legătură cu suita de viziuni şi coduri numerice apar unele elemente importante care țin de cultură. O legendă străveche din spațiul Greciei spune că Heracle fusese un personaj cu acces la lăcaşul zeilor, iar Euripide, în tragedia cu acelaşi nume, transformă eroul într-un arhetip care a purificat planeta de monştri, beneficiind de o dublă putere, morală şi fizică, egale în eficiență. Deci Heraclizii au o existență atestată în mitologie, eroul principal, Heracle, pionul original, inspirându-l pe Euripide. De fapt ne aflăm în climatul şi mişcarea zeilor. O altă tragedie a lui Euripide se numeşte Heraclizii, care vor pângări pământul Aticii, odinioară salvat de strămoşii lor de la pustiire. Euripide îşi scrie tragedia în plin război peloponesiac, sugerând ingratitudinea spartanilor, urmaşi ai Heraclizilor, spre învățarea de minte a atenienilor! Dar personajul principal al tragediei lui Euripide nu va fi Heracle din Pelopones, ci fiica sa, pe

nume Macaria, care acceptă de bună voie să se sacrifice în mod ritual, astfel salvând de la pieire seminția lui Heracle.

Întrebarea e prin ce mecanisme ale subconştientului subiectul vizualizează în starea de vis-transă nişte personaje şi restructurări mitologice, pe care în varianta paranormală le vom regăsi complet modificate? Cine-i inspiră, pornind de la existența legendarului Heracle şi a Heraclizilor, situații cosmice în care personaje mitice se regăsesc în viziune în funcții şi dimensiuni diferite. Euripide nu pomeneşte în tragediile sale de o "Piramidă a Heraclizilor", şi nici de "Marele Heraclid Alb", cu atât mai puțin de "Sanctuarul Timpului". Să fi existat în legătură cu personajele mitologice, devenite eroi de tragedie la Euripide şi la alți tragici greci, un alt adevăr cosmic şi divin, pe care vizionarul l-a recoltat în transă, fiind astfel deținătorul adevăratului adevăr? Această întrebare este foarte importantă, deoarece subiectul vizionar pare să nu ştie de Euripide şi de cele două tragedii, Heraclizii şi Heracle. Deci nu a putut vizualiza în transă lecturi anterioare, ci o altă realitate a personajelor mitologice...

*

PEDEPSIREA FAPTELOR MALEFICE ŞI DOMINAREA DEMONICĂ

În tradiția românească a spiritului justițiar, ancestrală sau aşa-zis populară–pentru a o distinge de cea cultă, care îşi refuză anonimatul–, principiul pedepsirii faptelor rele, deplorabile, abominabile este la fel de comun existenței ca apa de băut, ca aerul. Cu timpul, respectivul impuls justițiar capătă o motivație aparținătoare moralei creştine, Puterea Divină fiind judecătorul faptelor şi gândurilor. În aceeaşi tradiție nu vom întâlni grații eri, şansa achitării, iar beneficiarii recursului sunt foarte rari, dobândind clemență numai prin îndelungi şi trudnice penitențe.

În cultura noastră populară lupta dintre bine şi rău este laitmotivul obsedant al vieții individuale, în grup sau mai târziu sociale. Scenele celebre ale acestei lupte permanente scot de regulă deasupra forțele binelui. O notă aparte distingem în identitatea celor două forțe: binele reprezintă frumosul, frumusețea, vigoarea, iar răul este ilustrat prin caricatural, prin hidos, respingător, înşelător...

Nevoia de echilibru moral, de puritate şi armonie, de adevăr este atât de profundă în om, pe cât este de puternic şi de consecvent maleficul de asemenea omenesc, în a încălca şi agresa aceste înscrisuri ale aspirației creştine. Ideea de plată şi răsplată pare un vehicul prioritar atât în morala obştească şi individuală, cât şi în creațiile lirice sau epice care o împrumută transfigurând şi prefigurând caractere complexe. Totuşi, este încă foarte

rezistentă prejudecata absenței pedepsei şi pedepsirii maleficului; cazurile cunoscute intră de obicei sub semnul întâmplării, semn sugerat de omul de ştiință, de sociolog, de filosof, de analistul evenimențialului social. A crede că o faptă abominabilă sau o încălcare gravă a moralei creştine vor fi pedepsite, se mai consideră încă drept superstiție sau prostie, ataşare obscurantistă de un neadevăr!

Mult înainte de apariția creştinismului, principiul compensației consonante era în vigoare, binele generează binele, răul generează răul, însă în evoluția morală a omului mai toate principiile s-au dovedit vulnerabile. Pilda Mântuitorului consacră un alt tip de conduită morală, răsplătirea răului prin cuvântul bun sau fapta binelui. Dacă antichitatea avea destui zei al căror mandat operativ era pedepsirea celor căzuți în greşeli de neiertat şi-n rele, mesajul dumnezeiesc prin Iisus îi dă omului judecata, discernământul şi datoria de a umaniza purtătorul de rău, prin replica binelui necondiționat. După două mii de ani suntem într-o măsură relevantă purtătorii acestui mesaj sacru, dar irelevanți în convenția păstrării lui în climatul social sau relațional.

Despre pedepsirea naturilor malefice şi demonice ne vorbeşte Biblia prin numeroase exemple; orice păcat este echivalent răului, aşa cum orice rău făptuit sau gândit acumulează expresia păcatului. Întreaga morală creştină este un Codex de inițiere a spiritului şi caracterelor pentru trăirea şi făptuirea binelui. Corolarul tuturor principiilor în acest sens este Iubirea; intensitatea acestui simțământ şi păstrarea lui nealterată are în morala creştină o funcție catalizatoare deosebit de importantă şi de puternică,

deoarece prin iubire ne apropiem de Dumnezeu evoluând spiritual şi păstrându-ne curăţenia sufletului.

O întrebare care mi se pune foarte des, mai cu seamă de către tineri, este dacă eu cred în existenţa diavolilor, a Satanei! N-am putut răspunde niciodată altfel, decât exprimându-mi propria părere formată desigur prin experienţele vieţii, cât şi prin analogiile în temă oferite de istorie. Literatura este plină de demoni, de prezenţa disimulată a Satanei; dar prezenţa demonicului produs de imaginaţia auctorială are cel mult darul de a ne familiariza cu demonismul din existenţă, făcându-ne impresionabili, dar imuni la această "componentă" a evenimenţialului istoric, social, relaţional. Cu cât un climat uman este mai pronunţat malefic, cu atât intuiţia îmi sugerează că acolo forţa satanică a devenit victorioasă, domină, manevrează, inspiră...

Da, eu sunt convins că Satana există! Nu-i pot face un portret robot, nu ştiu dacă este acelaşi din reprezentările iconografiei ortodoxe, dar sunt sigur că i-am văzut discipolii credincioşi şi perfect înzestraţi pentru umilirea fiinţei umane, în chipurile lui Hitler, Stalin, şi ale atâtor altora coborâtori ierarhic în rolurile de executori. Ştiu că există energiile negative, grosiere, oarbe, care nu pot aspira la o evoluţie, la alt nivel de vibraţie, superior. De aceea îmi reprczint demonismul ca pe o forţă energetică a cărei raţiune de a fi este destrucţia, anti-creaţia. Însă pentru a ilustra dihotomia dintre bine şi rău, dintre benefic şi malefic, nu este nevoie să privim pe scena mare a lumii şi a istoriei. Existe printre noi sau aproape de noi destine distructive. Legat de acest aspect, o altă întrebare ce mi s-a

pus adeseori, este aceea dacă cu cred în principiul pe cât de străvechi, tot pe atât de actual, al pedepsirii necredinței sau răului. La această întrebare am răspuns mereu fără să fie nevoie de vreo monologare speculativă, pentru că nu o dată am fost martorul "din apropiere" al unor situații în care faptei pline de păcate, i-a urmat pedeapsa! Din exemplul care urmează se pot trage învățăminte şi de către cei care îmi împărtăşesc părerile, dar şi de către cei ce nu vor înțelege şi nu vor accepta că există o relație directă între o faptă de neiertat, şi pedepsirea vehiculului faptei.

Pe la mijlocul deceniului trecut aveam un bun prieten într-un oraş din Nordul țării. L-am stimat foarte mult. Era un om inimos, harnic, avea un cult sincer față de truditorii condeiului, ajuta multă lume. În viata de familie era un soț minunat. Ajunsese prin propriile puteri să se realizeze, să fie respectat de cei din jur. Ocupase o seamă de funcții importante prin oraşele din Nord. Din alte puncte de vedere, însă, ca intelectual format mai târziu, se ataşase fără ipocrizie de ideologismul steril al idealurilor comuniste, ceea ce îl făcuse un "ostaş disciplinat", corect, convins că cine ştie când în viitor roadele ideologiei vor produce sâmburii de aur ai fericirii tuturor! Acesta era în câteva cuvinte prietenul meu din Nord la care fugeam în concediile de vară să-mi continui munca departe de Capitală, în aerul brazilor şi molizilor.

Singura mea particularitate care intrat în conflict cu prietenul meu era credința. După ce aflasem că el este un ateu convins, despre credință n-am mai vorbit niciodată, eu respectându-i convingerile, iar el pe ale mele. Discuții purtate pe tema credinței nu puteau avea loc decât cu riscul

alterării unei prietenii. Dar de fapt nu ştiu dacă era cu adevărat un ateu în sensul exact al noțiunii, ci mai curând părea că-i susține pe activiştii atei în misiunea lor de lupta împotriva obscurantismului şi al credinței! O singură dată, îmi aduc bine aminte, îl auzisem revoltat din cauza orăşenilor care în loc să facă nu-mai-ştiu ce munci obşteşti, duminica se duceau în număr mare la biserică. Nu-i plăceau preoții şi nu iubea biserica. Iar această alergic la un fiu de țărani mi se părea nefirească. Oraşul respectiv era şi atunci bine cunoscut prin credincioşii săi. În acelaşi oraş locuitorii din trecut, generație după generație, se păstraseră curați în credința lor ortodoxă în ciuda presiunilor străine, de-a lungul unui secol şi jumătate, de a le schimba rânduielile şi biserica.

Prietenul meu era un om sănătos, voinic, cumpătat. Trăit în aerul munților, n-avea viciul tutunului şi nici pe acela al băuturii, îi plăcea munca bine făcută şi era foarte atent la ideea de dreptate. Dar altercațiile cu credincioşii îi umbreau mereu bunele intenții şi chiar faptele pozitive. Iar momentul răbufnirii unui conflict deschis n-avea să întârzie. Pe la mijlocul deceniului al optulea, înainte de sărbătoarea Paştelui, preoții bisericii construite de credincioşi cu decenii în urmă după modelul Mănăstirii Sucevița, au dorit să instaleze afară difuzoare pentru slujba de Înviere, ştiut fiind că în lăcaş nu încăpea tot poporul oraşului de munte. Despre ideea transmiterii slujbei de Înviere prin difuzoare, afară, aflaseră şi mai marii județului. În spiritul absurd al acelor ani, "trebuiau luate măsuri". Iar cel împuternicit cu măsurile, era chiar prietenul meu. Nici acum nu mi-l imaginez îndreptându-se spre biserică, hotărât să împrăştie mulțimea sau să

demonteze instalația electrică şi aparatele oferite de cineva pentru a da amploarea cuvenită marii sărbători, Învierea.

Ce am aflat ulterior, depăşea capacitatea oricui de înțelegere. A te prezenta ca autoritate într-o biserică arhiplină, mustrând credincioşii că-n loc să-şi vadă de treabă, se adună pentru slujbă şi mai vor şi difuzoare, ca să "strice" reputația oraşului cu "obscurantismul" lor, pare de domeniul absurdului ateist, acceptând că şi ateismul ar avea vreo conotație ferită de absurd! După cum mi s-a relatat mai târziu, prietenul meu sosise la biserică foarte agitat, nervos, decis să golească biserica pregătită de înviere, de oameni şi de rânduielile creştine încărcate de mereu reînnoita emoție omenească față de o sărbătoare fundamentală...

Situația respectivă mi se păruse, aflând amănuntele, atunci, unică; ea echivala desigur doar cu nesăbuința cuplului oligarhic din piscul partidului, de-a dărâma biserici. Lucrurile ajunseseră atât de departe, încât căpătaseră aspectul irațional al unei duşmănii iraționale anticreştine. O dată cu dărâmarea bisericilor, în acei ani antologici pentru o asemenea nelegiuire, existau şi oameni care încercau din docilitate sau din convingere să dărâme chiar credința în Iisus şi Dumnezeu Tatăl. Privesc şi acum scena imaginându-mi-o. Un popor adunat în biserică, venind de pe coclaurile oraşului de munte, îmbrăcat de sărbătoare, cu sufletul deschis, cu gândurile pline de emoția învierii purtate de-a lungul unui an de zile...şi, din senin, apariția autorității cu drept de decizie şi de facere şi desfacere într-un oraş, care începe să fugărească mulțimea din biserică, adresându-i "critici" aspre în spiritul ideologiei materialiste ciupite la învățământul de

partid, luând chiar măsuri să nu se instaleze afară difuzoarele pentru cei ce nu încăpeau în biserică în noaptea de Înviere!

Amănuntele nu mai au vreo importanță acum. Sigur rămâne faptul că oamenii trăiau pentru prima oară o situație de acest fel, când cineva venea să-i alunge din biserică şi să le obstrucționeze dorința unanimă de a moderniza ritualul bisericesc prin înlesnirea unei participări mai accesibile la slujbă, lărgind aria de ascultare. După o asemenea răfuială incredibilă, în care autoritatea rămânea singura generatoare de consternare, mulțimea a părăsit lăcaşul, trezind astfel mânia celui ce-o acuzase de obscurantism şi prostie! Din acest moment însă soarta prietenului meu se curmă brusc...

În drum spre casă, noaptea, acel om voinic, sănătos, este lovit fulgerător de o comoție cerebrală. În vreme ce slujba de înviere se oficia în biserică, o maşină a Salvării îl ducea la un spital din Nordul țării. Au urmat luni de spitalizare şi de inconştiență, de stare de comă. Au urmat alte luni de paralizie. Au urmat luni lungi de suferințe cumplite. În vara anului 1989 când l-am vizitat ultima oară, prietenul meu revenise acasă. N-am îndurat să mă uit la el prea mult, pentru că era de fapt asemenea unui manechin în care cineva încorporase ezordine şi mutilare. Dependent în totul de cei din jur, îşi mişca dintr-un loc în altul cu mari cazne trupul, întreaga lui făptură era parcă făcută din durere şi suferință. Cu toate îngrijirile şi eforturile medicilor, boala se fixase parcă într-o agonie insuportabilă, lăsându-i trează memoria şi judecata. Nici o terapie nu mai folosea, voința de-a învinge întâlnea mereu obstacole mai puternice, iar în cele din urmă a învins, prin anii '90-'91 ultima dorință, pe care şi-a dus-o până la capăt

asumându-şi ultimul păcat. Într-o zi, sub pretextul că încearcă să se mişte în jurul casei, în pas târât şi sprijinindu-se în cârjă, şi cam la trei ani de la încercarea violentă de a desființa sărbătoarea învierii, fostul meu prieten aşteaptă pe calea ferată trecerea primului tren, îşi pune grumazul pe şină, iar câteva minute mai târziu vecinii îl vor găsi şi-i vor aduce cadavrul acasă.

Această întâmplare, cunoscută în partea locului de sute şi mii de oameni, poate că am fi îndemnați să nu o circumscriem unui sens cu o semnificație anume, ci să-i acordăm doar înțelesul de joc al coincidențelor. Evident, pentru cel ce nu acordă principiului pedepsirii păcatului de neiertat nici o valoare reală, lucrurile pot fi văzute şi altfel de cum au fost ele rânduite. Dar nu pot să nu-mi imaginez acea întâmplare în afara declanşării unui uriaş flux de energii tulburate, ale mulțimii pătrunse de credință şi puse în situația de a i se cenzura credința şi de a părăsi biserica. Putem accepta desigur că starea de încordare din momentul respectiv, nervozitatea, furia au produs un accident cerebral la un om care nu era marcat de simptome prin care să se fi intuit o asemenea cădere. Putem accepta apoi că subiectul poate inspira, grație amănuntelor şi conflictelor puse în scenă, un produs epic oarecare, o schiță, o nuvelă, o povestire cu toate nucleele conflictuale şi narative oferite de realitate...deci putem imagina orice, pentru că drama respectivă n-a fost produsă de imaginație, ci de viața însăşi. Însă nu-i putem exclude acestei întâmplări destinul, predestinarea. Şi, indiferent cum am considera lucrurile, cum am evalua relația dintre cauză şi efect, pilda malefică transpare şi confirmă principiul

pedepsei rapide, necruțătoare. Viața ne oferă şi astfel de exemple. Oricât de neutri am fi în judecata lor, este mai mult decât un semn de înțelepciune şi de luciditate să acordăm unor întâmplări dramatice de acest gen forța pilduitoare de reînnoite învățăminte. Obstrucționarea agresivă a credinței oamenilor înseamnă un foarte mare păcat şi asumarea pedepsei!

Un alt mesaj în care este cuprins maleficul şi desfăşurat până la insuportabil l-am primit din aceeaşi zonă a țării. O poveste tristă, în care pare că reîntâlnim personaje expuse în jocul vieții în două culori, alb şi negru. Nu o cunosc pe tânăra femeie, mamă a doi copii, dar am încercat să-i înțeleg sufletul citindu-i mărturisirile, uimindu-mă cu fiecare cuvânt aşternut pe hârtie. Locul şi numele nu au nici o importanță. Important este să ne lăsăm conduşi de subiectul însuşi într-un coşmar omenesc...

"Nu vă cunosc şi totuşi am încredere în dumneavoastră şi simt că mă puteți ajuta. Îl rog pe Dumnezeu să mă ierte dacă fac vreun păcat, pentru că dacă eşti consolat aici pentru suferința ta, nu vei mai avea plată şi dincolo. Scriu în prezența fetelor mele, care au trei ani şi cinci luni, şi respectiv un an şi patru luni.

M-am căsătorit la douăzeci de ani. Până atunci n-am fost voluntară cu băieții şi ştiam că conform celor 10 Porunci relațiile trebuie să se oprească la un moment dat. Soțul meu a fost primul meu bărbat şi prima noapte o supunere cu durere şi lacrimi, sub nici o formă fericire şi extazul...Iar puțin mai târziu, când într-o doară sau mai ştiu eu, mi s-a adresat cu cel mai oribil cuvânt, "curvă", am păşit fără să vreau, fără să-mi dau seama înapoi sau mai bine-zis am preluat inconştientă mersul racului...

Într-o dimineață, când am îndurat cea mai teribilă bătaie, am hotărât să divorțez. Dar aveam un copil. Însă a apărut o zi fatală şi de neuitat. Venisem de la o nuntă–aproape printre singurele ieşiri în patru ani de căsătorie–,el era ameţit, eu bătută, în casă era cald şi am renunțat la divorț, pentru a nu-mi distruge părinții–vârstnici şi bolnavi şi iubindu-mă atât de mult, vestea că am fost bătută i-ar fi tulburat din cale-afară...În ziua aceea de pomină am mai câştigat o fetiță! A doua zi începeam serviciul, educatoare suplinitoare...

După doi ani de stat acasă această ieşire în lume, copiii, m-au alinat mult, pentru că eu mă simțeam foarte rău. Soțul meu se ocupa de privatizări, făcea plimbări, frecventa tot felul de locuri în absența mea, ajungea de cele mai multe ori acasă sâmbăta şi duminica după miezul nopții. La naşterea celei de-a doua fetițe am mers plângând. Atunci şi mult timp după aceea aşteptam zi de zi, clipă de clipă moartea. El venea, din când în când , mă bătea, mă lovea şi pleca...

În urma unei hemoragii interne am fost operată şi asta pentru că nu vroiam să plec acasă, la părinții mei, pentru ca glasul meu stins le spunea că totuşi nu mi-e bine, că piciorul stâng nu-l pot ridica, dar totul va trece! Au fost zile de coşmar, agonie, dureri. Operația m-a durut mult timp. În cele din urmă n-am mai putut răbda, mi-am luat fetele şi am plecat la Cluj, la una din surorile mele căsătorită acolo. Am fost consultată de mai mulți medici, dar depresia, acea melancolie şi tristețe adâncă nu mi le-a putut lua nimeni. Soțul meu a rămas singur, în concediu, şi a profitat din plin de viață...

Întotdeauna a fost exagerat de gelos, însă cu m-am resemnat cu toate aventurile lui, cu scandalurile, cu amenințările cu moartea ce mi-o promitea mereu. În crizele de depresie plângeam, urlam, mă vedeam fără sens, chiar vroiam să mor, dar îmi era frica de iad. Anul trecut de Crăciun (1991) în urma unor trânte cu tatăl meu–el şaptezeci de ani, soțul meu douăzeci şi patru, a plecat câteva zile la părinții lui. Pe 27 februarie 1992 s-a mutat cu tot cu mobilă la ei. Două luni mai târziu i se terminase concediul şi banii. În această situație, prin influența şi ajutorul unei familii, şi foştii colegi, vecini, a revenit la mine acasă cu promisiuni. A jurat să nu mai bea şi să nu mai mă bată! După două săptămâni şi-a reintrat însă în "normal". Cât el fusese plecat, începusem să mă pregătesc cu o profesoară pentru a da la facultate...

Pe 4 iulie 1992, pentru că am îndrăznit să cos ceva la pantalonii fratelui meu care mă ajuta la toate treburile, a început din nou scandalul, în urma căruia am stat ascunsă. De fapt el m-a încuiat în grajdul din curte, unde am stat de la amiază până noaptea. El a plecat, după aceea a revenit să-şi ia hainele. Mi-a zis să merg cu el–după ce stătusem încuiată ca un animal. Nu ştiu dacă asta dorea, dar nu am acceptat...în una din crizele de depresie, am fugit la un preot. Îmi era frică de mine, uneori mai ales de mine. Nu mai lucrez. Pe 1 octombrie am reuşit la o şcoală postliceală, în localitate, apoi m-am înscris la cursurile de soră medicală, în oraşul din apropiere. Cu soțul meu mă aflam în procese pentru pensia alimentară şi divorț. Pe 20 octombrie a fost primul proces pentru divorț. Eu m-am dus cu tatăl meu. După aceea am mers cu tatăl meu să-l ajut la treburi. M-am

pomenit cu o durere puternică de inimă, aşteptam ca la fiecare pas să-mi plesnească inima.

Sufeream îngrozitor. Sentimentul de viaţă distrusă, fără ca eu să am vreo vină, mă stăpânea cu putere. Trăiam momente de disperare. Mă întrebam unde şi când am greşit? Am fost o fată cuminte, dornică să-şi întemeieze un cămin. Ce-am făcut eu? Îmi aminteam tot mai des bătăile, durerile, suferința. Îmi aminteam cum am stat încuiată în grajd. Ce viață-i asta?, mă întrebam. În timpul când mă apucaseră pentru prima oară cumplitele dureri de inimă şi îl însoțeam pe tatăl meu la o muncă, în altă localitate, soțul meu care sosise cu trenul în oraş a coborât la un chioşc. Când a vrut să urce din nou în trenul care staționase, dar pornise încet după câteva-minute, paltonul i s-a agățat şi un picior i-a ajuns sub roțile trenului. Încercând ă şi-l tragă, instinctiv şi l-a vârât sub roți şi pe celălalt. Acum e infirm. După două zile de la accident m-am întors din drumul făcut cu tata. Dacă eram singură, poate că mi-aş fi pierdut mințile. Mă gândeam că totul s-a întâmplat din cauza mea, şi vroiam să mă omor, să mor! Dar ce vină am eu? De când sunt cu el, pe unde trec eu, vine parcă şi suferința...

De când soțul meu e accidentat, am fost la el de două ori. O dată de ziua lui, când am vrut să-l sărut şi să-i spun "La mulți ani". El şi-a întors obrazul şi mi-a zis că nu merit să se lase sărutat de mine. El, care cu o săptămână şi ceva înainte mi-a promis în fața primarului că mă omoară. Mă omoară în bătaie pentru că m-am dus la şcoală. El, care mi-a promis de atâtea ori că mă omoară şi niciodată nu a dus până la capăt gestul. În ianuarie (1993) se termină perioada de împăcare şi mi-e frică de ziua când

îl voi vedea pe soțul meu acasă–suntem vecini! Sunt puțin cam sălbatecă şi prostuță! Sfatul dumneavoastră poate va opri mersul racului, şi o voi lua cu pasul meu...Mi-au zis mulți să fiu tare, să trec peste toate, mi-au adus şi complimente, încurajări. Dacă îmi dă cineva un sfat identic cu gândul meu, atunci îl urmez..."

Există lucruri în viața unui om pe care din pudoare–o pudoare adeseori defectuos înțeleasă, primitivă–se crede că nu e bine să le spunem şi altora. Eu însumi m-am pomenit atins de o asemenea grijă pudică. Are vreun sens să fac cunoscută o scrisoare a unei femei atât de ingenue, atât de tinere şi atât de chinuite la anii când absolut totul stă sub semnul întemeierii? Sau, ce rost are această mărturisire şocantă într-o carte despre fenomenologia paranormală?

Sensul l-am enunțat în titlul acestui capitol. Corespondenta nu şi-a expus toate caznele îndurate în patru ani după căsătorie. Dacă le-ar fi înşirat ca pe un jurnal de viață, cu siguranță că lectura ar fi devenit insuportabilă...

Există, fără îndoială, o "justiție imanentă"; principiul plății pentru faptele de agresiune împotriva unui suflet care pluteşte între puritate şi dezorientare se poate vedea în acest exemplu fie şi refuzându-i "rațional" sensul de predestinare. După ce-am cunoscut evenimentele adeseori cu impulsuri barbare, deci înainte de-a cunoaşte deznodământul descris mai târziu, mi-am spus că tot ce-mi mărturiseşte corespondenta trebuie neapărat să aibă o rezoluție, faptele bărbatului păreau că o reclamă, o cer! Nu vom transforma astfel de întâmplări în ceva asemănător unei "legi inexorabile a

vieții de familie", o lege tainică, în stare să intre în funcțiune la apogeul maleficului, dar viața fiind o şcoală, putem învăța din astfel de întâmplări. Un poet spunea că nu avem voie şi nu avem dreptul să intrăm în Casa Îngerilor cu bocanci cu ținte şi mănuşi de box! Se ştie că îngerii nu sunt luptători. Îngerii însoțesc, ocrotesc. Dar intrând în lăcaşul lor cu harnaşamentele agresorului, nu vom ieşi în lume nepedepsiți!

O altă întrebare pe care o ascult foarte des, şi pe care am lăsat-o la sfârşitul celor două exemple privind pedepsirea faptelor malefice, îmi cerea să spun ce cred eu despre *morala creştină*! Nefiind teolog şi nici slujitor al bisericii, răspunsul meu se reduce la puține cuvinte. De pildă, pot afirma că în aproape două milenii de credință ortodoxă, principiile moralei creştine n-au făcut decât să aştearnă în viața şi existența omului binele.

Exemple contrare nu există. Iar descrierile de mai sus, prin aspectele lor opusec moralei creştine, confirmă încă o dată acest mare adevăr. Revenind la un alt subiect inclus de numeroase opinii în sfera abstractă şi incriminatoare a obscurantismului–este vorba de persoane dominate de maleficitate sau chiar de demoni–nu ne putem hazarda să veştejim ideea existenței acestor puteri malformatoare, care se exprimă în viața şi existența unor identități sau grupuri în multe forme concrete, de regulă foarte expresive. Existența demonilor nu este o plăsmuire a fantaziei omeneşti, iar grotescul demolator şi perseverent în destinul unor oameni nu corespunde întotdeauna unei dezechilibrări psihice. Mai curând putem observa că intruziunea demonismului în mecanismele psihice deformează şi corupe întregul şir de convenționalisme morale, somatice, caracteriale şi

comportamentale. În celebra *Politica*, Aristotel spunea că "Natura trebuie studiată după ființele care se comportă potrivit legilor ei, iar nu după ființele corupte". Această aserțiune şi-a impus litera de-a lungul secolelor, mărind de regulă în mod exagerat contingentul celor ce se "comportă potrivit legilor naturii", şi excluzându-i pe cei puțini, care, fiind în egală măsură ai aceleiaşi naturi, abdică de la legile ei. Înțelepții au trăit dintotdeauna cu nostalgia omului armonizat în legile naturii şi cu mâhnirea de a nu avea vreodată şansa contemplării la nivel social a bunei funcționări pe principii armonice a aceloraşi legi.

Ştiințele oculte atestă existența demonilor. Toate civilizațiile spirituale cunoscute în istorie şi transmițătoare de spiritualitate prefigurează cultural maleficitatea consacrându-i reprezentanți nemuritori. Dar aparține oare Satana exclusiv culturii? Este demonismul alternativa moralizatoare, care prin caricatură şi acumularea potențialelor malefice reprezintă doar un îndreptar pentru oameni, de care depinde formarea lor în sens benefic, consonant cu "legile naturii"? Dacă îi acordăm demonismului calitatea eficientă de sperietoare, rolul de prototip închipuit al răului, înseamnă să nesocotim adevărurile creştine pe care de altfel le regăsim în fiecare clipă în viața şi existența noastră, atât ca indivizi, cât şi ca societate.

La nivelul energiilor prin care inițiații disting şi ierarhizează spiritele în lumea de dincolo de vulnerabila noastră materialitate, maleficitatea, demonismul sunt reprezentate de acele spirite care nu întrunesc, pe scara evoluției pământene, în corpul fizic şi reîncarnări succesive, acei parametri superiori de vibrație în vederea ascensiunii spre

Divinitate, mai aproape de Absolut. Dar pentru omul nefamiliarizat cu ştiința spirituală şi cu inițiatica yoghină, cu filosofia transcendentului, o "energie vibratorie" de înaltă rezonanță pe scara evoluției nu înseamnă nici mai mult şi nici mai puțin decât receptarea acustică a unor expresii! Într-o împrejurare destinată unor discuții despre spirite şi despre demoni, după două ore de expuneri şi argumentări susținute de persoane competente, mi s-a cerut un singur lucru: Să-mi dau cuvântul de onoare că spiritele răului există! Expunerile o şi argumentele nu avuseseră darul de a convinge, ci doar "cuvântul de onoare" părea să suplinească nevoia de certitudine, cu alte cuvinte, o implicare morală valora mai mult decât o expunere, deoarece competența în materie nu putuse aduce la întrunirea respectivă "un spirit" eventual într-o eprubetă, ca să-l arate şi să-i descrie "chipul", metabolismul!

Fără îndoială că *posedarea demonică* nu-i o simplă figură de stil, o metaforă, o particularitate viabilă extrasă din genurile literare. Există în cazuistica paranormală exemple dramatice. Mai toate persoanele care au trăit sau trăiesc cu sentimentul posedării de către un spirit malefic, au devenit mai devreme sau mai târziu pacienți ai clinicilor de psihiatrie, în marea lor majoritate nu şi-au regăsit echilibrul psihic prin repetatele internări şi tratamente specifice, alopate, ci de cele mai multe ori prin credință profundă, prin rugăciune. Nu se poate generaliza fenomenul, şi ar fi o gravă eroare să vedem în orice maladie psihică reală, o posedare demonică. În acelaşi timp însă, sub aspectul manifestărilor, linia de demarcare între fenomenele trăite de un posedat, şi maladia psihică

atestată, este derutantă şi foarte labilă. Îndeobşte posedaţii au conştiinţa ultimativă de a scăpa de teroarea malformatoare. Dar şi conştiinţa că găzduiesc fără voia lor o entitate malefică, de care vor să scape, pe care o resping cu străşnicie. Psihologii, psihiatrii şi psihanalişlii ştiu foarte bine cât de dificil este să încadrezi natura umană, psihicul, mecanismele cerebrale în scheme definitive, categorice, ca nişte piese de mozaic diferit colorate, într-un ansamblu unitar, fixat pentru totdeauna şi exact ca o schemă artificială. S-a vorbit mult despre "nebunia lui Eminescu", despre "nebunia lui Dostoievski", dar şi despre "nebunia lui Einstein"! Astfel "nebunia" pare să fi devenit un fel de atribut al geniului! Să acceptăm deci logic, că acest atribut a avut darul de a propulsa spiritualitatea şi cunoaşterea ştiinţifică, accelerându-le într-un mod spectaculos? "O nebunie" i-a dăruit culturii şi spiritualităţii româneşti amploarea inegalabilă şi implicit identitatea superlativă a creaţiei unui popor, şi a revoluţionat, prin Einstein, legile fizicii, clătinând postulatele ştiinţifice aclimatizate în starea de criză în care se afla ştiinţa? Prudenţa faţă de etichetarea cu expresia de *nebunie* nu-i doar un semn de bun simţ, ci chiar de înţelepciune. O ironie ignorantă care ne trezeşte mâhnirea spune că "Pe Dumnezeu îl văd numai copiii şi nebunii!" Cu alte cuvinte, "omul normal" ar fi un etalon al sănătăţii psihice şi prin faptul că respinge "din principiu" existenţa lui Dumnezeu.

Posedarea demonică se distinge printr-o dublă conştiinţă, aceeaşi persoană trăind într-o alternanţă contradictorie, profund contestată, şi încercând, în momentele prielnice, prin eforturi disperate de judecată şi

rememorare, să se despovăreze de balastul coordonator în sens negativ. Urmărind secvență cu secvență un caz de posedare demonică,prin descrierile făcute de subiectul însuşi, vom remarca un fenomen modulat dramatic, cu un caracter evident de luptă între conştiința benefică şi demonismul care o agresează interpunându-se ca o a doua conştiință.

Subiectul însuşi se consideră "un salvat", de aceea mi-a transmis odiseea ce urmează. Gheorghe Popa, din Galați, începe cu o amintire funestă:

"În anul 1984 m-a căsătorit. Mai înainte a avut, firește, protocolul ce urmează întemeierii unei căsnicii. După logodna obişnuită,a urmat consimțământul. Deci am intrat în biserică împreună cu soția mea, spre binecuvântarea şi Mărturisirea în fața preotului. În biserică, la spovedanie, trebuie să îngenunchezi.. Asta este regula. Eu nu am făcut aşa. Ba încă am şi țipat: "De ce eşti aşa de rău? Dacă există Dumnezeu, să-mi dea un semn şi am să cred! "

(Este foarte important să reținem acest moment, anul când s-a întâmplat, contestarea în fața altarului, la cununie. Atitudinea amintită mai sus nu era un gest de naivitate, ci chiar de *revoltă*. Iar mirele avea doar 28 de ani.)

"Preotul s-a supărat foarte tare când m-a auzit țipând. A urmat tăcerea. După aceea a vorbit cu soția mea să facă tot ce poate să mă îndrepte şi să mă susțină în credință...

Nunta a decurs normal. Vremea a fost frumoasă, iar la un moment dat s-a stârnit o furtună, din senin, aproape să dărâme cortul sub care avea

loc petrecerea. Apoi din nou cald şi frumos. O perioadă relativ scurtă, viața noastră a fost frumoasă. A venit apoi, încetul cu încetul, uraganul. La început necazuri la serviciu. Nu mi se permitea să-mi fac meseria de cadru tehnic. Cum îmi iubeam mult meseria, am fost pus în situația să caut altă întreprindere, în alt oraş, unde să-mi pot vedea aplicate cunoştințele. Dar şi la noul loc de muncă au început problemele. Necazuri chiar pe linie profesională. Totul îmi ieşea anapoda, contrar dorințelor mele pozitive. Mi se refuza să fac ceva spre binele oamenilor. Eram trimis la munci grele, în afara întreprinderii unde mi se opreau pur şi simplu aparatele cu care executam remedieri de piese. Mă revoltam în sinea mea pe oameni, după ce mai înainte mă revoltasem pe Dumnezeu! Am rezistat la noua întreprindere până în anul 1986.

În octombrie, acelaşi an, într-o duminică soția mea venise de la Bucureşti unde era înscrisă la un curs de asistente medicale. Mai erau două zile până la salariu. Aveam în buzunar doar 10 lei! Soția m-a trimis la pâine. Dar...am fost dus la biserică! În biserică am plătit un acatist. Sigur că nu era voința mea. Atunci s-a petrecut şi altceva. Cum stăteam la slujbă, lumea îngenunchease, dintr-o dată a apărut un personaj straniu! Era înalt de aproape doi metri, îmbrăcat gros, deşi era cald afară şi soare sclipitor. S-a aşezat în genunchi în fața mea. A început să înainteze pe genunchi mai în față, strecurându-se printre oameni. Îmi făcea semn discret cu mâna să-l urmez. După ce slujba s-a terminat, primul ieşit afară a fost acel personaj. Apoi am ieşit şi eu. El se oprise în fața bisericii şi părea că nu-l preocupă

persoana mea. Am trecut abia îndrăznind să ridic privirea către el. Avea o înfățișare impunătoare...

Am plecat spre casă, ziua era plină de lumină şi liniște. Când am ajuns, soția m-a luat la rost. Unde ai fost? Unde-i pâinea? Am răspuns că am fost la biserică şi l-am văzut pe Dumnezeu, dar să nu spună nimănui! A doua zi, soția a plecat la Bucureşti, după aceea mie mi s-au întâmplat lucruri stranii. Eram purtat pe străzi, aruncam lucruri din casă. Desigur nu mai eram în toate mințile, dar era clar că ce mi se întâmpla, ce făceam era opera a ceva ce-mi era exterior mie! Simțeam o forță exterioară, nevăzută. A durat această rătăcire până la sfârşitul lui octombrie. M-am dus la fabrică aproape de ora de plată a salariilor. Eu nu mai aveam noțiunea timpului. Se dereglau ceasurile, cele fizice, reale. Cine mă conducea? A mai trecut o noapte, a doua zi trebuia să plec la Bucureşti, să o aduc pe soția mea acasă...în tren nu mă puteam uita în ochii oamenilor. Am aruncat banii pe care îi luasem de la fabrică, unicii mei bani, într-o cutie de gunoi din tren. Aveam un geamantan şi în el nu se afla nimic. Ajuns în Bucureşti, iau din Gara Progresul un tramvai fără să-i văd numărul. Nu mă mai conduceam eu. La Academia Militară urma să schimb mijlocul de transport. Am coborât la fix, de fapt am fost coborât. Am plecat pe jos în cartierul Drumul Taberei, unde trebuia să ajung. Geamantanul l-am lăsat undeva în spatele unui bloc care avea un mic spațiu îngrădit...

Când a venit soția de la spital, la adresa unde locuia provizoriu, m-a găsit gol puşcă în fața uşii, stând jos pe un covoraş. Atenționez că îmi amintesc totul perfect, imaginea a ceea ce mi s-a întâmplat nu mi se şterge

din memorie. După ce am fost dur cu soția mea şi gazda ei, a urmat desigur internarea mea într-o casă de sănătate din apropierea Bucureştiului. Am stat în spital vreo două luni şi jumătate. Acolo țineam predici de pocăință! Tocmai eu. Eu care țipasem la Dumnezeu! Deşi trebuia să mai rămân, soția m-a luat acasă. Nu mai suporta. Dar nici acasă nu era prea simplu, sub influența medicamentelor nu eram prea liniştit. Am ajuns cu zilele de concediu medical aproape în preajma pensionării. Mi-am revenit însă şi am început să lucrez...

Între timp am fost pe la biserici, am făcut rugăciuni indicate de preoți. Acalmia a durat până în august 1988. Şi a urmat o nouă "criză" apărută din senin. De două ori până la sfârşitul anului am poposit la spital, iar între timp eram în concediu medical. În preajma Crăciunului am plecat singur la socri. Aici s-au întâmplat mai multe. Am început să-mi fac cruce la icoanele din casă. A urmat periplul pe la cimitire şi biserici din oraşul de baştină al soției. Biserica în care mă cununasem am înconjurat-o pe zidul gros, cu care era împrejmuită (biserica a fost fortăreață din vremea lui ªtefan cel Mare). Nu am mâncat nimic toată ziua şi totuşi aveam putere să merg, făcându-mi cruce la fiecare pas. Socrii mei rămăseseră trăsniți!

M-am întors acasă. Soția mă aştepta în gară la Bucureşti. Am pornit liniştit spre casa noastră dintr-un oraş în apropierea Capitalei. A doua zi era Crăciunul. Ce-a urmat, este îngrozitor. În prima zi de Crăciun, dimineața, din senin, soția mea a început să audă din gura mea cuvinte obscene care-i erau adresate. Şi eu eram surprins de ceea ce-mi ieşea din gură! Nu rostisem acele cuvinte niciodată până atunci. Scena a culminat cu

strângerea de gât a soției cu o curea! Dar...ciudat, când totul părea că se va sfârşi groaznic, cureaua s-a rupt! Printre înjurături, cel ce vorbea prin gura mea îi reproşa soției că nu se roagă pentru mine. Minunea a fost să rămânem teferi amândoi! Înțelegerea dintre ea şi preot, la cununie, fusese ca ea să se roage pentru mine după ce eu mă revoltasem în biserică împotriva lui Dumnezeu! Soția a chemat speriată ajutor. Au venit colocatari cu poliția. I-am cinstit cu vin amintindu-le că e Crăciunul. Apoi, inevitabil, am poposit la sanatoriu...

Aici eram desigur izolat. Eram privit ca periculos. Într-o seară, din neglijență, o infirmieră a uitat uşa deschisă iar trupul meu a rupt-o la fugă cu o putere inimaginabilă! Cine mă purta? Eu?! E greu de spus. Nu mâncam cu zilele, mâncarea o aruncam pe fereastră. Era noapte, întuneric, ger groaznic. În toiul lui ianuarie. "Cineva", acel "cineva" rău şi crud mi-a ascuns trupul într-o şură cu coceni de porumb, pe care n-o puteam găsi în întuneric, eu necunoscând locurile. Au pornit în căutarea mea mai mulți cu lanterne. Auzeam strigătul celor ce mă căutau dar nu puteam să răspund. După ce s-a făcut linişte, am ieşit din coceni şi am "hoinărit" prin sat sărind mai multe garduri. Gerul fiind groaznic, căutam un adăpost. Am nimerit într-un târziu la o casă care avea o magazie deschisă. Înăuntru era un balot de paie de grâu. Am desfăcut paiele şi m-am acoperit. Până la ziuă nu mai ştiu ce mi s-a întâmplat...

Aproape de ziuă o femeie a deschis uşa magaziei. S-a speriat, a început să țipe. Imediat mi-a spus pe nume. A revenit cu bărbatul ei, s-a uitat la mine. Nimerisem acasă la o infirmieră de la spitalul unde eram

internat. A chemat oamenii de la spital şi m-au dus acolo. Când mă purtau la injectii, făceam cruce cu ambele mâini deodată. După un timp am fost scos de la rezervă, în libertate, desigur tot în spital. Am nimerit într-o cameră cu un fost student la teologie. De la el am aflat multe lucruri referitor la religie. Începusem să spun "Tatăl Nostru" în fiecare seară. Dar într-o seară am sesizat că nu mai pot spune rugăciunea. Scoteam numai un oftat şi-mi făceam cruce. Stând în spital, am început să citesc. M-am mirat să citesc într-un roman că Dumnezeu vorbeşte prin gura copiilor şi nebunilor. (Umberto Eco, "În numele trandafirului"- n. a.)...

După jumătate de an petrecut în sanatoriu am ajuns inevitabil la pensie–statut pe care îl am şi în prezent. Dar să revin la perioada din 1989, primăvara, când eram încă internat la spitalul "Bălăceanca". Îmi revenisem şi începusem munca de reacomodare cu viața. Chiar şi sub influența medicamentelor ceva mai moderate executam diverse munci la grădină, cantină, livadă. Cea mai mare parte a timpului mi-o petreceam citind sau discutând cu colegii de suferință. Mă preocupau de mult bolile psihice...Dar cărțile de specialitate nu-mi dădeau prea multe răspunsuri. Stând atâția ani acolo, eram prieteni toți bolnavii. Am ajuns la concluzia că într-un fel sau altul aproape toți aveau o anumită credință în Dumnezeu. Mulți veneau cu Biblia la ei. Salonul în care eram eu era numit "al popilor". Mie mi se spunea "preotul" pentru că în timpul "crizei" vorbeam numai despre Dumnezeu. Desigur, nimeni nu-şi dădea seama că de fapt nu vorbeam eu. Eram numai medium.

Nu mică mi-a fost mirarea când dintre bolnavi unul mi s-a adresat numindu-mă "Mielul lui Dumnezeu". Mi-am dat seama atunci că nu numai eu eram sub influența aceea stranie care ne domina, îşi bătea joc de noi. Pe la jumătatea lunii iunie am părăsit spitalul. Am plecat spre casă cu soția. Dar din Bucureşti, soției i-a fost frică să meargă cu mine. Am ajuns singur acasă. Aici am fost purtat pe străzi, la biserică. Ce nu era normal? Îmi făceam cruce cu ambele mâini, chiar şi în biserică. Acasă am stat vreo trei zile. Apoi am plecat la țară, unde mă aflu şi acum. Aici câteva zile am fost lăsat în pace. Dar a urmat perioada de chin. Eram trezit în fiecare noapte la ora două fix. Eram îngenuncheat, făceam mătănii, sărutam pământul, mi se zicea: "Omule, eşti nebun!", asta prin gura mea. Frica pusese stăpânire pe mine. Nu-mi era mereu frică, parcă acest sentiment îmi era comandat de acel "cineva"...Totul a culminat cu părăsirea casei în toiul nopții pe la orele trei. Mai întâi acel "cineva" a vrut să mă ducă spre o fântână–simțeam că voi fi aruncat în ea! Dar prin minune am apucat pe alt drum. Mai întâi am fost dus la biserică, aceasta se află chiar lângă casa în care locuiesc, apoi am fost purtat prin toată comuna. O comună formală din trei sate aşezate de-a lungul unui pârâu pe distanța de vreo zece kilometri. Drumul meu a continuat peste dealuri către calea ferată, circa şapte kilometri. Pe drum eram oprit, din când în când, spuneam "Tatăl Nostru" apoi îmi făceam cruce în toate cele patru puncte cardinale şi mi se zicea:

"Eşti iertat, omule!"

Nu puteam să prevăd ce se va întâmpla. Deveneam foarte pasionat de ce mi se întâmpla. Nu-mi era frică. Parcă era un vis. Am urcat în tren şi

m-am întors acasă la părinți. Când am ajuns acasă abia răsărea soarele, aşa că părinții n-au ştiut ce se întâmplase. N-am spus nimic la nimeni. De altfel nici nu eram lăsat să vorbesc. Trebuie să vă mărturisesc că sunteți primul care află "povestea" mea aproape integral, nici soția mea nu o ştie. Şi au urmat alte zile de liniște. Pe la jumătatea lunii august s-a petrecut alt lucru anormal. Îmi revenise frica. Am luat din perete tabloul înrămat, în care erau poze de familie. Părinții au vrut să mă oprească. N-au putut. Am fugit cu el în curte. Cu o unealtă agricolă am spart geamul în locul în care se afla o poză cu chipul meu şi al tatălui. Nu am deteriorat decât înfățişarea mea din poză, distrugând capul! Apoi am poposit la spitalul din Galați pentru o lună de zile...

Aici am început să fiu saturat cu bancuri ce-mi erau adresate de către o forță care mă dirija. Acel "cineva" îşi bătea joc de mine. Am revenit din nou la țară, ajutând la diverse munci în grădină. Eram din nou agresat de bancuri politice. În centrul atenției era familia Ceauşescu! În una din zile, prin septembrie 1989, acel "cineva", vocea îmi spune simplu:

"Am să-l omor pe Ceauşescu!"

N-am dat importantă "vocii". Nici nu puteam să vorbesc, chiar dacă aş fi dorit–eram oprit! Moartea lui Ceauşescu m-a surprins la casa din Giurgiu împreună cu soția. Eu acum ştiam multe, dar nu puteam povesti. Mă împăcasem de mult cu gândul: "Modul în care un om îşi acceptă destinul, este mai important decât însuşi destinul său" (W. von Humboldt). Cădeam şi iar mă ridicam. Asta a fost viața pe care am trăit-o. M-am agățat

tot timpul de oameni. Oare am făcut rău că am iubit mai mult cele văzute, decât nevăzute?

Acum ştiu că Dumnezeu există. Este viu. Dar eu am iubit mai mult omul. După decembrie 1989 am locuit până în septembrie 1990 la Giurgiu. În sceptembrie din nou o cădere în întuneric. Soția era la Bucureşti. Când vine acasă mă găseşte pe jumătate mort. Fusesem lovit în cap. Ce se întâmplase? Ca de obicei, "purtat" prin oraş cu mintea rătăcită, simțeam la cei cu care mă întâlneam o agresivitate care era îndreptată împotriva mea. Astfel "plimbându-mă", un tânăr m-a lovit în cap. Mi-a produs doar o rană superficială în frunte. Soția avea să afle printre altele că eu țineam predici în fața oamenilor propovăduind credința în Dumnezeu. Din decembrie 1990 stau în județul Galați, de unde vă scriu acum. Am primit de-a lungul chinurilor mele multe informații. Una din ele, în care stătuse destinul meu, este foarte simplă:

"Am vrut să te omor!"

După toate întâmplările, am simțit asta. Eminescu avea mare dreptate cu intuiția sa genială:

"Nu trăiți voi, ci un altul vă inspiră–el trăieşte,

El cu gura voastră râde, el se-ncântă, el şopteşte"

Cred că a venit vremea să nu ne mai ruşinăm de bolnavii psihici. Trebuie privită cu totul altfel această boală. Tendința este marginalizarea, boală ruşinoasă care trebuie ascunsă. Socot că am destule argumente să dovedesc că este provocată de ființe nevăzute, care nu au nimic cu Creatorul. Am citit, bineînțeles, că mulți oameni mari ai lumii simțeau că

în ei sunt două ființe. Acum eu pot afirma că acesta este un adevăr. Câți dintre noi îşi dau seama că suntem supravegheați? Câți ştiu că fiecare gând ne este cunoscut înainte de a fi pronunțat? Nu putem ascunde nimic. Ființele nevăzute nu sunt pasive. Dacă există cu adevărat un Bine Suprem– El lucrează în orice clipă, dar nici Răul nu stă cu mâinile în sân! În încheiere vreau să vă relatez o întâmplare...

Eram elev în clasa a şaptea. Învățam în Târgul Bujor, unde locuiam la una din surorile mele căsătorită acolo. Socrul surorii mele trăia retras într-un bordei la marginea oraşului, pe un deal, unde îşi muncea via de pe lotul său. Reuşise performanța să scape de C.A.P. A murit prin anii '80, la 83 de ani. Acest om, pe nume Andrei Vlad, trăia ca un adevărat credincios. Cobora rareori din bordeiul lui în cursul săptămânii. Duminica era nelipsit de la slujba religioasă. Îşi petrecea timpul muncind şi citind cărți religioase. Avea un chip de călugăr cu barbă bogată, privirea liniştită, vorba dulce, rară. Noi, copiii, eu împreună cu nepoții lui mergeam adesea să-l ajutăm la treabă. Într-o zi pe care n-am uitat-o şi n-am s-o uit niciodată, cum discutam noi despre atâtea lucruri, bătrânul s-a întors spre mine şi mi-a spus:

"Cu el este o mare taină!"

La anii aceia n-am dat nici o importanță spuselor lui. El vroia să mă fac preot. Am păşit însă pe alte drumuri. Am studiat ştiințele tehnice dar în permanență am fost preocupat de suflet. Cărțile m-au ajutat. Fără ele mi-ar fi fost greu. Dar am ajuns să mă ridic împotriva Răului! Poate că cei ce se ocupă de fenomenele paranormale, şi medicii psihiatri care văd altfel

asemenea fenomene, ar fi trebuit să dea mai mare importanță spuselor marelui nostru Sadoveanu:

"De ce suferă nevinovatul, noi nu putem cunoaşte în timpul nostru mărginit!"

Această autobiografie dramatică poate fi clasată într-un dosar medical al unei clinici psihiatrice, însă în acelaşi timp există şi altceva în acest destin, care ne sugerează o privire diferită, dincolo de psihiatrie. Deşi conştiința manevrării de către "cineva" este consemnată în cazuistica psihiatrică, judecând lucrurile din perspectiva determinismului malefic-benefic în planurile energiilor–spirite, demonismul se afirmă ca expresie energetică activă, destructivă.

Trei momente ating explicit acest destin: intuiția bătrânului credincios, pe care probabil nu şi-o putuse explica el însuşi, dar nu ezitase s-o exprime în fața unui copil, ceea ce dovedeşte "senzația ireprimabilă" a vârstnicului devenită imperativă în a o mărturisi; aparent irațională mânie împotriva lui Dumnezeu, trăită de asemenea irațional în biserică, în momentul cununiei religioase, şi după care vor urma, cum s-a văzut, succesivele rătăciri şi manipulări malefice; momentul iertării, când "bolnavul" aude cuvintele prin care se vesteşte o grațiere şi revenirea sau descoperirea sincerității, a crede şi a-l evoca pe Dumnezeu, după ce acțiunile demonice îi caricaturizau atât credința, cât şi gesturile simple ale rugăciunii. Alt nume dat diagnosticelor psihiatrice, prezente desigur în "fişa" subiectului, este acela în totul real, de *dominare demonică*! De la cauză la efect, ştiința stăpâneşte în cazul respectiv mecanismele cerebrale

şi caracterul disfuncţiilor neuronale, însă, vorba lui Sadoveanu, de ce suferă un om nevinovat, noi nu putem şti în timpul nostru mărginit! Pe ce căi intuise bătrânul credincios o taină în copilul de paisprezece ani? De ce fostul copil marcat de o taină se revoltă împotriva lui Dumnezeu în faţa altarului? Gheorghe Popa mi-a scris povestea vieţii lui manevrate malefic numai după ce a reuşit să înţeleagă el însuşi anumite lucruri, şi după ce şi-a recăpătat credinţa şi convingerea că este sau începe să fie un om normal, sănătos, un creştin...

CUPRINS:

De la omul cultural la trăirea extrasenzorială
Visul ca anticipație evenimențială
Viziuni şi vise cu apariții din Dimensiunea Sacră
Spirite care participă la sensul unei vieți
Vizualizări coerente din altă existență
Detaşarea spiritului de corpul fizic
Manifestări ale fenomenului poltergeist
Un test de meditație creştină în premieră mondială
În lumea viselor premonitorii
Apariții şi vizualizări extraterestre
Pedepsirea faptelor malefice şi dominarea demonică